TEODORA MATEI

cel-ce-simte

TEODORA MATEI

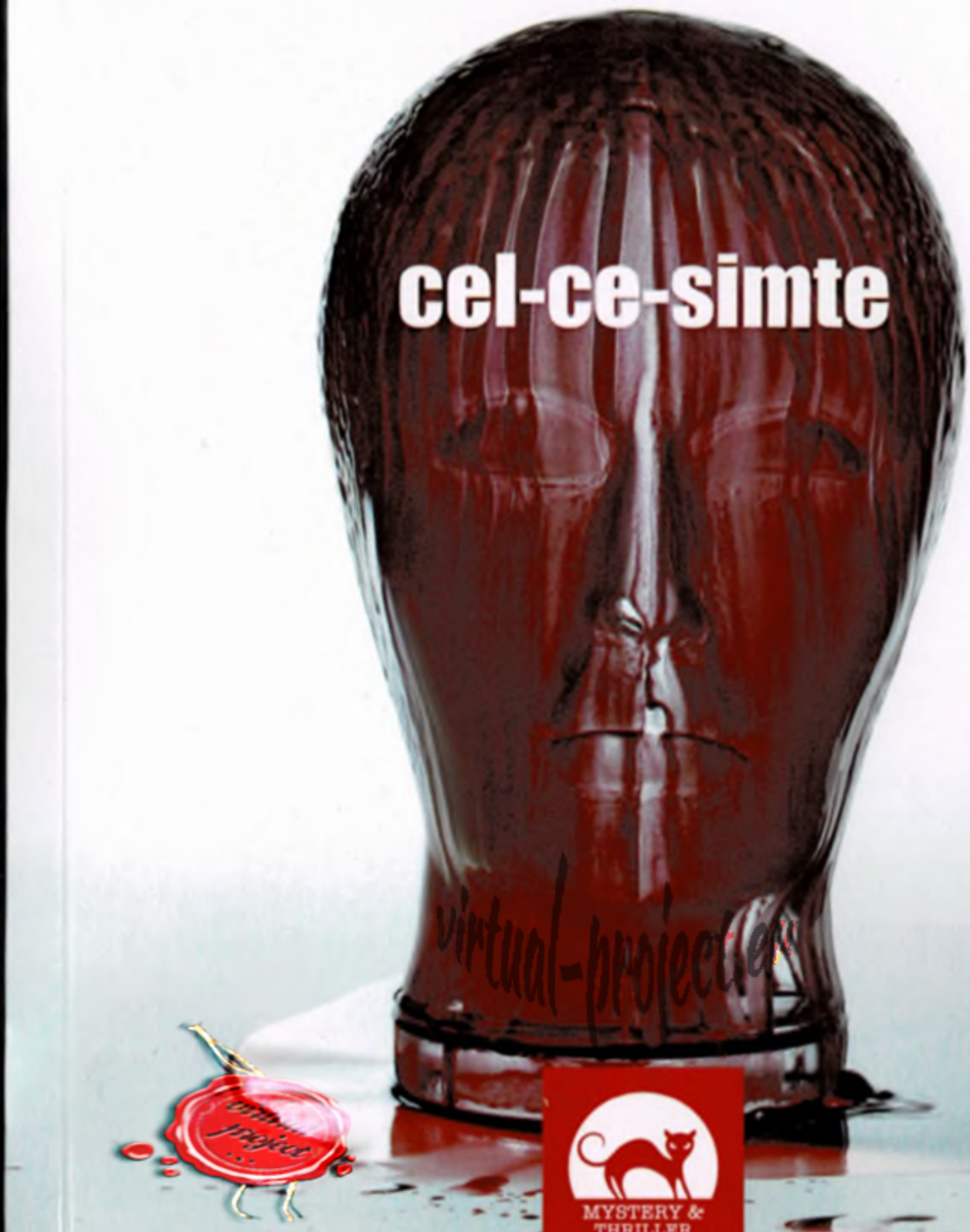

MYSTERY & THRILLER

Teodora Matei
Cel-ce-simte

Teodora Matei – 2016
TRITONIC 2016 pentru ediția prezentă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MATEI, TEODORA
Cel-ce-simte / Teodora Matei
Tritonic, 2016
ISBN: 978-606-749-154-8

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr.204 / iulie 2016
Bun de tipar: iulie 2016
Tipărit în România

Teodora Matei

CEL-CE-SIMTE

Trois

Iubirea e o serie de reacții chimice pe care, în funcție de vârstă, ni le explicăm în diverse moduri. Începem prin a iubi oameni frumoși. Ne străduim să fim asemenea lor, să arătăm bine pentru a le fi pe plac. Suntem dezamăgiți, plângem fiecare despărțire ca pe morții cei dragi, din familie. Odată cu trecerea anilor, ne amuzăm de suferințele vechi. Apoi viața ne îndrumă spre oameni deștepți ori sensibili, fără nicio legătură cu canoanele frumuseții. Ne fac să zâmbim, să ne trezim cu fluturi în stomac ori să ne proiectăm, în minte, filme de Oscar în care deținem roluri principale.

Când credem că le-am trăit pe toate, ne îndrăgostim iremediabil de ființe pe care în trecut le-am fi ignorat. Abia atunci devenim egoiști pe fiecare gest ori zâmbet al persoanei iubite, pe fiecare cuvânt ce nu ne e adresat. Ne dorim acea comuniune unică și indestructibilă. Ne dorim exclusivitate.

Pe ea am iubit-o fără să vreau. Am dorit-o așa cum n-am dorit nicio femeie, niciodată. Palmele ei pe obrajii mei aveau prospețimea primei zăpezi. Degetele reci pe pielea mea, dându-mi fiori… Am iubit-o. Chiar atunci când se lăsa îmbrățișată de ei. O făcea ca să mă tachineze. Spunea că ei nu contează. Se unduia sub corpurile lor și îmi zâmbea complice. Așteptam să se întindă alături de mine, să mă sărute pe colțul gurii, să mă stingă.

★

Secția 2 de Poliție, Nord
Vineri, 14 august, ora 7:20

Țăranul tremura pe scaunul incomod din interiorul secției. Ducea ritmic la gură paharul cu apă oferit de agent. Scrisese declarația, o semnase, o recitise de câteva ori. La fel și cei doi polițiști. Unul dintre ei rămăsese să-l supravegheze. Celălalt alertase Serviciul Criminalistic. Își aștepta colegii lângă ghena de gunoi ce stătea să deverseze, pe platforma din spatele pieței.

— Zici că nu mai ai nimic de adăugat?

— Nu mai am, am scris tot, păcatele mele… Pot să plec? Nu de alta, da' am marfa pe tarabă, nepăzită… țiganii atâta așteaptă… ne fură cu noi de față, darămite așa… Vă rog…

— De marfă-ți arde dumitale, când avem de-a face cu-o moarte de om? Ce crezi c-ai găsit? Picioare de struț? De femeie, tataie, de femeie… Mai bine zi exact cum și ce-ai atins, ca să nu mai pierdem vremea…

— Dar v-am spus… Mai multe nu știu. Blestemata aia de traistă mi s-a rupt pe drum, că degeaba-i zic muierii de vreo lună: făi femeie, nu mai ține… coase-mi băierile alea, că nu mai am cu ce să car la piață, la oraș… Ea, ca muierile: ba că azi, ba că mâine… Și-am sucălit-o io așa, cum m-am priceput. S-a rupt pe drum, abia am târât-o pân-aici. Am deșertat morcovii, țelina și verdeața pe tarabă, după aia m-am dus la ghenă s-arunc nenorocita de traistă… Of… Nu m-aș mai fi dus… Puteam s-o las pe jos, ca oamenii ăștia de la blocuri, da' io-s învățat cu curățenia, am aruncat-o sus, pe grămada aia mare de gunoi. M-am trezit că alunecă peste mine, și-odată cu ea un pachet fleșcăit, de-am zis că-i plin de noroi. Numa când m-am dat mai încolo să mă șterg pe pantaloni, că-mi venise pe picioare, am văzut că-i sânge. Am încremenit acolo, cu pachetu' ăla sprijinit de bocanci și-am strigat pân-au venit oamenii ăia de v-au chemat. Da' de atins… nimica n-am atins…

Se uita îngrozit la pantalonii pătați de sânge. Nu era al lui. Sânge străin, probabil al unei femei. Printre straturile de plastic se zăreau niște degete de la picioare. Erau subțiri, aveau unghiile vopsite cu ojă roșie.

Își acoperi fața cu palmele și începu să plângă încet. Nu mai putea rămâne la piață. Dacă vecinele îi păstrau și marfa lui, foarte bine… Dacă nu… se lipsea de câștigul acelei zile. Nu voia decât să iasă la aer, s-o ia agale spre autogară și să meargă acasă. Să-i ardă o scatoalcă femeii care-l amăgise cu cusutul, apoi să-și pună o țuică mare și s-o bea singur pe buturuga din grădină.

Tresări când ușa se dădu de perete. Polițiștii își făcură niște semne, iar cel ce stătuse cu el îi spuse, plin de importanță:

— Tataie, noi avem declarația dumitale, avem datele din buletin, număr de telefon… Dacă e nevoie, în desfășurarea anchetei, te mai chemăm…

Ușurat că poate să plece, țăranul încuviință:

— Dacă-i nevoie, vin, cum nu… Pot să plec?

— Acum, da!

Alergă spre taraba închiriată, fără să privească spre ghena de gunoi unde polițiștii criminaliști răscoleau, împreună cu cei de la Salubritate, în căutarea vreunui alt pachet suspect.

Precupețele, dar și clienții de la prima oră, l-au înconjurat nerăbdători. Toți întrebau, făceau presupuneri. Smulse basca din cap și-o trânti de pământ, agasat:

— Da' mai tăceți în Paștele mami'lor voastre! De un' să știu ce-o fi? Pândiți-i și voi pe milițienii ăia și luați-i la rost, că-s mai deștepți! Țață Mio, io plec acasă, le dai și p-astea ale mele?

Femeia ezita, avea și ea marfă, la fel de proaspătă.

— Hai, lasă, nu te mai codi, c-o dau io, de pomană o dau! Na, luați, care vreți?! Acum, până nu mă răzgândesc!

Lua legăturile de verdeață de pe tarabă și le punea în brațele ori sacoșele curioșilor. Când le termină își îndesă basca pe cap și se strecură prin mulțime bombănind:

— Am dat-o, `tu-ți Paștele mă-tii de codoașă bătrână! Iartă-mă, Doamne, da' grele-ncercări mi-ai pregătit dis-de-dimineață!

★

Beam lichior de ciocolată din pahare subțiri, colorate, cu picior. Îi rămâneau mustăți maronii pe care i le curățăm cu limba. Ne sărutam abia când paharele erau goale și în ochi îi citeam c-ar vrea să ne iubim. Când erau și ei beam vin. Roșu, aspru, dătător de pofte aprige, dar și de gânduri mânioase.

★

Sediul Serviciului de Investigații Criminale

Vineri, 14 august, ora 9:05

— Domnule inspector-șef, permiteți să raportez!

Bărbatul cărunt încuviință din cap.

— Am fost alertați de colegii de la Secția 2 de Poliție Nord. În ghena de gunoi din spatele pieței a fost descoperit un colet suspect, conținând, după primele cercetări, picioarele unei femei.

— Unde-i acum?

— La laborator, legiștii l-au luat în primire, dar avem o problemă…

— Avem?! întrebă superiorul, ridicând sprânceana.

— Ăăă… adică există o problemă… răspunse celălalt, fâstâcindu-se.

— Zi!

— Domnul doctor spune că ne dă primul raport până-n prânz, dar apoi pleacă, are tot weekendul rezervat la o vilă în Sinaia, mai vine luni dimineață!

— Da-da, că aici e după chermezele lui… Poți să pleci! Adică… nu! Georgescule, ia convoacă tu o ședință operativă peste un sfert de oră. Pe domnul doctor îl invit eu, personal, ca să-i dau vestea cea mare.

Agentul Georgescu părăsi biroul zâmbind pe sub mustăți. Se învățase cu stilul spartan al inspectorului Adam. Îi plăcea cum îi punea la punct pe câte unii. Medicul nu era bine văzut de șeful lui din cauza reputației proaste. Divorțase de două soții, lăsase fiecăreia câte un copil, apoi se implicase în diverse aventuri. Adam, familist convins, nu tolera aerele de donjuan ale doctorului Vlad.

În jurul mesei se strânseseră agenții din echipa de cercetări instituită de Adam. Știau toți condițiile în care se găsise coletul, ce i-ar fi ajutat ar fi fost raportul preliminar al legistului. Acesta răsfoia tacticos cele câteva file din dosar. Își studie unghiile abia lăcuite și oftă adânc.

— Deci… Picioarele aparțin unei femei cu vârsta cuprinsă între 35 și 40 de ani, de condiție bună. Se poate observa că frecventa un salon de înfrumusețare. Era proaspăt epilată; pedichiura, de asemenea, nu pare a fi mai veche de două zile.

Adam râse în barbă:

— Dacă nici dumneata nu te pricepi…

Doctorul Vlad îl ațintì cu o privire de gheață peste capetele colegilor ce zâmbeau pe înfundate.

— Domnule inspector-șef, ironiile dumneavoastră nu sunt de niciun folos anchetei. Pe de altă parte, așa cum am mai spus, programul meu e de 40 de ore pe săptămână. Șeful meu ierarhic n-a avut nimic împotrivă să-mi aprobe părăsirea de garnizoană pe durata weekendului care, apropo, e timpul meu liber.

— Sunt convins că șeful dumitale n-a avut nimic împotrivă, numai că și el are un șef și… tot așa… cam cât de sus să ajung ca să-ți vină dumitale o hârtie oficială că

acest caz e prioritar și trebuie să-i dedicăm toată atenția și tot timpul nostru?!

Vlad i-a aruncat doar o privire pe deasupra ochelarilor cu rame subțiri, aurii.

— Așa… Tăieturile par a fi făcute de lama unui ferăstrău chirurgical. Foarte ascuțită. Precizia lor indică o mână pricepută, s-a tăiat pe articulații. Nu s-au evidențiat alte răni. Am prelevat amprente de pe sacii de plastic, precum și probe pentru un profil ADN. De asemenea, așteptăm testul toxicologic. Am estimat că decesul ar fi survenit ieri, între orele 18 și 24.

Unul dintre agenți ieși în fugă pe ușă, cu mâna la gură. Fusese norocos că nu văzuse coletul, norocul îl părăsise, însă, când legistul prezenta detaliile. Fu așteptat să se întoarcă, apoi inspectorul Adam numi echipe care să patruleze prin oraș și să țină legătura cu poliția locală sau de proximitate. Vlad fu sfătuit să nu părăsească localitatea.

★

Îmi spunea că mă iubește. Că stă cu el de milă. Nu-l putea părăsi. I se rupea inima. Și inima mea s-a rupt. De multe ori. Și-a ei a stat. O dată. O singură dată.

★

Str. Minerva

Vineri, 14 august, ora 23:18

— Dă, frate, și mie un fum!

— Ai tras de toți banii, dă-te-n pana mea!

— Unul, băi Milule… ultimu'… nu fi bulangiu!

— Hai, da' repede!

Tânărul brunet, cu păr lung prins în coadă, îi apropie țigara de buze și-o trase înapoi după câteva secunde. Celălalt, bondoc și tuns periuță, închise ochii și înghiți fumul, apoi îl suflă încet în sus. Oftă și se înecă. Tuși de câteva ori aplecat de spate, cu palmele pe genunchi. Se ridică și își șterse lacrimile.

— Băi, ce prost am fost!

— Te-ai lăcomit, sărăcie, aia e! Acu' o să-ți ia gâtu' foc!

Bondocul mai tuși de câteva ori sprijinit de gardul școlii. Răgușit, întinse mâna spre celălalt și-l scutură,

șoptindu-i:

— Băi Milule, să fiu al naibii! Uite colo! Uite câinele-ăla!

Brunetul se scutură, descotorosindu-se de degetele celuilalt.

— A-nceput! Du-te naibii-n casă până-ți trece, m-am jurat că nu-ți mai dau da' te milogești ca o muiere…

Se întoarse hotărât pe călcâie și încremeni. Unul din câinii cartierului fugea ținând în gură un pachet învelit în folie stretch. Probabil se dăduse o luptă aprigă pe prada respectivă, pentru că folia era zdrențuită, iar din botul câinelui atârna pe trotuar ceva ce semăna cu brațul unui manechin.

Milu luă o piatră și o aruncă; nimeri aproape de capul câinelui care se sperie, acesta scăpă coletul din gură și alergă schelălăind printre tufișuri. Cei doi se apropiară temători și începură să studieze atât cât puteau vedea printre fâșiile de plastic.

— Milule… hai la Poliție, tată!

— Du-te, mă, de-aci! Să mă ia gaborii că unde-am găsit, că ce-am căutat acolo… Te pomenești că mă scoate și vinovat! Hai dracului să ne cărăm, ce treabă avem noi cu asta?

Bondocul se înfipsese în călcâie. Avea mintea limpede, de parcă nu fumase niciodată nimic. Văzuse degetele cu unghii sidefate. Nu erau ale unui manechin.

— Cum să plec, mă?! De ce să plec? Dacă era mama sau sor-mea?! Sau sor-ta?!

— Cum să fie mă, sor-mea, da' ce, sor-mea-i curvă s-o agațe bagabonții pe stradă, s-o jupoaie?!

— Da' știi tu că femeia asta era curvă? Zi, știi tu?! Poate-i un copil pe undeva de-o așteaptă acasă!

— Așa, și dacă mă duc io acu' la Poliție se-ntoarce mă-sa acasă?

— Nu se-ntoarce, boule, da' poate-l găsește pe dobitocul care-a făcut-o și scapă una ca sor-mea, una ca sor-ta…

— Ete ce ți s-au luminat ție mințile-acum! Atunci… să-ți spun cum facem, nu de alta, da' mi-ai înmuiat și mie inima! Tu stai aici, nemișcat, eu mă duc la secție, că trebuie să fi venit gaborii de noapte, și-i trimit aici.

— Cum să-i trimiți? Nu vii și tu?

— La ce să mai vin?! Datoria mea de cetățean e să-i anunț pe ei, nu să le scriu povestiri pe hârtie că unde-am

fost și ce-am găsit…

— Bine, du-te!

Bondocul l-a așteptat răbdător până când l-a văzut apărând cu un polițist de la Secția 4 Vest. Milu își spusese deja povestea, dar o repeta cu voce tare, ca să-l audă prietenul lui.

— Ne întorceam de pe teren, că am făcut un fotbal aici, la școală, după ce s-a înserat și s-a mai răcorit… Și cum mergeam noi așa pe stradă, văd un câine c-alerga cu ceva-n gură. Mi s-a părut dubios, am luat o piatră, am aruncat după el, a scăpat aia din gură și-a fugit. Când am văzut ce era în pachet, i-am zis tovarășului meu să aștepte și să n-atingă nimic, că eu mă duc după domnii polițiști. Ne mai uităm și noi pe la filme-americane, știm cum e cu urmele, cu astea…

Bondocul mormăi în barbă:

— Al dracu' mincinos… Te-ai gândit tu… Poate mă gândesc io s-o iau pe sor-ta o dată, figuristule!

Polițistul se aplecă și aruncă o privire pachetului de pe asfalt. Comunică prin stație cu colegul lui, pe care-l rugă să sune la Investigații Criminale. Se părea că pachetul avea legătură cu cazul care le fusese comunicat de dimineață.

★

Am cunoscut-o la petrecerea de Ajun. Înainte de a-mi fi prezentată, am urmărit-o strecurându-se printre invitați. Mi-a strâns mâna și a zâmbit. Avea ochi căprui, rotunzi, rimelați. Deasupra buzei superioare i se întinsese ruj stacojiu. Am regretat mult timp că n-am întins un deget ca să-i șterg urma aceea ce strica echilibrul unei guri perfecte. S-a îndepărtat zâmbind, cu faldurile rochiei dansând în jurul coapselor.

★

Sediul Serviciului de Investigații Criminale

Sâmbătă, 15 august, ora 1:40

— Se pare că membrele aparțin aceleiași persoane, așa ne-a asigurat domnul doctor. Sper că nu s-a bazat pe marca ojei de pe unghii.

Polițiștii schițară o urmă de zâmbet. Legistul Vlad înmânase raportul preliminar al celui de-al doilea pachet

unuia din agenți, apoi se scuzase și se încuiase în laborator.

— Am luat legătura cu colegii de la Persoane Dispărute. Deocamdată nu au nimic care să se potrivească cu cazul nostru. I-am rugat să ne anunțe fiecare nouă dispariție raportată. Până atunci, nu putem face altceva decât să așteptăm analizele și să amplificăm controalele pe străzi. Cei de la secțiile de Poliție din zonele deja vizate au propriile lor anchete, încercând să afle dacă a fost văzut cineva suspect. Rămâneți în stare de alertă.

— Da, să trăiți!

★

Prima întâlnire adevărată a fost în patru. Ne-a primit într-o rochie de mătase care se mula peste sânii plini. S-a așezat pe fotoliu, vizavi de noi, și și-a ridicat picioarele sub ea. Am zărit lenjeria neagră de dantelă. A zâmbit când mi-a surprins privirea. Am băut vin roșu, de colecție. Sergiu, soțul ei, îl adusese din Franța. Era sec. Cald. M-a aprins. Am dansat până spre dimineață. Atunci am numărat sticlele goale adunate la piciorul măsuței de mahon. Ne-am sărutat. Eu, Sergiu, Anca, Victor… Pe rând…

★

Sediul Serviciului de Investigații Criminale
Sâmbătă, 15 august, ora 8:23

— Vă mulțumesc că ați ajuns la timp. Avem o dispariție, o femeie ale cărei semnalmente corespund victimei. Soțul acesteia, Sergiu Marinescu, a fost însoțit la Morgă. Dacă recunoaște… rămășițele găsite, putem demara ancheta!

S-au foit, neștiind cum să abordeze noua pistă. Aveau încredere în inspectorul Adam. Au întors toți capul ca la comandă când ușa s-a deschis, iar agentul Georgescu a anunțat:

— Soțul a identificat-o după o aluniță pe piciorul drept. Victima se numește Anca Marinescu, 37 de ani, inginer proiectant.

Inspectorul-șef Adam sări de pe scaun.

— Unde e?

— A plecat de la Morgă, cei de la Dispariții i-au luat numărul de telefon și au stabilit o întâlnire luni dimineață. Era extrem de tulburat…

— La naiba! Până luni e-o veșnicie!

— Domnule inspector… am o copie a declarației… poate ajută…

— Acum spui?!

Îi smulse hârtia din mână agentului și începu să citească.

— Așa, deci… „Subsemnatul, Marinescu Sergiu, domiciliat pe strada Luminii nr. 317, declar următoarele: În dimineața zilei de vineri, 14 august, ora 6, m-am întors dintr-o delegație în provincie. Soția mea, Marinescu Anca, lipsea de la domiciliul comun. Menționez că ultima oară când am vorbit cu ea a fost joi, 13 august, ora 14:25. După acea oră nu mi-a răspuns la niciun apel de pe telefonul mobil. Toate acestea mă îndreptățesc să anunț dispariția ei. Soția mea are 37 de ani, 1,68 și 62 kg. Are păr șaten, tunsoare medie, ochi căprui, niciun semn particular…” Cum, mă, niciun semn particular? N-a identificat-o după o aluniță?!

— Permiteți… Omul s-o fi gândit la o cicatrice, tatuaj, ceva de genul ăsta… Nici eu nu m-aș gândi, Doamne ferește, la alunițele nevestei…

— Bine, fie… Auzi, Georgescule, crezi că mi-ai putea face rost de numărul tipului?

— Domnule inspector-șef…

— Stai, mă, că nu-s un monstru! Vreau să-i pun doar o întrebare. Una singură, atât. Șoptește tu asta în cel mai dulce mod pe care-l știi la urechea blonduței de la Dispariții. Întoarce-te victorios…

— Da, să trăiți!

Agentul s-a întors îmbujorat după câteva minute cu numărul cerut. Adam l-a apelat de pe telefonul mobil și s-a retras la fereastră. A purtat o conversație de câteva minute pe ton scăzut, apoi a revenit la ceilalți. S-a așezat pe scaun, îngândurat.

— Deci… soțul spune că a vorbit cu victima joi, după prânz. Era la birou. După terminarea programului, urma să meargă la o prietenă de familie, s-o ajute cu pregătirile pentru o petrecere de Sfânta Maria. Prietena se numește Marilu Dobre, soția medicului Victor Dobre, de la Județean. Ea e tot medic, la o circă prin centru. Planul e următorul: Axinte cu Voicu merg la familia Dobre. Vedeți

dacă a ajuns sau nu, dacă și când a plecat, în ce stare era când a plecat… lucruri de-astea. Dacă e cazul, o luați pe doamna deoparte, vedeți dacă are ceva ce nu se poate spune de față cu soțul. Știți voi, femeile își împărtășesc tot felul de chestii. Barbu și Leontescu: așteptați până luni să mergeți la institutul unde lucra victima. Vedeți dacă i s-a întâmplat ceva joi, dacă a spus ceva, a anunțat că ar avea vreun plan… Tu, Panait, rămâi pe lângă mine. Oricât ar fi de incomod, soțul trebuie exclus de pe lista suspecților, iar pentru asta trebuie să fim siguri că spune adevărul. Hai, la treabă!

— Am înțeles, să trăiți!

Agenții se ridicară de pe scaune după ce fiecare își notase misiunea primită. S-au întors din drum când inspectorul-șef Adam și-a amintit:

— Am uitat să vă spun, dar am cerut ajutorul celor de la Salubritate. I-am rugat ca, atunci când colectează gunoiul, să-l descarce într-o zonă izolată la ei, acolo. Am trimis câțiva agenți începători să supravegheze operațiunile, adică… înțelegeți voi. Am promis niște prime de Sfânta Maria pentru treaba asta. Aveți ceva împotrivă?

Au răsuflat ușurați. Preferau să fie de acord cu primele pentru începători decât să le fi făcut munca.

— Absolut nimic, domnule inspector-șef!

— Așa mă gândeam și eu! Păi… fiecare știe ce are de făcut, dacă se ivește ceva, ne vedem aici! Dacă nu… următoarea întâlnire e mâine, la ora 8:00. Aștept noutăți de la Axinte și Voicu. Eu cu Panait vă vom informa ce am reușit să aflăm despre soț.

★

Umpleam cada cu apă fierbinte, așa cum îi plăcea ei. Ne căutam prin stratul gros de spumă cu aromă de vanilie. În joacă, turna lichior de ciocolată peste baloanele sidefii. Când i se spărgeau pe braț, sorbeam urma dulce-amăruie de pe pielea înroșită. Râdea cu dinți albi, mici. Aceiași dinți cu care-mi apuca lobul urechii și-mi șoptea, cu ochii închiși, că sunt surpriza ei. Am fost.

★

Str. Lupeni, domiciliul familiei Dobre

Sâmbătă, 15 august, ora 10:00

Cei doi agenți au fost invitați în casă de doamna Dobre. O femeie micuță, cochetă, blondă. Purta o rochie roșie cu bretele. Culoarea aprinsă îi punea în valoare bronzul. Le-a zâmbit și le-a arătat canapeaua de pe hol. S-au așezat, nu înainte de a arunca o privire prin casa aranjată cu gust.

— Suntem agenții Axinte și Voicu, de la Serviciul de Investigații Criminale. Doamna Marilu Dobre?

— Da, eu sunt. S-a întâmplat ceva? Cu soțul meu?

— Nu, nu cu soțul dumneavoastră. Dumnealui nu este acasă?

— A făcut o gardă prelungită, de joi dimineață. Îl aștept.

— Venea de obicei până la ora aceasta?

— De cele mai multe ori, da… Azi… știți, azi avem o petrecere, mai erau niște cumpărături de făcut… E ziua mea.

Le-a zâmbit complice. Axinte a dat din cap. Voicu s-a prefăcut că își consultă notițele din agendă.

— Ei bine… o cunoașteți pe doamna Anca Marinescu?

— Da, suntem prietene… Adică prieteni de familie.

— Apropiați?

— Da, să spunem… Ne vedem o dată pe săptămână. Dar noi ne vedem cu multă lume. Soțul meu are obligațiile lui, eu pe ale mele…

— Familia Marinescu era una din obligații?

— Nu, nu chiar… Sergiu, adică domnul Marinescu, lucrează la o firmă de produse farmaceutice. Așa ne-am cunoscut.

— Când ați văzut-o ultima oară pe doamna Marinescu?

— S-a întâmplat ceva?!

— Doamnă, cu tot respectul, noi punem întrebări.

— Da, mă scuzați…

Le-a răspuns după ce a privit scurt spre bucătărie, de parcă ar fi așteptat de acolo o confirmare sau un îndemn.

— Alaltăieri. Am văzut-o alaltăieri, când a trecut pe la mine.

— Ne puteți preciza ora?

— Păi da, am fost la cabinet de dimineață, apoi am așteptat-o pe ea să termine programul. S-a oferit să mă

ajute cu pregătirile. A venit pe la patru jumate. Se văita că nu se simte prea bine. A refuzat să-i iau tensiunea sau să-i fac un calciu. Pe fond de stres sau căldură mai făcea căderi de calciu. Mă rog, n-ar trebui să vă spun asta, nu eram medicul ei, dar…

— Doamnă, tot ce ne spuneți poate fi important. La ce oră a plecat de la dumneavoastră?

— La șase!

— Sunteți sigură?

— Da, înainte de a pleca mi-a spus că se va băga în pat, chiar dacă nu-i decât șase. S-a scuzat că nu poate rămâne… Am înțeles-o.

— Și dumneavoastră? Ce ați făcut joi seară? Vineri…?

— Dacă mi-ați da mai multe amănunte, v-aș fi recunoscătoare. Toate întrebările astea… Victor care nu mai vine…

S-a ridicat, a deschis frigiderul, a privit lung, apoi a scos o sticlă de apă minerală. A băut direct din sticlă. S-a rezemat de masă. Îi tremurau picioarele.

— Vă rog să mă scuzați. Doriți un pahar cu apă? Un suc?

— Nu, mulțumim… Dacă nu vă simțiți bine, putem reveni…

— Sunt bine. Bine.

A revenit pe fotoliul din hol.

— Domnul Sergiu Marinescu a anunțat de dimineață dispariția soției lui. Se pare că nu s-a întors acasă după ce a plecat de aici.

— A dispărut Anca?! Și… ați găsit-o?! Adică nu, ce întrebare e asta, că doar de-aia sunteți aici…

— Nu vă putem spune decât că doamna Marinescu a fost victima unei agresiuni. De aceea, orice informație e foarte importantă.

— V-am spus tot ce s-a întâmplat alaltăieri.

— În afară de starea aceea pe care o acuza, s-a mai văitat de ceva? S-a certat cu cineva? Sau, dimpotrivă…

— Cum adică, dimpotrivă?

— Femeile își povestesc tot felul de nimicuri. Dacă un coleg de birou a invitat-o la cafea, sau un vecin se întâmplă să plece la aceeași oră și merg împreună spre stația de autobuz… Știți dumneavoastră…

— Anca nu era așa!

Ușa de la intrare a fost deschisă de un bărbat înalt, cu un buchet imens de trandafiri. Zâmbetul i-a dispărut când i-a zărit pe cei doi agenți în uniformă. Femeia a alergat spre el; i-a sărit în brațe plângând.

— A dispărut Anca!

Bărbatul a lăsat florile pe măsuța de sticlă și și-a îmbrățișat soția. A condus-o pe fotoliul de unde abia se ridicase. Le-a întins mâna, pe rând, celor doi.

— Doctor Victor Dobre. Cu cine am onoarea?

— Agent Axinte.

— Agent Voicu, de la Serviciul de Investigații Criminale.

— S-a întâmplat ceva?

— Doamna Anca Marinescu a fost victima unei agresiuni.

— Victor, Anca nu mai e… Nu mai e…

Cei doi agenți au repetat povestirea pentru noul venit. Au lăsat numărul de telefon unde puteau suna dacă-și aminteau ceva. Au părăsit casa de pe Lupeni, nu înainte de a se asigura de disponibilitatea celor doi soți de a participa la discuții ulterioare. În timp ce se urca în mașină, Voicu spuse gânditor:

— Măi Axinte, noi n-am zis decât c-a dispărut și c-a fost victima unei agresiuni. Dar nu că agresiunea a fost mortală.

Axinte l-a aprobat, în timp ce pornea motorul.

— Ai dreptate, n-am zis… Cam tulburată doamna… Femeie, ce să-i ceri?!

— Femeie, medic… Să nu uităm!

★

— Ei nu trebuie să afle…

— Nu vor afla, iubita mea…

— Promiți?

— Promit, jur… Chiar de-ar fi să mor…

— Nu vorbi așa, mă sperie moartea.

— Nu trebuie, nu-i decât un prag.

— Mi-ar plăcea să-l trecem împreună…

— Așa l-om trece…

Am păcălit-o. A plecat singură. I-am sărutat pleoapele călduțe încă, obrajii străvezii.

★

Sediul Serviciului de Investigații Criminale
Duminică, 16 august, ora 8:10

— Bună dimineața!

Agenții îi răspunseră inspectorului-șef Adam. Axinte și Voicu erau nerăbdători să le comunice celorlalți rezultatul vizitei la familia Dobre. Trebuiau să aștepte. Se părea că Adam avea noutăți.

— Colegii noștri care au fost detașați la Salubritate au făcut treabă bună. S-a găsit torsul unei femei într-una din ghenele din zona Gării de Vest, precum și capul, din zona Mihai Bravu. Vlad, legistul, ne-a pregătit raportul preliminar. Se pare că toate aparțin Ancăi Marinescu. Pe de altă parte, noi l-am verificat pe soț. Spune, Panait!

— Am refăcut traseul soțului de la Sovata unde a participat la o consfătuire a reprezentanților unor companii farmaceutice. Joi după-amiază a fost masa festivă. Avea o rezervare pentru noaptea de joi spre vineri la hotelul unde fusese cazat, dar a renunțat la ea. A spus tuturor că vrea să ajungă mai devreme acasă. A plecat imediat după petrecere, adică în jurul orei opt seara.

Voicu l-a întrerupt.

— Ia stai așa, puțin! A plecat din Sovata la 8 seara dar a ajuns în Ploiești la 6 dimineața? A mers în marșarier? A împins mașina?

— Lucrurile astea trebuie să le lămurim când va veni aici. Ideea e că în jurul orei 5:20 apare pe camera de înregistrare a unei benzinării din Câmpina. Face plinul și pleacă în direcția localității de domiciliu.

— Tot nu bate! 40 de minute de la Câmpina la Ploiești?

— Voicule, hai să lăsăm acum amănuntele! Spuneți-ne ce ați găsit, apoi… Vedem de unde-o apucăm.

— Noi am aflat că victima a vizitat-o pe doamna Dobre joi, după program. Deși trebuia s-o ajute la niște pregătiri pentru o petrecere, victima a acuzat că se simte rău, s-a scuzat și a plecat pe la șase. Cel puțin așa afirmă doamna Dobre.

— Așa afirmă? Ai motive să te îndoiești de spusele femeii?

— Domnule inspector-șef, noi am spus numai că Sergiu Marinescu a raportat dispariția soției și că aceasta a fost victima unei agresiuni. Când soțul ei s-a întors acasă, doamna Dobre i-a spus, reproduc textual: Anca nu

mai e! Noi nu afirmasem că agresiunea s-a încheiat cu un deces.

— Hmmm… da, înțeleg… Ai avea mai multe motive să cerem o audiere suplimentară, un mandat de percheziție?

— În afară de faptul că doamna părea foarte tulburată… nu.

— Așa-s femeile, Voicule!

— Asta zicea și Axinte, dar… mie nu mi-a plăcut!

— Voicule, îți dai seama că eu nu pot să cer audiere suplimentară sau percheziție la Dobre acasă numai pe motiv că ție nu ți-a plăcut reacția nevesti-sii! Ăsta a operat jumătate de oraș. Dacă o dăm pe lângă… ne-o trag toți șefii, pe rând.

— Da, să trăiți!

★

Mi-a cerut lichior. I-am spus că-i dau după ce-i fac injecția. Că nu-mi place s-o văd așa slăbită. S-a întins pe canapea și mi-a dat brațul drept. Înainte de a-i înfige acul m-a mângâiat pe picior. Mi-a tras capul aproape de al ei, cu mână stângă, apoi m-a sărutat. Pentru ultima dată.

★

Sediul Serviciului de Investigații Criminale
Luni, 17 august, ora 9:30

Agenții Barbu și Leontescu abia se întorseseră de la institutul de proiectări unde lucrase Anca Marinescu. Inspectorul Adam i-a rugat să amâne comunicarea datelor culese de acolo, până când avea să li se alăture. El ținuse să fie prezent la întâlnirea celor de la Dispariții cu Sergiu Marinescu.

Echipa operativă l-a așteptat împărtășind impresii despre weekendul abia trecut. Încercaseră să nu vorbească despre caz. Nu se mai confruntaseră cu unul asemănător. Era șocant, iar răspunderea ce le apăsa umerii părea covârșitoare. Pe de altă parte, erau încântați că fuseseră aleși să participe la anchetă. Fiecare avea propriile teorii legate de cele întâmplate.

Adam a pătruns gânditor în birou și s-a așezat pe scaunul din capătul mesei. A trântit în fața lui un dosar

din care au sărit câteva foi tipărite. S-a lăsat pe spate, împreunându-și palmele la ceafa.

— Ia, ziceți întâi voi, apoi vă fac un rezumat al întâlnirii de la Dispariții.

Barbu și-a dres glasul, apoi și-a îndreptat ochelarii pe nas.

— La institut am vorbit cu șeful de departament al victimei, inginer Constantin Negru. Ne-a spus că joi au avut de predat un proiect în care doamna Marinescu fusese implicată. Au rezolvat totul până la ora 15:00, apoi i-a strâns la el în birou ca să le mulțumească, să-i felicite… chestii de-astea… N-a avut impresia că victima ar fi avut o problemă. Au râs, au glumit, șeful a trimis pe cineva să cumpere înghețată și le-a făcut cinste… Au stat acolo până la ora plecării. Vineri dimineață a remarcat absența victimei; a întrebat colegii de birou ce știu de ea. Nu le răspunsese nici lor la telefoane, dar nu s-au panicat. Prin primăvară, victima a mai avut o perioadă când s-a internat din cauza unor probleme cu inima și i-a anunțat imediat ce și-a revenit. Au făcut speculații, că proiectul ăla o solicitase mai mult; probabil se întâmplase același lucru.

— În birou avea vreo colegă mai apropiată, prietenă, cineva căreia să i se confeseze?

— Avea, Mara Tănase. A fost destul de reticentă. După ce am invitat-o aici pentru mai multe amănunte, ne-a descris relația cu victima, precum și relațiile acesteia cu ceilalți colegi. Sunt un colectiv vechi, format imediat după Revoluție, se cunosc bine, își știu familiile, zilele de naștere, aniversările copiilor… Apropo de asta, Anca Marinescu nu putea avea copii și, după 35 de ani, renunțase la a mai încerca să facă investigații, analize. Soțul câștiga destul de bine și au început să plece în vacanțe prin străinătate, să meargă la teatru, la spectacole prin București… Doamna Marinescu era o fire volubilă, plăcută de ceilalți, ei o tachinau referitor la mondenități, ea se prefăcea supărată, apoi le povestea pe unde mai fusese, pe cine întâlnise. Nu s-a plâns niciodată de probleme în căsnicie, motiv pentru care era ușor invidiată. Era frumușică, soțul o plimba, timp aveau berechet. Au fost câțiva colegi care au invitat-o la o cafea, ca să zicem așa, de-a lungul anilor, dar i-a refuzat politicos și relațiile au rămas de colegialitate. Cam atât avem de la institut.

— Mda… nimic relevant… să vă spun despre soț. Răvășit, destul de coerent… l-am invitat după prânz pentru niște declarații amănunțite. Ancheta trebuie să înceapă de undeva. Vom porni din cercurile de apropiați. Din câte se pare… soțul și familia Dobre.

— Deci erau prieteni, nu-i așa? nu se putu abține agentul Voicu.

Adam îl privi încleștându-și fălcile.

— Erau, ce naiba, tu te-ai duce să-ți ajuți o cunoștință cu pregătirile pentru o petrecere? Nu, te-ai duce la un prieten, la o rudă, la cineva apropiat.

— Aveți dreptate.

— Știam! Pot continua sau mai sunt entuziaști printre dumneavoastră?

— Mă scuzați, șefu', numai că femeia aia… mie nu-mi place…

— Păi lasă-te de Poliție, agent Voicu, și deschide-ți un cabinet de parapsihologie. Dă în cărți, în bobi… treburi de simțuri speciale…

Voicu lăsă capul în jos.

— Soțul declară că a părăsit Sovata în jurul orei 20, joi seara. Pe drum, s-a simțit obosit; a oprit la un popas prin pădurea Bogata. A băut o cafea și a vrut să plece. S-a răzgândit. A tras mașina într-un capăt al parcării și a dormit câteva ore. Când s-a trezit a plecat spre casă. A oprit la Câmpina, la benzinărie, ceea ce știam deja, de unde a continuat drumul spre Ploiești. Ia zi, Voicule, ce idei ai?

— Aș verifica dacă a fost văzut la popasul acela. Dacă au camere de luat vederi, putem verifica dacă mașina a fost parcată, într-adevăr, acolo, în intervalul specificat de el. Și, dacă permiteți, i-aș mai pune o întrebare.

— Îți permit, ia uimește-mă!

— Ultimul apel la care soția i-a răspuns a fost cel de joi, ora 14:25. Știa că aceasta urma să meargă la familia Dobre. În cursul serii de joi, a încercat să ia legătura cu doamna Dobre?

— Da, a sunat-o la 8, când a părăsit Sovata. A primit același răspuns ca și voi. Altceva?

— Nimic, să trăiți!

— În regulă! După ce iau declarația lui Marinescu, voi cere două mandate de percheziție. Unul pentru casa victimei, altul pentru reședința Dobre. Voicu și Axinte se

vor ocupa de al doilea, că știu deja personajele. Barbu și Leontescu – de primul. Mulțumiți?

Agentul Voicu zâmbi complice. Nu-i plăcea femeia aia. Avea ochi verzi, de vulpe. Se așezase vizavi de ei și nu îndreptase poalele rochiei care îi dezvelise coapsele. Se jucase tot timpul cu bretelele rochiței, de parcă din moment în moment și-ar fi dorit să-i cadă de pe umeri.

★

Am ținut degetul mare la baza degetului ei, până când pulsul a devenit pasăre, fluture, dor… Am început s-o dezbrac. Mi-am plimbat buzele pe ochii încremeniți, pe obrajii proaspeți, pe buzele reci. I le-am despărțit cu limba, am gustat-o. Era dulce și acră, mirosea a fum de țigară, a eliberare.

★

Sediul Serviciului de Investigații Criminale
Luni, 17 august, ora 18:30

Cearcăne întunecate se întinseseră sub ochii agenților. Vorbiseră între ei, înainte de a prezenta rapoartele finale. Un soț se pregătea de înmormântare. Celălalt, de o despărțire lungă. De altfel de viață.

Inspectorul-șef Adam le ceru să citească rapoartele de la percheziții. Începu Barbu.

— La domiciliul familiei Marinescu nu am găsit nimic care să sugereze implicarea soțului în dispariția victimei. Nu am găsit urme de sânge ori probe incriminatoare. Am verificat la popasul din pădurea Bogata. Una din chelnerițe și-l amintește pe soț. A declarat că a comandat o cafea în jurul orelor 22:30. Din păcate, nu au camere de supraveghere în parcare, deci nu putem confirma afirmațiile lui referitoare la somnul în mașină.

Inspectorul Adam predă ștafeta.

— Nu mai are nicio importanță; continuă, Voicu!

Inspectorul Voicu își împinse ochelarii cu arătătorul. Citea cu voce tremurândă.

— În urma percheziției la domiciliul familiei Dobre, Victor și Marilu, au fost descoperite, în congelator, organe interne de origine umană. Au fost transportate la Serviciul de Medicină Legală. Doamna Marilu Dobre a

recunoscut că joi seară a acționat sub un impuls de moment, a administrat victimei Anca Marinescu un calmant într-o doză fatală. După ce a survenit decesul, a târât victima în cadă, unde a tranșat-o. Folosindu-se de cunoștințele din domeniul medical, a îndepărtat mai întâi membrele, apoi a secționat torsul victimei. După eviscerare, a împachetat rămășițele umane în saci de plastic sau folie stretch și le-a aruncat în ghenele de gunoi din diverse zone ale orașului. În prezent, s-a emis mandat de arestare pentru 29 de zile pe numele Dobre Marilu, 40 de ani, medic pediatru, domiciliată pe strada Lupeni…

Agentul Leontescu lovi cu pumnul în masă.

— Iar voi ați crezut-o! Femeia aia are 1,60 m și 50 de kile cu prosopul ud pe ea! Cum a cărat un cadavru, cum a tăiat… Doamne, Iisuse Christoase, nici măcar nu-mi pot imagina așa ceva!

— Deocamdată am crezut-o, va declara amănunțit tot ce s-a întâmplat, n-am zis că s-au încheiat cercetările.

Adam interveni între cei doi.

— Se pare că domnul doctor Dobre are un alibi beton. Joi, în jurul orelor 19 au fost aduse la Județean victimele unui accident de mașină. A stat în sala de operație până după miezul nopții. A luat, apoi, niște calmante pentru o durere de cap și s-a retras să se odihnească. A lăsat vorbă asistentelor să-l trezească dacă era nevoie de el. Una din victime a făcut un stop respirator în jurul orei 2 și a fost trezit de asistentă. A chemat de acasă cardiologul. După ce victima a fost stabilizată, a stat împreună cu specialistul cardiolog până dimineața.

— Ce ironie! El salva vieți, nevastă-sa le lua! nu se putu abține Axinte.

— Agent Voicu, mai ai ceva să ne comunici?

— Familia Dobre dă declarații, colegi de-ai noștri sunt la domiciliul lor și prelevează probe.

Leontescu bombănea.

— Eu n-am să cred nici dacă, printr-o minune, ar fi să văd cu ochii mei toată tărășenia… Auzi, Voicule, dar a zis ce motiv a avut?

— A recunoscut imediat ce am descoperit pachetele din congelator…

Axinte tresări.

— Când am fost acolo prima oară a deschis frigiderul, s-a uitat lung înăuntru și a scos sticla aia de

apă. Îți dai seama ce-ar fi fost dacă am fi acceptat atunci să ne servească cu ceva? Am fi băut de lângă…?! Doamne păzește!

Se ridică și făcu de câteva ori semnul crucii.

Agentul Leontescu insistă.

— Lasă, mă, apa… zi cu mobilul!

— Încă nu știm, probabil gelozia, a repetat: Nu mai puteam s-o știu alături de el. Nu cu el!

— Deci, gelozia?! S-o fi dat victima la domnul doctor?

— Sau invers…

— Adică domnul doctor la… răposata?

— Ori doamna doctor la soțul răposatei…

Inspectorul Adam se ridică; opri valul de presupuneri.

— Gata, la treabă, care pe unde aveți! Care n-aveți, vă dau eu ceva de făcut…

Agenții au părăsit în liniște biroul șefului. Așteptau declarațiile celor doi și întoarcerea criminaliștilor de la casa de pe Lupeni.

★

Uită-te la mine, iubito… Mai cere-mi, o dată, ceva de băut… înmoaie-ți buzele în crema de ciocolată, șoptește-mi la ureche cât de mult… cât… dacă mă mai iubești… Nu ne alegem oamenii alături de care ne pierdem mințile. Apar de nicăieri, intră fluierând în gândurile noastre, le spulberă, le înnoadă, le abandonează-până la următoarea vizită. Ne transformă viețile într-o așteptare continuă, nopțile – în semne de-ntrebare, zilele fără ei – în vorbe seci. Iartă-mă, iubito… Vinul acela roșu în patru pahare… Nu-mi vorbești… Lasă-l, îl doresc mai mult… Mie nu mi-e milă…

★

Sediul Serviciului de Investigații Criminale

Luni, 18 august, ora 8:30

Agenții șușoteau în jurul mesei. Se contraziceau; cei ce păreau mai bine informați erau ascultați cu mare atenție de ceilalți. Zvonurile se răspândiseră rapid pe holurile de la Criminalistică. Specialiștii prelevaseră probe de sânge din baia locuinței de pe strada Lupeni.

Rapoartele preliminare îl identificaseră ca fiind al victimei. Casa celor doi era plină de probe ce indicau că acolo se săvârșise crima. În baie au găsit două perii de păr. Una din ele aparținea gazdei. Cealaltă conținea fire de păr mai lungi, negre. Urmau să fie comparate cu cele ale victimei. Pe prosoapele din coșul de rufe specialiștii au identificat lichid seminal provenind de la doi bărbați diferiți. Sergiu Marinescu și Victor Dobre fuseseră trimiși să li se recolteze sânge. Inspectorul Adam ridică vocea.

— Domnii mei, suntem în sediul Poliției, nu în redacția unui tabloid! Să lăsăm speculațiile și fuga după senzațional! Deocamdată, avem declarația lui Marilu Dobre. Bărbații sunt cercetați în continuare. Dacă nu li se poate proba implicarea… știți voi… Vom merge pe orice pistă se va ivi, vom ancheta pe oricine. Cea mai mare rugăminte pe care o am la dumneavoastră e discreția. Am auzit niște chestii legate de swingeri, orgii… Indiferent ce și dacă a fost, o femeie a pierit în modul îngrozitor pe care-l știm mai bine decât oricine. Pentru memoria ei, să avem decența de a nu ne transforma în colegii ziariștilor de scandal.

★

Pe Anca am iubit-o prea mult. Am dorit-o așa cum n-am dorit nicio femeie, niciodată. Era împotriva tuturor lucrurilor cu care fusesem îndoctrinată. A fost fructul oprit pe care l-am cules flămândă.

Cu Sergiu, iubirea n-are trecut. Are prezent, îmi curge prin vene fiecare vorbă de-a lui, fiecare îmbrățișare. Victor nu-mi mai oferea emoție de mult. M-a surprins ideea lui de a organiza acele petreceri, mi-a plăcut să-i văd sclipirea din ochi când o privea, când o săruta. Aveam timp pentru Sergiu, îi puteam asculta poveștile care pe ea o plictiseau.

L-am vrut doar pentru mine. Numai moartea i-ar fi despărțit. I-am spus ce planuri am, iar el a încuviințat din cap. Mă iubea.

A gonit nebunește noaptea, a intrat în curte pe portița din spate. Anca se răcise. Mi-a spus că nu poate privi. Ne-am iubit cu foame, cu sete, cu disperare, ca pentru prima sau ultima oară. Și-a pus un pahar de vin în sufragerie și a dat drumul la televizor, cu sonorul aproape de maxim. Când am terminat, m-a ajutat să

încarc pachetele în portbagajul maşinii mele. I-am dat mănuşi groase, de menaj, nu voiam să-l implic în nici un fel. Mergea în spatele meu, se asigura că nu mă vede nimeni.

Am condus spre Şoseaua Nordului. Primul pachet l-am aruncat în ghena din spatele pieţei. Apoi pe o străduţă din Vest, la Gară… Ne-am sărutat îndelung şi ne-am luat rămas bun. Pleca spre Câmpina, unde trebuia să se facă văzut la o benzinărie. O lună mai târziu, la tribunal, mi-a evitat privirea. Se uita în jos. Slăbit, cu ochii duşi în fundul capului. Un străin. O umbră a unui corp care mă arsese.

Atunci ştiam deja că iubirea, cu Sergiu, n-avea nici viitor. Credeam că totul avea să fie perfect. Am uitat, am uitat… O parte din Anca a rămas la mine. Inima aia unde credea că stă iubirea. Aiurea! Inima nu-i decât un mecanism. Iubirea nu stă nicăieri, nu ne e nici musafir nici chiriaş. Poate doar o concentraţie mai mare de endorfine. De nebunie. E o iluzie, o proiecţie a ce ne-am dori şi nu putem plăti. Un îndemn la furt, înşelăciune, moarte.

În povestea asta n-am fost niciodată doi; am fost uneori patru. De cele mai multe ori – trei. Ca-n franţuzescul menage-a-trois.

Greu de dezlegat

Împingea tomberonul prin ceața lăptoasă. Verifica atent fiecare coș de gunoi prins de stâlpii metalici. Scotea cu mâna hârtiuțele lipite de pereții acestora. Misiunea lui era ca totul să rămână curat-lună! Salopeta i se umezise în spate, iar Dorinel oftă, gândindu-se că iar trebuia uscată la ieșirea din tură. Ceilalți colegi lăsau salopetele la sediul firmei de salubrizare și le purtau așa, cu mâneci și gulere soioase, până când șefii le atrăgeau atenția. Dorinel venea și pleca îmbrăcat în salopetă, era uniforma lui de soldat al curățeniei, o și călca, atent să nu topească fâșiile reflectorizante. De dimineață, de exemplu, se trezise de la 3. Se bărbierise și se pieptănase meticulos. Era zi mare, ziua de salariu. Când achita chiria la căminul de nefamiliști, cumpăra pâinea și pateul pentru luna ce urma și apoi…

Zâmbea, oprind mecanic în dreptul fiecărui coș de plastic. Se vedea în seara ce avea să vină, alegând cadourile pentru copii. Venea Moș Nicolae și plănuia să le facă o mare bucurie. De fapt, mai avea niște cutii de pateu de luna trecută, putea adăuga la fondul pentru Moș câțiva bănuți în plus. Mai avea banii de ghete pe care amânase să le cumpere, spunându-și că bocancii de la firmă erau destul de buni. Dacă avea să-i poarte cu grijă, putea trece iarna cu ei. Se îmbrăcase din timp și se învârtise prin casă până la 4 jumate. Erau două fetițe: pentru ele, păpuși. Cinci băieței: de bună seamă, mașinuțe sau roboți. Și adolescenții… cu ei era mai ușor. Doamna de la librărie îi păstra cărți cu preț redus și, de câte ori îi ascultase sfatul, de tot atâtea ori privirile acestora scăpăraseră.

Raze de soare zgârcit începuseră să pătrundă printre norii gri. Ceața se ridica peste parcul pustiu. Visa ca, într-o zi, să se plimbe pe acolo de mână cu o fată, să stea pe una din băncile acelea și să facă planuri împreună. „Cine crezi că te ia pe tine, măi Dorinele? Și sărac și gunoier…” Colegii se amuzaseră pe seama numelui. Așa era trecut în acte: Dorinel. Poate mama lui îl iubise atât de mult atunci încât alesese un nume de alint. Poate nu încetase să-l mai iubească, doar trecuse printr-o mare greutate și îl lăsase în grija bunicii. Bătrâna se dusese, el nu-și mai amintea

mare lucru din perioada dinainte de orfelinat, dar nu încetase a se gândi la mama și dragostea ei. Poate într-o zi…

Roata tomberonului se împiedică și bărbatul se trezi cu fruntea în capacul deschis. Îl apăsă înapoi, certându-se în minte pentru neatenție. Rămase încremenit. Roata se opintise într-un pantof de damă roșu, cu toc, aproape nou. Întoarse capul cu teamă și-i zări perechea în piciorul unei fete întinse pe aleea de beton. Balta de sânge de sub cap îl opri să se apropie mai mult. Ochii sticloși fixau crengile pline de promoroacă ale copacilor. Dorinel tremura de spaimă ca în prima noapte la orfelinat. Atunci, se temea pentru el. Acum, se simțea prins într-un vârtej de gânduri, de impulsuri și nelămuriri. Era moartă, desigur. Dorinel știa masca morții, o mai văzuse. Trebuia să anunțe pe cineva, dar pe cine? Dacă ar fi plecat, pur și simplu, făcându-se că n-a văzut nimic? Să fie descoperită de altcineva, să lase altuia povara. Dacă aveau să-l acuze pe el? Era singur, era sărac, se simțea intimidat de orice om în altă uniformă decât a lui…

Îndurându-se cu greu, lăsă tomberonul acolo și începu să alerge spre ghereta paznicului, privind mereu în urmă. Când aleea coti în unghi drept la stânga și pierdu din raza vizuală obiectul muncii, inima începu să-i bată atât de tare, încât simțea în gât și tâmple presiunea sângelui pompat de frică.

Bătu cu pumnii în geamul cabinei metalice. Așteptă ca paznicul adormit să deschidă ușa și strigă, cu ochi măriți de groază:

— O femeie moartă! E o femeie moartă pe alee!

Celălalt se dezmetici cu greu, își frecă ochii cu pumnii, nerealizând ce tocmai auzise. Se căută buimac prin buzunare după stație; în cele din urmă, își contactă șefii. Primi niște ordine de la aceștia și mai puse câteva întrebări, pentru localizare. Apoi adăugă:

— Stai aici până vin colegii de la firmă. Sună ei la 112. Mergem împreună să ne arăți aleea.

Închise ușa, lăsându-l pe Dorinel în dimineața cu iz de moarte și ceață. O deschise și-i șopti strepezit:

— Să nu dea naiba să ne păcălești, că nu mai intri neam în parcu' ăsta! Dacă vin ăia de la 112 pentru vreo beție care-ntre timp s-a ridicat și și-a luat tălpășița… ai belit-o!

Nu mai avu timp să răspundă, pentru că ușa i se trântise în nas. Nu, cu siguranță nu păcălise pe nimeni, fata aia era moartă. Moartă ca toți morții. Lăsase acolo tomberonul. Trebuia să-l ia, neapărat, înapoi. Altfel, trebuia plătit. Și banii lui erau numărați: erau pentru copii. Începu să plângă încet, rușinat, gândindu-se ce s-ar fi putut întâmpla dacă l-ar fi pierdut și ar fi trebuit să-l plătească, dacă nu s-ar fi dus cu nimic la copiii care îl așteptau, cum l-ar fi privit ei de-atunci încolo. Se certa că nu fusese mai laș, nu trecuse nepăsător mai departe, continuându-și drumul și viața de om cinstit și sărac. Nu, oamenii cinstiți nu fac asta. Lor le pasă, orice-ar fi. Chiar dacă… chiar dacă… nu mai apuca să cumpere ceva pentru copiii de la orfelinat… știa el că Dumnezeu avea să-l sfătuiască, avea să-l scoată din încurcătură. Lacrimile i se scurgeau înghețate pe obraji, până pe gulerul răsfrânt al puloverului de lână purtat pe sub salopetă.

Sirenele îl treziră la realitate. Ele și strigătul paznicului:

— Hai, băiete, c-a venit poliția!

Câțiva bărbați de la firma de pază însoțeau polițiștii și medicul de pe ambulanță. Merse înaintea tuturor până când revăzu scena de care fugise cu câteva minute în urmă. I se spuse să stea pe loc și încremeni. Văzu medicul luând pulsul fetei și clătinând din cap: nu. Văzu polițiștii făcând poze și împrejmuind perimetrul. Corpul de pe targă, acoperit, trecu pe lângă el. Mâna stângă alunecă de sub pătură; Dorinel zări degetele învinețite cu unghii roșii. Roșu era și inelul de ață subțire de pe degetul mic.

Undeva, într-o magherniță dintr-un fund de oraș, o bătrână împletea astfel de legături. Așa le zicea, legături. Veneau fete tinere sau femei trecute, veneau singure sau împreună cu bărbați. Uneori legăturile bunicii se așezau cuminți lângă verighete, alteori țineau locul acestora. Lăsau în urmă monede din care femeia cumpăra de mâncare. Când erau mai multe, Dorinel primea caramele sau cocoșei roșii de zahăr, pe băț.

Bunica ținea mosorul acela de borangic într-un sertar încuiat al scrinului cu icoană. Era cel mai aprins roșu pe care-l văzuseră ochii lui de copil. Cu douăzeci de ani în urmă, după moartea bătrânei, plânsese câteva ore, rugându-se răgușit să fie lăsat să se întoarcă o dată, o singură dată, în casa bunicii. Ar fi vrut să ia ceva să-i amintească de ea și de bucuria caramelelor. Plângea

înfundat gândindu-se la borangicul roșu, la femeia frumoasă cu inel de ață, la viața lui prin care firul lucios se încăpățâna să treacă. Se trezi șoptind *„Are legătură… are legătură…”* petrecând cu privirea targa împinsă de ambulanțier.

— Cine zici că l-a găsit?

Paznicul făcu un pas în spate, lăsându-l singur în fața celor doi polițiști:

— Ăsta!

Răspundea mecanic acelorași întrebări: de unde venea, cum a găsit-o, ce a făcut după aceea, cât de repede a ajuns la ghereta paznicului, dacă o cunoaște pe tânără… apoi iar, ce oră era, urmase sau nu traseul zilelor trecute, o cunoștea pe tânără… Glasul începu să-i tremure când unul dintre polițiști a început să împingă tomberonul spre ieșirea din parc și scânci: *„Ăla e al meu… e al meu… de la firmă… trebuie să-l duc înapoi…”*

Un agent tânăr îl prinse de deasupra cotului și îl împinse spre ieșire.

— Îl iei înapoi după ce-l examinează oamenii noștri. Tu vii cu noi pentru declarații scrise.

— Dar… dar nu! Eu trebuie să-l predau la schimb, mai am două străzi în afară de parc și șefii mei… șefii mei îmi taie ziua… și banii… am nevoie, am nevoie… vă rog.

— Uite ce e: imediat ce ajungem la sediu, șefii tăi vor fi anunțați. Nu-ți taie nimeni ziua. Mergem, scriem o declarație și ești liber. Asta e procedura.

— Și… și tomberonul?

Un glas răstit, de polițist enervat că fusese trezit cu noaptea în cap, strigă spre tânărul agent care nu-și desprinsese mâna de pe brațul lui:

— Fă-l p-ăla să tacă, că-l ia mama dracului cu tomberon cu tot! Stamate, dacă mai scoate un „pâs” până la secție, vii cu el pe jos!

Degetele agentului îl strânseră ușor și Dorinel auzi șoptit:

— Stai calm, că se rezolvă!

Își înăbuși cuvintele în plânsul domol și începu să tremure de frig, de frica gândului că putea rămâne fără serviciu. Fata aia… Era mai frumoasă decât orice fată cu care s-ar fi putut plimba prin parc, dar fusese fiica cuiva, iubita cuiva… Dumnezeu putea să-l pedepsească dac-ar fi lăsat-o acolo.

★

În biroul inspectorului Dancu se strânseseră agenții chemați la fața locului, împreună cu cei de la birou. În așteptarea inspectorului-șef Grigorescu, începuseră să schimbe impresii despre noul caz. Ușa se dădu de perete și Grigorescu intră furtunos, aruncând pe masa lui Dancu o foaie tipărită.

— Să-mi zică mie cineva dacă nu-i de dosarele X! Ori îl scoatem pe legist la pensie pe caz de boală, că s-a țicnit! Ia citește, Dancule, ce scrie acolo!

Dancu se execută, trecu peste nume, vârstă, kilograme, descriere răni și citi direct cauza morții: *„cădere de la mare înălțime”*. Își privi șeful, se aplecă din nou asupra foii, miji ochii și citi pe litere *„că-de-re de la ma-re î-năl-ți-me…”* Apoi izbucni, ca lovit de o revelație:

— A murit altundeva și a fost transportată acolo! E simplu!

— Și tu, împreună cu oamenii tăi, vă duceți la balamuc, după legist! Raportul vostru, cu poze cu tot, a fost clar: nu existau urme de târâre, nu se vedeau prin noroi decât urmele de roți… A căzut dintr-un avion? Dintr-un elicopter? Nu i s-a deschis o parașută invizibilă? Sau vrei să zici c-a adus-o ăla și-a plantat-o acolo? Te-ai uitat la fața lui? Nu zic că n-am fost surprins la viața mea, dar… Să fim serioși!

— Tomberonul e „curat”, șefu’, permiteți să raportez! L-au întors pe toate părțile, nici o picătură de sânge! Nu cred că e implicat gunoierul.

Grigorescu se întoarse spre tânărul care vorbise.

— Ia uite peste cine dau! Stamate, când te trezești față-n față cu așa ceva, nu-ți pare rău c-ai terminat facultatea? Nu mai bine stăteai acolo sus, la mine, să-mi faci cafeluța, să-mi printezi mail-urile?

— Permiteți să raportez… nu!

— Bine, mă, să te văd atunci cum o scoți la capăt! Dancule, trage de pe Stamate cât poți, că știi că-l duce capul. Tânăr e, deștept ne-a dovedit că poa’ să fie… deci… tot înainte!

— Șefu’, eu vreau să vă întreb ce să fac cu gunoierul.

— Ia-l acasă, să-ți mături prin curte, ce vrei să faci? Dacă a dat declarații, l-ați amprentat, i-ați luat datele, l-ați speriat nițelus, dă-i drumu'!

— Mulțumesc!

Stamate porni spre ușă, când Dancu răspunse la telefon. Auzi din spate: „Stai!" Se opri, adăugând o pereche de ochi celor care deja așteptau încheierea convorbirii pentru care Dancu se trântise pe scaun. Așeză receptorul în furcă și spuse răgușit, privind în gol:

— Încă unul, într-o curte interioară la niște blocuri turn. Propun aceeași echipă de investigații. Domnu' inspector-șef?

Grigorescu încuviință din cap:

— Absolut! Detalii, ceva?

— Nu prea… tânăr, pe jumătate dezbrăcat, decedat. L-a găsit un medic care-și plimba câinele. A încercat să-i acorde un prim ajutor, ceva… da' cică-i terci! Tot el a sunat la 112 și a dat detalii.

— Ok, hai, pe cai! Ce mai așteptați?

Agenții ieșiră în fugă din biroul șefului de la Investigații. Dorinel se ridicase în picioare, plin de speranță. Agentul care-l adusese îl privi pe fugă și-i aruncă:

— Să nu pleci de-aici! Se-mpute treaba!

Îl urmărise dezamăgit. Își freca mâinile nervos și uitase că avea nevoie la toaletă. Asta fusese cu vreo două ore în urmă, după ce semnase declarația. Îl scoseseră pe hol și îi spuseseră să nu plece de-acolo. Tresărise la fiecare deschidere de ușă, la fiecare telefon care sunase în vreuna din încăperi. Încercă să-l prindă pe agentul care-l adusese, pe Stamate, să ceară voie la toaletă. Să-l întrebe dacă poate să plece. Acesta fugise împreună cu colegii lui. Din biroul din care plecaseră, auzise:

— Dancule, începe zodia Parașutiștilor! Cred că iar o să dormim p-aici! Nu-mi miroase-a bine!

Dorinel vorbise la telefon cu șeful lui care îl asigurase că aveau să-i fie pontate toate cele 8 ore. A doua zi dimineață trebuia să fie pe traseul obișnuit. Da, dar tomberonul… ziceau agenții ăia că îl examinaseră și n-avea nimic, dar… unde era? El nu putea să plece fără tomberon. Aveau să i-l impute, cu siguranță. Și banii erau numărați, destinația lor stabilită cu precizie. Aruncă o privire spre ceasul de pe perete: 12:20. Începu să se roage. Se ruga de plecare, se ruga să găsească bani în

bancomatul de lângă cămin, pentru că uneori, când se ducea prea târziu, primea mesaje cu scuze din partea băncii. Și trebuia să meargă vreo 2 kilometri până la următorul bancomat. Și, dacă avea să se întâmple la fel, ajungea târziu la magazine și nu mai găsea jucăriile, poate nici cărțile…

Toți părinții făceau cumpărături de Moș Nicolae. Toți părinții… El avusese o mamă pentru câțiva ani și o bunică pentru alți vreo doi. Nu primise cadouri. Tocmai de aceea se ducea încărcat de mâncare și jucării la copii. Pentru că ei n-aveau părinți, pentru că lor nu le punea nimeni daruri în ghetuțe. Ghete… Își privi bocancii. Se dezlipiseră puțin pe lateral, dar în weekend programase să-i ducă la nea Nelu, de la parterul blocului din față. Îi făcea curat prin atelier, mătura aleea și nea Nelu îi repara gratis încălțările.

Încălțări… fata aia avusese pantofi roșii. Parcă avea o rochie neagră și o hăinuță în carouri, roșu cu negru. Era blondă. Sau șatenă? Nu se pricepea el prea bine la părul femeilor. Era tânără, fusese frumoasă. Geanta care căzuse alături era din aceea mare, cu catarame metalice, desigur scumpă. Cum murise? Nu era treaba lui, dar nu-i părea lucru curat. Și… avea legătură. Se gândise mult dacă să spună sau nu polițiștilor de inelul de borangic roșu de pe degetul femeii, însă renunțase. Puteau să creadă despre el că e nebun, să-i pună alte și alte întrebări, și…

13:05… *„Ajută-mă, Doamne, să trec și peste asta… Copiii… Ce mă fac?”* Vezica îi apăsa pe intestine, se mișcă pe băncuța îngustă de lemn și începu să plângă iar. Când se deschise ușa pe care ieșiseră agenții mai devreme, strânse picioarele și încercă să nu privească bărbatul masiv care intrase furtunos cu hârtia aia fluturată ca un steag de război. Când îl simți oprindu-se în dreptul lui, ridică privirea.

— Cum zici că te cheamă?

— Dorinel, Pascu Dorinel.

— Dorinel ți-o spune ție acasă, da’ în acte cum ești?

— Așa sunt, domnu’… domnu’…

Nu cunoștea gradele, așa că lăsă propoziția în aer.

— De ce plângi, mă? Ai răbdare să vină băieții ăia de pe teren și, dacă n-ai nicio treabă… pleci!

— N-am, n-am, cum să am treabă cu așa ceva?

Își ascunse fața în pumni și hohoti înfundat.

— N-am făcut nimic și sunt aici de-azi dimineață, și…

— Silvia! Ia-l pe băiatu' ăsta și du-l la bufet. Ia-i o cafea, un sandviș, zi să le treacă pe numele meu. După aia, îl aduci înapoi aici, că mă-mpușcă Stamate dacă nu-l găsește!

Dorinel îl lăsă să se îndepărteze și spuse încetișor femeii care se ridicase de la birou că nu bea cafea, nici foame nu prea i-ar fi, însă… Rușinat, ceru îndrumări spre toaletă. Femeia îl duse spre ușa din capătul culoarului, îl așteptă, apoi merse singură la bufet și se întoarse cu sandvișul și cafeaua. Într-un fel, îi era simpatic omulețul în uniformă verde ce așteptase cuminte pe băncuță ore în șir.

★

Începură să împingă toți curioșii care se strânseseră în jurul trupului zdrobit pe asfalt. Avuseseră destulă minte încât să nu se apropie prea mult. Poate le impusese asta atitudinea câinelui imens ținut în lesă de bărbatul care găsise cadavrul. Mârâia amenințător pe oricine încerca să facă un pas. Stăpânul lui încremenise cu telefonul în mână, cu spatele la mormanul de fragmente de oase însângerate. Stamate icni. Nu mai văzuse niciodată un om căzut de la mare înălțime. Parcă așa spusese șeful lui despre fata din parc. Ce-ar fi spus legistul de data asta? De la foarte mare înălțime? De la periculos de mare înălțime? Colegii lui împrejmuiseră perimetrul, încercau să fotografieze cadavrul și împrejurimile, înainte ca cei de la Medicina Legală să adune rămășițele în sacul negru. Bărbat, evident. Purta blugi cu lanțuri prinse de buzunare și bocanci grei cu vârf de metal. Bustul și brațele erau pline de tatuaje.

Printre fragmentele de oase însângerate ale craniului zări părul lung, șaten, prins în coadă. Începu să întrebe oamenii din jur și află că se numea Robert Ifrim și închiriase o garsonieră la etajul 9 al blocului alăturat. O bătrână i se plânse că nu putea dormi uneori din cauza petrecerilor din garsoniera bărbatului. Soțul ei îi ținu isonul, adăugând că rareori îl vedeau în timpul zilei, probabil dormea. Păcat de fata care venea pe la el, părea cuminte, era și frumoasă. Bătrâna îi dădu un ghiont, iar bărbatul tăcu, rușinat. Îi întrebă cum arăta fata și dacă o

cunoșteau. Poate n-avea nicio importanță, doar că asta-i venise în minte. Nu-i știau numele, dar era tânără, frumoasă și elegantă. Soțul bătrânei mai primi un ghiont. Stamate zâmbi.

Legiștii legau sacul negru. Înainte de a termina, văzu mâna stângă. Pe un deget, un inel de ață roșie. Avea vreo legătură cu…? Tânăra din parc era și frumoasă și elegantă. Legătură? Auzise undeva cuvântul, de curând, poate chiar în acea dimineață. Legătură… Da, înainte de a vorbi cu el, gunoierul repeta: *„Are legătură… Are legătură…*" Își promise să-l ia la întrebări imediat ce ajungea la secție.

Continuară ancheta în garsoniera lui Robert. Gunoi. Dezordine. Sticle goale de băuturi tari și scrumiere pline-ochi de scrum și mucuri de țigări. Niște pungute înnodate, pline cu praf alb. Adunară probele care păreau relevante la momentul acela și sigilară ușa. Trebuiau căutați prietenii lui Robert, ancheta urma să stabilească dacă era singur sau nu, dacă fusese sinucidere sau crimă. Dacă fusese împins. Stamate oftă. Greul începea.

★

Urmărea minutarul mișcându-se tacticos. 14:15. Stamate și colegii lui se întorseseră și biroul de alături se umpluse de polițiști. Bărbatul masiv intrase agitat, cu altă hârtie fluturată. Trântise ușa atât de tare încât o bucățică de tencuială căzuse pe lângă tocul alb de plastic. Dorinel încercă să-și alunge celelalte temeri și se gândi la cum ar fi reparat tencuiala căzută: cu puțin ipsos sau glet. Apoi, un strat sau două de vopsea lavabilă și totul ar fi părut nou. Așa reparase dormitorul celor mici de la orfelinat. Desenaseră pe pereți și fuseseră amenințați că ar putea dormi în magazie. Ei îi spuseseră lui Dorinel, el cumpărase materialele și zugrăvise dormitorul. Ca să răscumpere greșeala copiilor, își făcuse de lucru și prin biroul directoarei. 14:55. Din birou se auzeau glasuri ridicate. De bună seamă, se mai întâmplase ceva. Părea extrem de grav.

★

— Să auzim ceva anchetă preliminară! Ați găsit vreun prieten al „parașutistului"?

— Am găsit doar doi, ne-au dat adresele și numerele de telefon ale altor trei, dar n-am putut da de ei. S-ar părea că Robert era singur înainte de… Cu o seară înainte se certase cu iubita lui și, când băieții l-au sunat să aranjeze întâlnirea de seară, i-a refuzat, le-a spus că vrea să fie singur.

— Și? Ei l-au crezut? N-au dat buzna, cum fac prietenii când vor să te vindece de câte-o pizdă?

— N-au dat, au încercat dar a început să-i amenințe la telefon, probabil îi avea la mână cu ceva și n-au insistat…

— Cu ce?

— Cine știe? Poate cu prafurile. I-am chemat mâine, pentru o anchetă în paralel. Sunt droguri. Poate astfel dăm de vreo rețea, ceva.

— Avem analiza lor?

— Avem doar verbal, deocamdată. Mâine primim certificatul de la laborator.

— Apropo de laborator! V-am citit rapoartele legistului pentru ambele cazuri și v-ați uitat la mine ca viteii. Nu v-a surprins nimic?

Inspector-șef Grigorescu se uită roată prin încăpere. Umeri ridicați, șoapte. Inspector Dancu dădu răspunsul așteptat:

— Ora estimată a decesului: între 6:00 și 6:45 în ambele cazuri.

— Și? Nu v-a sunat niciun clopoțel? Cum mama dracului mor doi oameni din aceleași cauze, în același oraș, în același interval orar? În cazul lui, e evident ce s-a-ntâmplat, mai avem să lămurim misterul fetei din parc. Apropo, se numea Iasmina. Iasmina Lăcătuș. Vreți să vă mai spun ceva? Am primit un telefon de la Morgă. Mama fetei. Știți ce mi-a spus? Că ieri s-au certat din cauza prietenului ei. Avea un anturaj nepotrivit și îi ceruse să se despartă de el. Cum îl chema pe prieten? Robert, mama nu-i știa și numele de familie. O mai las câteva zile și iau o declarație și de la mamă. Concluzia mea e una singură: parașutiștii ăștia doi au o legătură.

Stamate se ghemui pe scaun, spunându-și să nu uite să discute cu gunoierul despre vorbele de dimineață. Puteau duce undeva. Era hotărât să facă o mini-anchetă de unul singur. Când Grigorescu termină, întrebă timid:

— Domnu’ inspector-șef! Gunoierul… poate să plece?

— Poate, după ce ne spune dacă-l cunoaște și pe celălalt. Ați adus vreo poză cu el? Întreg, vreau să spun.

— Avem poze, avem și buletinul lui, i l-am găsit în casă.

— Bine, arată-i, întreabă-l și dă-i drumul!

★

16:20. Stamate ieși din birou și se așeză lângă el. Îi întinse o fotografie cu un tânăr șaten, drăguț dar foarte încruntat. Nu-l cunoștea. Sigur? Foarte sigur. Nu-l văzuse niciodată. Agentul intră iar în birou și ieși după câteva secunde.

— Hai să mergem!

Dorinel se ridică încântat.

— Pot să plec?

— Da, hai că te duc eu, spune-mi pe unde stai!

— A… nu pot… adică vă spun, dar eu trebuie să-mi iau tomberonul…

— Dar-ar în el să dea! O să te plimbi cu tomberonul prin oraș?

— Păi… n-am ce face, mâine dimineață am nevoie de el.

— Bine, hai să vedem pe unde e. Ai grijă, băieții ăștia l-au și spălat, l-au curățat…

— Și eu îl spăl! Și nu se atinge nimeni de el!

Ieșiră din clădire, o ocoliră și ajunseră la niște garaje. În ușa unuia îl aștepta tomberonul de plastic. Dorinel zâmbi ușurat. Drumul până la firmă îi lua o jumătate de oră, apoi era liber să plece la cumpărături. Se părea că avea suficient timp. Stamate se opri brusc și se întoarse spre el:

— Dimineață, înainte de a-ți lua declarația, mormăiai ceva de o legătură. Ce-ai vrut să spui cu asta? Cine sau ce avea legătură? Și cu ce?

Tânărul lăsă capul în jos. Spera să nu fi fost auzit, spera să nu vorbească despre părerile lui.

— Cu nimic… nu știu ce spuneam… îmi era frică, fata aia…

— Uite ce e, suntem singuri, ce-mi spui tu mie rămâne între noi, declarațiile oficiale se iau la secție, nu la garajul poliției.

Dorinel începu să tremure și să se bâlbâie. Îl frigeau colțurile ochilor de lacrimile ce se voiau plânse.

— Era o prostie.

— Ok, îmi spui și mie prostia, mă lași să decid dacă e sau nu și… mai vedem…

— Pe degetul fetei am văzut un ineluș de ață roșie. Eu… eu… înainte de a mă duce la orfelinat… adică înainte de a sta cu bunica, am avut o mamă. Care a plecat și m-a lăsat cu bătrâna. Nu era o femeie rea, mergea la biserică, mai muncea la oamenii cu bani de pe stradă, dar… era săracă. Și câteodată, să mai facă un ban, făcea „legături”. Așa le zicea ea la inelușele alea de ață. Ținea borangicul încuiat într-un scrin și mă dădea afară din casă când veneau oamenii ăia. Fete, femei sau femei cu bărbați. Eu mă învățasem să mă urc pe o grămadă de lemne și să trag cu ochiul pe geam. Rupea patru ațișoare, le ardea capetele la o lumânare mare, albă, și spunea niște vorbe în timp ce le împletea. Făcea așa, un fel de inel pe degetul lor.

Stamate mărise ochii. Părea interesant. Evident, nu atât de interesant încât să împărtășească și colegilor. Cel puțin, nu la acel moment.

— Așa, și? Ce vorbe?

— Nu mai știu… nu, chiar nu mai știu… dar cred că lega într-un fel oamenii ăia, unul de altul, așa… poate era doar o prostie de-a babei, să mai scoată un ban, nu știu…

Își amintea niște frânturi de propoziții dar nu avea de gând să le spună. Pentru nimic în lume. Agentul îl întrebase, el răspunsese. Gata. Nu-și dorea decât să plece.

— Bine, ia-ți măgăoaia și du-te! Dacă mai avem nevoie de tine, te chemăm!

— Mulțumesc frumos! Vă mulțumesc!

Stamate îl urmări alergând spre recipientul verde de plastic, studiindu-l pe toate părțile, apoi împingându-l spre poartă. *„Își amintește, dar nu vrea să spună. După o zi întreagă petrecută pe banca de lemn cine-ar vrea să mai stea la palavre cu un polițai? Trebuie neapărat să văd ațele alea, mă duc la morgă. Dorinele, dacă-s patru și împletite, te mai caut”*

„…ca umbra, și leagă-l pe… adu-l lângă ea… nici vântul să nu bată… nici ploaia să răzbată… de-acum și până la sfârșitul zilelor… ce-am legat… ce-am adunat… viețile-mpletite ca ațele răsucite… greu de dezlegat…”

★

— Bună dimineața! Pot să vă deranjez câteva minute?

În ultima jumătate de oră, agentul Stamate se întorsese de cel puțin zece ori de la ușa fostului său șef, inspector Grigorescu. Când credea că avea să fie ascultat și înțeles, când era convins că ar fi zburat cu un mare șut în fund…

Grigorescu îl privi pe deasupra ochelarilor și mișcă ușor capul spre stânga. Era o invitație. Tânărul se așeză pe scaun. Îi transpiraseră palmele, le șterse de pantaloni și împreună degetele peste genunchii tremurânzi. Îl văzu pe celălalt punând deoparte hârtia pe care citise; se gândi că nu era prea târziu s-o ia la goană, cerându-și scuze.

— Deci? Cu ce vă pot fi de folos, stimate agent Stamate Aurelian?

Ironia șefului nu-l ajuta deloc, nici numele întreg rostit protocolar de acesta. Înghiți în sec. I se uscase gâtul. Era, dintr-o dată, foarte cald.

— Ți-a fost dor de mine! Gata, m-ai văzut, nu te mai reții… Hai, că peste zece minute merg la tribunal. Sunt chemat ca martor în procesul cu fata aia din parc. Dacă ai ceva de zis, acum e momentul!

Stamate trecu peste nodul din gât, șiroaiele de transpirație din spate și genunchii de piftie. Cuvintele zvâcniră.

— Despre asta e vorba! Adică și despre asta! Se întâmplă ceva și trebuie să spun! Cineva trebuie să mă creadă!

— Spune, atunci!

— Fata aia, Iasmina, era iubita drogatului care s-a aruncat din blocul turn. Au murit aproape în același timp, din aceleași cauze, numai că la el erau explicabile, la ea… nu!

— Tocmai asta spuneam și eu: mama ei a dat medicina legală în judecată pentru cauza decesului din certificat și pe noi că n-am găsit criminalul fetei, deși i-am demonstrat că nu există. N-a fost de acord cu nicio altă propunere a legistului. N-a fost de acord cu contraexpertiza comandată la Viena. O ține una și bună! O să-mi iau câmpii! Și tu vii acum să-mi presari sare pe rană. Știm de-atunci că ăia doi aveau o legătură. Adică, la naiba, și morțile lor aveau o legătură.

Stamate țâșni de pe scaun îmbujorat și cu ochii măriți.

— Despre asta e vorba! Despre legătură!

— Stamate, te-ai tâmpit! Asta am stabilit de-atunci!

— Nu, e vorba despre altceva! Amândoi aveau pe deget câte un inel de ață roșie, vă amintiți?

— Așa, și?

— Cineva a observat asta la fată și mi-a vorbit despre ce ar putea însemna, fără să știe de moartea băiatului.

— Despre ce vorbim noi aici?

— Despre vrăjitorie, domnule Grigorescu! Magie neagră!

Gata, o spusese. Rămase înfipt în călcâie, cu pumnii strânși de i se albiseră încheieturile.

— Hai lasă-mă! De-aia cu găini negre? Cu ouă din care ies dracii?

— Mi-a spus cineva ce înseamnă ațele alea. Leagă doi oameni, pe viață. Cred că tot ele fac să și moară în același timp și în aceleași condiții. Băiatul ăla, Robert, s-a aruncat de la etaj. Iubita lui a murit subit, pe stradă, prezentând aceleași semne. E mult mai serios decât un descântec oarecare.

Grigorescu deschise gura și o închise imediat. Își mușcă buzele, privind pe fereastră.

— Și cine a fost persoana aia care te-a destupat? Mama Omida? Vreo nepoată de-a ei?

— …nu pot să spun! Altceva mă roade!

— Deci… cu magia nu prea m-ai convins, ia să vedem ce crezi tu că m-ar da pe spate!

— Dimineață am fost chemați la spital. Ambulanța a ajuns înaintea noastră într-o stație de autobuz unde o femeie s-a prăbușit din picioare și pieptul i s-a umplut brusc de sânge. Niște eleve de liceu au dat telefoane, au încercat să oprească hemoragia, însă… din păcate… la spital s-a constatat decesul. Prin înjunghiere multiplă.

— Așa, și?

— Fetele alea au stat zece minute în aceeași stație cu femeia, au văzut-o dintr-o dată prăbușindu-se, cea care încerca s-o ajute vedea sângele șiroind din alte și alte răni. Fata aia e sedată, familia ei face presiuni asupra medicilor…

— Pe scurt, unde vrei s-ajungi?

— Femeia de azi-dimineață avea o ață roșie pe inelar, lângă verighetă. Asta înseamnă că vom afla de

soțul ei, înjunghiat. Și el va avea aceeași ață roșie, pe același deget! Asta vreau să spun! Sunt legați!

— Ieși afară!

Stamate ajunsese la ușă. Mobilul inspectorului-șef Grigorescu bipăi scurt și acesta strigă:

— Oprește-te! Vii cu mine, acum!

Ieșiră împreună din birou. Grigorescu îl împingea pe celălalt pe scări, mormăind furios:

— Să fiu al naibii, băiete, dacă n-o să-mi faci tu mie cafeaua pân' la pensie! Pensia ta! Asta, bineînțeles, dacă n-ai dreptate!

Ajunși la etajul inferior, la Investigații, Grigorescu îl împinse pe tânăr pe un scaun și îl întrebă:

— Cum o chema pe femeia de dimineață?

— Domnica. Domnica Petraru.

— Așteaptă-mă aici!

Stamate se lăsă pe spate, rezemat de spătarul scaunului. Colegii de la Investigații îl priveau curioși. Nu-l interesa, atâta timp cât spusese ce avea de spus. Și era convins că avea dreptate. Voia să ia ancheta pe cont propriu, să arate că nu se înșelase. Simți o mână pe umăr, scuturându-l:

— Acum du-te la Dancu și vezi cum o scalzi. Un bărbat înjunghiat a fost găsit în spatele unei dughene de la marginea orașului. Poți să-mi spui numele lui de familie?

— Petraru?

— Exact! Cazul e al tău, vezi cum îi dai de cap, te-am băgat pe țeavă la noul tău șef. Nu mă interesează cum, ce vrăjitoare implici, vino la mine mai întâi, cu o explicație clară!

— Vin, să trăiți! Vin!

★

Inspector Dancu își drese glasul. Răsucea între degete niște dosare colorate de plastic ce conțineau câteva file imprimate.

— Domnul inspector-șef Grigorescu a stabilit echipa ce se va ocupa de cazurile de azi: agent Stamate va coordona activitățile de cercetare și anchetare!

Simți privirile celorlalți agenți cu vechime mult mai mare, cu experiență, fixându-l nedumerite.

— Cine are nelămuriri… direct la domnul comandant Grigorescu! Am făcut copii ale celor două

dosare. Avem alte două decese într-o familie, de data asta. Domnica Petraru, femeia căzută în stația de autobuz și soțul ei, Victor Petraru, agresat pe stradă în spatele unor maghernițe în timp ce se îndrepta spre șantierul unde lucra. Se pare că niște aurolaci i-au cerut o țigară, el nu fuma, în consecință s-a creat o altercație, ei au scos cuțitul, omul a fost înjunghiat și a murit. La aceeași oră, în cealaltă parte a orașului, soția lui cădea din picioare și murea în urma aceluiași număr de lovituri de cuțit. Veniți cu explicații credibile și stăm de vorbă! Până atunci… Stamate coordonează și are mână liberă!

Era momentul lui, trebuia să se bucure de el, de faptul că reușise să convingă un comandant de poliție. Se ridică, luă dosarele de pe masa inspectorului Dancu, le împărți celorlalți și le spuse tuturor clar, răspicat:

— Le studiem până mâine dimineață! La ora 8 ne întâlnim și discutăm despre caz!

Își luă propriul dosar și părăsi biroul.

★

Ieșise din tură și trecuse pe la orfelinat. Copiii îi spuseseră rolurile pentru serbarea de Paști. Dorinel îi ascultase răbdător, chiar și pe cei mici care încurcaseră strofele; le citise, recitise versurile, până când aceștia dăduseră semne că ar fi înțeles. Îi părăsise cu lacrimi în ochi. Aștepta prima de Paști din care voia să cumpere hăinuțe noi, cărți și jucării. Mersese până la căminul de nefamiliști studiind atent vitrinele magazinelor. În ușa căminului îl aștepta agentul Stamate. În uniformă. Fiori reci îi pătrunseră prin hainele încălzite de soarele călduț de primăvară. Ultimii pași îl duseră aproape de bărbatul rezemat de balustrada scărilor.

— Bună, Dorinele! Ce mai faci?

— Sunt bine, mulțumesc, dumneavoastră?

— Hmmm…. nu la fel de bine… Avem de vorbit!

— Vă rog!

Dorinel îi arătă ușa de la intrare. Urcară cele două etaje și pătrunseră în garsoniera ocupată de Dorinel. Era curată, observă Stamate, ca și cum cel ce-o părăsea dimineața se asigura că niciun fir de praf nu rămâne în urma lui. Se așezară amândoi pe câte un scaun la masa din bucătărie: o bucată de blat prinsă cu balamale de perete.

— Vă servesc cu ceva, domnu'… agent? Un pahar cu apă?

— Nu, mulțumesc… Am venit să mă lămurești.

— Dacă pot…

— Poți cu siguranță! E vorba de legături!

Dorinel se albi și transpirații reci îi pătrundeau prin salopetă.

— Erau niște prostii… Nu știu ce mi-a venit… Iertați-mă, dar eu…

— Lasă-mă pe mine să decid cât de prostii erau. Din păcate ai avut dreptate atunci, cu fata din parc. Știi că ți-am arătat atunci o poză? Cu un bărbat? Era iubitul ei, mort în aceeași zi, la aceeași oră, din aceleași cauze. Azi am avut un al doilea caz de acest fel. Și să mor dacă plec de-aici până nu-mi spui mai mult, până nu mă duci la cineva care se pricepe. Tu înțelegi că niște oameni, mai tineri sau mai bătrâni, mai deștepți sau mai proști, apelează la astfel de practici? Și, dintr-o dată, astea funcționează! Legăturile chiar funcționează! Oamenii ăștia mor în același timp, în locuri diferite, din aceeași cauză!

Se ridicase de pe scaun, se înroșise de furie și indignare, avea degetele încleștate pe salopeta jilavă a bărbatului care îl privea speriat. Făcu un pas în spate.

— Iartă-mă!

Dorinel înghiți în sec. Tremura. Crâmpeie din descântec îi reveneau în minte. Degetele stafidite împletind ațele acelea cu capetele arse de flacăra unei lumânări pe care ceara se scursese și se topise în straturi. Se simțea oarecum vinovat, responsabil de niște vieți și niște morți.

Stamate se așeză pe scaun, acceptând paharul cu apă pe care îl apropie de buzele însetate și îl goli pe nerăsuflate.

— Cred că avem de povestit!

— Avem, domnu' agent! Vă spun tot ce-mi amintesc! Nu vreau decât să vă ajut! N-am crezut vreodată că ațele alea ale bunicii aveau atâta forță. N-am crezut că, în loc să aducă dragoste, vor aduce moarte!

— Spune!

— Bunica a murit într-o dimineață de primăvară. Era ca acum, pomii aveau primii muguri, mă duceam la grădiniță pentru că nu mai era frig și căpătasem niște haine noi, frumoase, de la o cucoană din capul străzii. M-

am trezit și ea încă era în pat. Asta nu se mai întâmplase. M-am apropiat și am scuturat-o ușor, de umăr. Avea ochii deschiși. Am crezut că glumește cu mine și, râzând, i-am spus că nu m-a păcălit, are de încălzit cana aia de ceai și de uns felia de pâine cu margarină pe care mi le dădea dimineața. Nu s-a mișcat. Am scuturat-o și capul i se mișca de la stânga la dreapta, iar și iar. Ochii erau deschiși, dar peste ei se lăsase așa, ca o perdea de ceață. I-am prins obrajii în palme și erau reci… reci… atunci am știut că n-o să se mai trezească. Am ieșit afară din casă, din curte, strigând disperat. Nu știu ce strigam, dar vecinele de lângă noi au venit, au intrat în casă și… m-au luat la ele, până când niște oameni în costume m-au dus la biserică, unde bunica era deja într-un coșciug de lemn negeluit, cu două lumânări aprinse la cap. Cred că am fost și la înmormântare, dar nu-mi mai amintesc. Știu că oamenii ăia în costum m-au dus într-o casă unde erau mai mulți copii. Se uitau urât la mine, m-au împins, m-au ciupit și m-au pus să dorm, în prima noapte, pe dușumeaua rece. Mi-au spus că trebuie să-mi facă botezul. Iar eu plângeam, plângeam… Nu apucasem să iau nimic din casa bunicii. Nimic care să-mi amintească de ea sau de mama. Era pe undeva o poză… s-a dus… Era, într-un scrin, mosorul de borangic… Atunci l-am lăsat acolo…

Stamate sări iar în picioare.

— Cum adică atunci?

— Peste aproape un an am fugit din orfelinat. Am prins o noapte cu un paznic bețiv. Dormea cu sforăituri. Am trecut pe lângă el și am alergat înnebunit spre casa bunicii. Era noapte și câinii începuseră să mă latre. Am vorbit cu unii din ei, pe care-i mai cunoșteam. S-au oprit din lătrat și m-am dus spre căsuța abandonată. Zidurile începuseră să se surpe. Am călcat pe rămășițele de cărămizi, peste stinghii din mobilă… am căutat scrinul. L-am găsit, dar era gol. Ușa atârna din balamalele sparte… N-am mai găsit nici poza mamei, nici mosorul de borangic, nici lumânarea albă… am căutat cu disperare, dar… Atunci m-am întors la orfelinat și n-am mai așteptat nimic. Am crescut, m-au dat afară, am venit aici… Nu m-am mai gândit la borangicul roșu până în ziua aia, cu fata din parc…

Se priviră amândoi. Stamate era convins de sinceritatea celuilalt. În ochi se citea durerea unei

copilării fără mamă, fără bunică, tristețea unei adolescențe chinuite, ternul unei tinereți strivite sub roțile tomberonului de plastic.

— Ai idee cine-ar fi putut să ia alea din scrin? Mă refer la mosor, lumânare, știi tu…

— Habar n-am, nu m-am gândit niciodată…

— Ai merge cu mine acolo? Acum?

Ar fi vrut să-i răspundă: nu, pentru nimic în lume… își aminti fata din parc, atât de tânără, atât de frumoasă… poza băiatului încruntat care o iubise și alesese să plece atât de dureros… Plângea pentru toți cei legați vreodată, pentru fata care nu s-ar fi legat niciodată de el…

— Să mergem!

★

Lăsaseră mașina la capătul străzii. Merseseră aproape pe întuneric în partea de oraș unde stâlpii de iluminat erau sistematic atacați cu pietre și vegheau orbi peste străduțele desfundate. Stamate se bucura că-și luase treningul. În uniformă s-ar fi jenat să se strecoare printre gardurile căzute la pământ, să-l urmeze pe Dorinel pe aleile înguste printre case din care răzbăteau înjurături de bărbați beți și plânsete de copii flămânzi sau bătuți. Era o altă lume. O vedea, uneori, la lumina zilei. Sărea peste munți de gunoaie, se ferea în ultimul moment de crătiți aruncate cu tot cu conținut. Se ridica, din toate, un miros grețos, înțepător. Icnise de câteva ori, își acoperise nasul și gura cu gulerul treningului.

Dorinel se opri în mijlocul unei grămezi de lemne și bucăți de cărămizi. Se întoarse, exclamând:

— Aici a fost casa bunicii!

Stamate nu înțelegea cum putuse tânărul să repereze rămășițele unei case printre munții de gunoaie. Celălalt păru să-i citească gândurile.

— Cu siguranță aici a fost! De la fereastra mea vedeam ultima casă de pe străduță, aveam un gard cu o poartă care dădea chiar acolo, spre… spre…

Întinse mâna și o coborî imediat.

— Ce era acolo?

— Era… era doar o femeie care nu se înțelegea cu bunica și eu trebuia să merg la grădiniță pe dincoace, printr-o gaură din gardul grădinii, să nu mă vadă…

Se întorsese brusc și lăsase capul în pământ.

— Să nu te vadă… cine?

— Femeia aia…

— Știai de ce nu se înțeleg? Ți-a spus vreodată?

— Nu, mi-a spus numai că trebuie să mă feresc… Acum mi-am adus aminte… Nici nu m-am gândit la ea în toți anii ăștia…

Stamate coborâse gulerul treningului vătuit. Printre miasmele ridicate de gunoaie percepea, vag, un miros fin, de pom jupuit de coajă, de ramură proaspătă frântă între degete. Privea în direcția căreia Dorinel îi întorsese spatele. Mirosul venea dinspre căsuța de chirpici cu tocuri de lemn lăsate, din care geamurile începuseră să alunece. Pe o latură a casei trona o grămadă de scânduri. Cele de deasupra păreau abia ieșite de sub rindea. Era convins că, dacă s-ar fi apropiat, le-ar fi simțit umede și emanând aroma lemnului crud. Trebuia să ajungă acolo.

— Dorinel, crezi că doamna s-ar supăra de o scurtă vizită? Așa, pe nepregătite… Asta în caz c-ar mai trăi, ceea ce ar fi greu de crezut…

Tânărul începuse să tremure vizibil.

— Nnnnuuu, n-am voie acolo! Nu pot!

— Dorinele, n-aveai voie acum douăzeci de ani, acum ești ditamai bărbatul! Te mai sperie baba aia de care-ți vorbea bunica? O fi oale și ulcele!

Un cârcel îi amorți gamba piciorului stâng și Stamate se aplecă s-o maseze. Gemea de durere. Nu mai avusese cârcei de câțiva ani, de când se lăsase de atletism. Se ridică, mușchii îl dureau și respira sacadat.

— Hai să vedem ce-i p-acolo, că aici ne-am lămurit!

— Eu… eu nu vin!

— Cum vrei!

Stamate mai apucă să facă un singur pas. Rămase paralizat, privind chipul îngrozit al tânărului care se aruncă să-l prindă în brațe. Vedea, respira, iar plămânii i se umpluseră de aroma aceea de coajă de copac jupuită de pe trunchi.

Dorinel prinse scândura proaspăt rindeluită înainte să atingă pământul. Fiori de gheață îi coborau pe spate, spre genunchii flexați de greutatea susținută. Era îngrozit. Sub ochii lui, agentul Stamate dispăruse. Mângâia suspinând încet suprafața umedă a lemnului greu. Vorbele bunicii se repetau undeva în mintea lui. *„Nu e curată, Dorinele, nu e curată… Are cufere-ntregi pline cu bani și-i lacomă, lacomă… le ia banii și viața și tot… Nimic n-*

o oprește… Nici io nu știu cum… Ferește-te… Tu să fugi prin grădină…”

Ridică pe umăr scândura și traversă străduța cu șanțuri deversând de lături. Casa dărăpănată nu avea gard. Își rezemă povara de peretele casei, lângă vraful de scânduri. Se întrebă într-o doară cum rezistaseră alea acolo, după o iarnă geroasă în care unii ar fi furat și ușile vecinilor ca să le pună pe foc… De la ea n-au furat. De frică.

Stamate privea tânărul frecându-și nervos palmele. Niște șoapte slabe răzbăteau de undeva din spate, dar nu putea întoarce capul. Nici nu știa unde-i era capul. Era un întreg, un corp amorf lăsat la cheremul oricui ar fi poftit la bucata de lemn. Putea ajunge într-un foc sau sub un topor. Chestia asta îl speria. Poate că plângea, picături de sevă se scurgeau pe peretele coșcovit al cocioabei. Șoaptele se auzeau din ce în ce mai tare. Cereau ajutor. Își spuneau, probabil, numele. Erau multe. Stamate le auzea și încerca să comunice cu cei care-și plângeau soarta. Pierduți, dispăruți pentru toți cei dragi. Mai scăpă două picături de sevă pe tencuiala umflată și încercă să gândească. Știa cine e, ce făcuse, ce atribuții avea la secția de poliție, își repeta că e un vis din care avea să se trezească.

„Nu e un vis…” auzi clar în propria minte. *„Cine ești?”* „Nu contează, suntem la fel.” *„De când?”* „De mult… mult timp… Peste mine au fost aruncați alții și alții și alții…” *„Cum s-antâmplat?”* „Am venit pentru descântec. Am plătit, am plătit și când n-am mai avut cu ce… m-am trezit aici, incapabilă să mă mișc, să plec… Am greșit, am iubit… am iubit atât de mult încât l-am vrut numai pentru mine. Era greu. Veneam săptămână de săptămână de săptămână…” *„Când?”* „Cum pot ști câți ani au trecut? După iernile duse? După verile ce m-au uscat ca dorul, odinioară?” *„Ce se va întâmpla cu noi?”* „Cine mai poate ști? Bătrâna vrăjitoare e stăpâna noastră acum…” „*A mea nu e!”*

Peretele se cutremură și cea mai nouă dintre scânduri atinse pământul. Stamate privea, întins pe spate, cerul senin, plin de stele. S-ar fi ridicat dacă ar mai fi avut mâinile, picioarele, coloana vertebrală de odinioară. Dacă n-ar fi fost o scândură numai bună de geluit și încleiat pentru o masă de grădină.

Dorinel dăduse ușa de perete și pătrunsese, aplecat, în cămăruța întunecoasă. Ochii fosforescenți ai unei pisici îl fixară timp de câteva secunde, apoi posesoarea lor i se aruncă pe piept. O prinse de ceafa și o aruncă în curte. Pisica se ridică mieunând amenințător. Din patul acoperit de zdrențe se ivi bătrâna de care se ferise în copilărie. Se temuse de baba asta cocoșată, slabă, abia târându-și oasele? Părea neschimbată după cei douăzeci de ani. Hohotea, arătându-i gingiile știrbe.

— Ai venit, drace! Ai venit! Oricât te-a ținut mă-ta-mare, oricât de departe te-ai dus… Te-a adus prostovanu' ăla… Hihihi…

Stamate se trezi răsucit dintr-o dată, cu fața în țărâna clisoasă. Respira mai greu și se temea că în orice clipă plămânii (sau ce le-ar fi ținut locul) s-ar fi umplut cu pământ. Ar fi murit. Încercă să inspire și să expire din ce în ce mai rar. *„Te rog, te rog… rămâi cu noi…"* Stamate încercă să răspundă, însă gândurile i se amestecau, încleiate… Îl cuprindea un frig neștiut și o teamă de moarte, de pierzanie. Se întreba unde dispăruse bărbatul în uniformă. Părea un personaj despre care doar auzise.

— Tu ai furat ghemul bunicii! Și lumânarea! Le-ai furat pentru vrăjile tale necurate! Destul! E destul! Nu-mi mai e frică de tine!

Femeia se proptise cu mâinile în șolduri înaintea lui, râzând răgușit.

Dorinel începu să șoptească *„Tatăl nostru care…"*

Femeia îl depășea în înălțime. Mâinile i se lungiseră nefiresc și scurma cu degetele în pământul ce începuse să se topească; din gura știrbă ieșeau șerpi veninoși cu limbi de foc. Rugăciunea tânărului era umbrită de sâsâitul șerpilor ce începuseră să-l înconjoare. „*…și nu ne duce pe noi… șine dă…*"

În zadar, cuvintele se amestecau, în mintea lui nu mai era decât dorul de moarte. Venise acolo… De ce venise acolo? Bunica… Fusese demult… demult… Venise cu… Începu din nou, cât îl țineau puterile: *„Tatăl nostru… tatăl nostru care ești…"* Încerca să strige, în gând, să-și amintească vorbele, legătura dintre cuvinte… Legătura… Bunica… Borangic… pământul se cutremură și un foșnet nefiresc se auzea de afară. Dorinel știa că acolo, în casă, era ghemul bunicii. Trebuia să-l ia, să oprească totul.

Gheare terminate cu unghii ascuțite i se înfipseseră în gât și apăsau, apăsau, vestind pieirea. El era curat, așa-i spunea bunica: *„Tu eşti un copil curat, ieşi afară…*" El era… Nu mai era un copil, dar copiii… Ca într-un vis văzu micuții de la orfelinat spunându-și poeziile. Ghemul bunicii… desprinse hotărât ghearele ce-l sugrumaseră și trânti la pământ arătarea hidoasă în care se transformase femeia aparent neajutorată. Ridică brusc capacul cufărului de lângă pat. *„Are cufere pline cu bani…"* Deasupra bancnotelor cu iz de mucegai, Dorinel zări ghemul de borangic. Rămăsese jumătate din cel pe care-l cunoștea, dar îl înșfacă și dădu să plece. Ghearele îl prinseră de spate, iar pisica apărută de niciunde i se încolăci în jurul gâtului. Dorinel reluă rugăciunea de unde o lăsase: *„și nu ne duce pe noi în ispită…"*

Scândurile se ridicară ca la un semn cu coada ochiului, agentul le zări încercuind cocioaba. Se așezau, legănându-se, într-un cerc perfect. El însuși se trezi ridicat pe sus de o forță străină. Își simțea picioarele afundându-se în pământ. Bucățile de lemn se înfipseră în solul moale; rădăcini puternice începeau să se împletească, unele cu altele, ca-ntr-o rețea. O mână îl trase afară din cerc și se lăsă târât. Șoaptele încetaseră, auzea doar icnete, gemete și o rugăciune sacadată, disperată.

N-a ieșit nimeni din casele dimprejur. Cocioaba fusese încercuită de copaci. Negri, înălțându-se spre cer, cu crengi învolburate. Din spatele ferestrelor, vecinii au văzut tânărul ieșind în fugă din curtea bătrânei, trăgând după el o scândură de care atârnau rădăcini subțiri. Disperat, le frângea, șoptind ceva ca o rugăciune. Nu mai erau decât crâmpeie de cuvinte, rugăminți disperate. Se așeză peste drum și îngenunche. În fața lui se ridica o pădure necunoscută. Legăna, inconștient, o bucată de lemn salvată în ultimul moment. Îl frigeau degetele mâinii stângi, în care strângea mosorul de borangic. Îl privi nedumerit și îl scăpă. Degetele aveau bășici albe, de arsură. Își aminti niște vorbe din alte timpuri: *„numai focul… el curăță…"*

Aruncă, fără să se gândească prea mult, ghemul de borangic spre pădurea întunecată. Copacii începură să zguduie pământul și să pâlpâie slab. Dorinel închise ochii. Lacrimile calde se scurgeau pe lemnul sprijinit pe genunchi.

Agentul se trezi pe pământul reavăn. Deasupra lui, Dorinel plângea, ștergându-se cu pumnii. Peste drum, o casă înconjurată de pomi ardea mocnit. Se auzeau urlete, răzbăteau în întuneric blesteme și descântece străvechi. Printre ele, o șoaptă slabă cerându-și dreptul la viață, la iubire. Inspiră cu nesaț aerul acela greu, plin de fum. Tuși de câteva ori și se ridică. Îi tremurau picioarele, le privea nedumerit și își impuse să meargă. Primii pași, împleticiți, îl duseră pe marginea șanțului plin de lături. Sări peste el și se pierdu printre trunchiurile în flăcări, fără să audă strigătele disperate ale celuilalt. Ieși după o căutare nebună, ținând în mână o crenguță fumegând. Era singurul care auzea șoaptele de mulțumire.

★

Dancu își cuprinse fruntea în palme. Îi era greu să creadă explicația agentului Stamate. Grigorescu părea convins. Citiseră împreună raportul pompierilor după incendiul de la marginea orașului. Nicio declarație a vreunui vecin. Nu auziseră nimic, nu fuseseră treziți de vâlvătaia iscată din senin la cocioaba bătrânei. Se temeau să vorbească. Mai ciudat era că nimeni nu știa numele femeii, vârsta, dacă avusese sau nu rude în viață.

Inspector-șef Grigorescu își drese glasul.

— Vă spun eu cum facem: deocamdată o ținem pentru noi, lăsăm ancheta în derulare, nu putem ieși cu o declarație de-asta… cu magie, cu… în fine… Vedem ce s-o mai întâmpla, dacă se repetă poveștile… Reluăm ancheta și-l trimitem pe Stamate la circulație!

Tânărul agent respiră ușurat. Se temuse de reacția șefilor. Se părea că fuseseră convinși.

★

Pusese crenguța într-un pahar cu apă; o spălase atent de funingine și, a doua zi dimineață, observase două frunzulițe verzi răsărite din lemnul acela uscat. În timp, șoaptele timide s-au transformat în cuvinte, cuvintele în povestiri. Stamate aflase două nume și reconstituise un fragment dintr-o iubire trecută.

Când din nuiaua firavă au ieșit două mustăți semănând a rădăcini, a mers la un cimitir din oraș și a plantat-o lângă mormântul unui bărbat mort de trei

decenii. A împlinit o ultimă dorință și a unit, după moarte, două destine.

Din timp în timp mai trecea pe la mormântul necunoscutului și alinta frunzele arbustului de lângă cruce. Părea că zâmbește unor șoapte neauzite decât de el.

PROFILER – O fugă

Tânărul porni motorul și, imediat după, radioul. Lăsă râzând capul pe spate la auzul refrenului: „Dau o fugă în oraș după domnișoare…”

Măi, să fie, ce le-o fi venit ăstora să scoată așa o piesă… Auzi: „ea știe că ies să mă văd cu toate nasoalele”. Eronat: el, nu ea; și nu știe, că dac-ar ști… Da’ e tare faza cu nasoalele: păi toate sunt la fel. Da’ las’ că le rezolvă băiatu’… Mintenaș. Nu ies să mă văd cu ele. Ies să le răcoresc. De tot.

În liceu își dăduse seama că nu-i plăceau fetele. Ieșise, mai mult îmboldit de prieteni, cu câte o colegă sau cunoștința cine știe cui. Le condusese politicos acasă sau le lăsase în fața cinematografului, la finele spectacolului. După petrecerea de absolvire ajunsese acasă livid și cu hainele pline de vomă și noroiul prin care se târâse. Le cam trăsese la măsea; atât el cât și partenera pentru petrecere. Trebuise să aibă așa ceva. Ieșiseră afară să ia aer, fata îl proptise de un perete și îl sărutase cu forța. Icnea și acum la amintirea buzelor rujate, a limbii ce-și făcea loc printre dinții lui încleștați.

Ca să nu mai vorbim de sânii plini ce-i împunseseră pieptul. Nu-și putea explica ce simțeau bărbații la atingerea sacilor ălora atârnați de piept, plini ori cu osânză ori, mai nou, cu pungi de silicon. Ce fel de degete aveau de puteau dezmierda oasele alea abia acoperite de piele lucioasă și fără pic de păr, din cap până-n picioare. El prefera băieții. Ce deliciu să fie întâmpinat de Vero, noul lui coleg de apartament, model abia întors de la Milano… Să-i simtă, în îmbrățișarea prelungită, mușchii tari, încordați, să-i strecoare mâna pe sub cămașă sau mai jos…

Un fior bine-cunoscut îi coborî din abdomen spre pelvis și dorința i se trezi numai gândindu-se la Vero. Înaintea modelului mai fuseseră un student, un medic, un băiețaș de la țară venit cu speranțe și impresii în capitală… Se despărțise în condiții bune de fiecare din ei. Curios, pentru că se spunea despre genul acela de relații că sunt mai pasionale decât cele cu parteneri de sexe diferite.

Semnaliza stânga să iasă din parcare de câteva minute, dar rămăsese absent, bătând ritmul cu mâinile pe volan. Nu se decisese încă în ce direcție să pornească.

Merg la benzinărie. N-am fost cam de multicel p-acolo. Și e mai aproape. Vreau să ajung devreme la Vero.

Nu se gândi nicio clipă să-și anuleze plecarea. Era hotărât, de parcă avea o îndatorire. Se încurajă singur: „Să mergem, Daciane! Să mai dăm o fugă!”

★

Întârziase în baie făcând și refăcând machiajul. Se străduia să arate atât decent cât și provocator, astfel încât bărbații pe care-i oprea să știe ce așteptа de la ei, dar să fie surprinși. Se privi în oglinda prinsă de ușa băii. Fusta era suficient de scurtă cât să dezvăluie banda ciorapilor cu adeziv. Cămașa de mătase cu poalele înnodate în brâu era cu un număr mai mică; nasturii abia se închideau în zona sânilor, ținând cât puteau ascuns sutienul din dantelă neagră. Își zâmbi, pozând din diverse poziții. Când, reflectată în oglindă, văzu imaginea coșului de rufe plin ochi cu hăinuțe de bebeluș, zâmbetul îi dispăru.

Se forță să nu plângă și să trebuiască să șteargă urmele de rimel. Își mută privirea și rămase uitându-se în gol. „*Gata, Laura, ajunge! Nu-ți ies bani cum ți-ai fi dorit și nici nu-ți place! Să fie pentru ultima oară! De mâine… vezi tu… și-apoi nu-i nicio rușine să apelezi la ăi bătrâni…”*

Ochi în ochi cu propriile temeri, apele oglinzii schimbând frica în curaj și ezitarea în hotărâre, Laura își promise că avea să iasă pentru ultima dată. Într-un mod ironic, chiar avea să fie ultima dată.

Ieși din baie pășind în vârful picioarelor. Înveli bebelușul din pătuțul de lemn cu zăbrele, sperând să nu fie auzită de fiul cel mare, de zece ani, care dormea pe canapea. Își luă pantofii în mână și pardesiul pe braț, preferând să se îmbrace afară, pe casa scării. Tentativa de evadare nu-i reuși. Când se pregătea să se strecoare pe ușă, auzi:

— Trebuia să te îmbraci mai gros! O să ningă la noapte!

Se întoarse și îi zâmbi. Se temea de întrebările lui înțelepte. Avea impresia că-i citea și amintirile gândurilor,

că explicația ei cu serviciul de noapte ca să poată sta ziua cu ei nu-l convinsese deloc.

Părăsită pe rând de tații băieților, se încăpățânase să rămână în București. Orășelul natal era prea mic pentru ambițiile ei. A devenit, apoi, prea curat. S-a gândit să se mute înapoi, la părinți, care ar fi înțeles-o și ar fi ajutat-o. Amâna momentul întoarcerii acasă, sperând că se va ivi ocazia mult așteptată. Odată cu cea de-a doua sarcină, pierduse postul din cazino unde câștiga cât să se poată răsfăța. Pierduse apoi și slujba de casieră la supermarket și pe cea de vânzătoare la un non-stop de cartier. Asta fusese în urmă cu o jumătate de an. Se învârtise în niște cercuri dubioase, de unde îi venise și ideea cu „ieșitul pe stradă". Un eufemism pentru prostituție pe șoseaua de centură.

Se urcă în autobuz, strângând cu grijă poalele pardesiului lung. Se așeză pe un scaun, cu fruntea sprijinită de geamul rece. Ieșea pentru ultima oară. Din cabina șoferului răsuna un refren care bântuia toate posturile de radio. Niște băieți căutau domnișoare. Laura zâmbi. *„Cum era bancu' ăla*? *Dacă vrei o virgină – du-te la grădiniță… Auzi, cu toate nasoalele… Nu-i nimic, la un moment dat, pentru câte cineva, toate am fost nasoale. Mai devreme sau mai târziu devenim și neveste. Speranța moare ultima."*

Coborî în ultima stație, la marginea orașului. Prefăcându-se că își caută ceva în geantă, lăsă ceilalți călători să se îndepărteze pe străduța slab luminată. Ea avea să meargă dincolo de benzinăria din apropiere, să-și descheie pardesiul, să-și mai ridice puțin fusta și să zâmbească șoferilor ce veneau dinspre oraș și încetineau, aplecându-se în față s-o studieze.

★

Primele mașini au trecut în viteză pe lângă femeie. La început nu avea răbdare. În timp, învățase să aștepte. Până la următoarea lumină de faruri și următorul fâlfâit de haină se gândea la programul de a doua zi: dacă avea sau nu de spălat pentru copii, ce să cumpere de la piață… Câteodată, nu se putea opri din planificat nici după ce urca în mașina vreunui client. O ajuta să nu le vadă vârsta, mizeria de pe haine sau să nu le simtă duhoarea. Banii lor n-aveau miros.

Se apropia un Renault gri destul de nou. Laura recunoștea mărcile, ca și anii de fabricație. Putea să judece clienții după ce conduceau, după frecvența cu care-și curățau mașinile. Cea gri părea bine întreținută. Încetinise, iar tânărul de la volan îi zâmbea, aplecat peste scaunul din dreapta, cu mâna pe portieră. O deschise, iar el o invită înăuntru. Laura ezită. Nu prea părea genul care să agațe pe șoseaua de centură. Era tânăr, drăguț, îmbrăcat frumos și chiar curat. Zâmbea aproape timid, ca și cum ar fi invitat-o la o plimbare pe bulevard.

„Dobitocule, nu mai rânji fasolea, c-o pierzi! Nu vezi că pari disperat? Lasă-l p-ăla micu', că te-așteaptă… Nu poți să ți-o mai ții în nădragi, cu gându' la el? Bag-o p-aia cu «m-a înșelat prietena cu cel mai bun amic, i-am prins făcând sex și vreau să stau de vorbă cu cineva»… Adu ușurel vorba de sex, de plătit… pune-i capu-n poală și… haț!"

— Domnișoară, pot să vă ajut? Să vă duc undeva? E frig și începe să ningă…

Laura urcă în mașină și se așeză picior peste picior, cu pardesiul descheiat răsfrânt în lături. Mâna bărbatului îl ridică peste ciorapii a căror bandă se vedea în totalitate, acoperind pielea înroșită de frig. Întârzie atingerea, mângâind picioarele înghețate prin stofa moale. Dacian simți o strângere de inimă, pentru prima dată de când… de când dădea câte o fugă.

„Ce face ăsta, vrea să facem conversație, să ne plimbăm sub clar de lună sau să ne-o tragem? La mine timpu-i pe bani. Poa' să fie frumușel și curățel. După el… altu' la rând!"

— Știți, eu… nici nu știu cum să-ncep… Am plecat de nebun din oraș! Am condus ca un disperat și cred că mă opream la munte! M-am întors acasă și-am găsit-o pe nesimțita aia în brațele celui mai bun prieten! I-am lăsat, de frică să nu fac… alte alea… Sunt nebun, nu mai vreau s-aud de ei… nu vreau decât să stau de vorbă cu cineva. Cu cineva necunoscut, ca să nu se implice. Cu o femeie, că-n toți bărbații văd numai dușmani…

„Extraordinar! Ai accesat tehnica de agățat numărul doi pe categoria «băieți curați». Pe naiba, de voi mi-e cel mai frică. Nu v-a înșelat nimeni, pentru că nimeni n-ar sta cu voi… Nu aveți un cel mai bun prieten din aceleași motive… Vreți să v-o trageți tare și murdar,

așa cum nicio femeie de-a voastră n-ar face-o. Veniți la noi, la nasoale!”

Laura șopti: „Am înțeles…” aproape de urechea lui. Dacian închise ochii încercând să-și ascundă grimasa. Atingerea femeii îi dădea fiori de gheață pe șira spinării. Îi îndepărtă mâna, motivând că nu poate accesa schimbătorul de viteze.

— Păi… atunci să mergem undeva, într-un loc mai ferit, că aici… cam încurcăm traficul…

Porni mașina și merse mult sub limita vitezei legale, pretextând că ar căuta o alee prin pădurea din dreapta. De fapt, știa exact dispunerea fiecărei intrări; venise acolo ziua, noaptea, calculase timpul în care ar fi dispărut în caz de ceva…

Intră pe o alee, parcă și stinse toate luminile. Ochii începeau să li se obișnuiască cu întunericul. Femeia se apropie de el cu mișcări mecanice și se aplecă. Degetele subțiri desfăceau cureaua pantalonilor.

„Bun, cureaua e de firmă, ca și hainele. Se pare că ai ceva bănuți. Sper să fii și generos, să-mi amintesc de ultima ieșire…”

Mâinile bărbatului se ridicară fără zgomot și scoaseră de sub parasolar un obiect moale și alb. Cu dreapta prinse strâns părul lung și blond, iar cu stânga apropie de fața Laurei tamponul cu cloroform. Apăsă tare, până când femeia încetă să se mai zbată. Se strecură afară din mașină, împingând cu greață trupul inert. Scoase femeia pe ușa din dreapta. O aruncă pe umăr ca pe un sac și merse câteva zeci de metri printre copaci, până la un luminiș, apoi o trânti pe pământul înghețat. Se întoarse la mașină și aduse geanta femeii și un rucsac din portbagaj.

Gesturile lui erau calme, ca la îndeplinirea unui ritual. O mai făcuse; știa cât se poate baza pe cloroform, în cât timp ardeau diverse materiale: stofa, plasticul, părul și pielea…

★

Vero îi deschise ușa, îmbrăcat doar în pantalonii de pijama. Croiala cu talie joasă îi dezvelea gropițele din zona șoldurilor, iar Dacian îl îmbrățișă îndelung, întârziind cu mâinile pe mușchii bronzați. Modelul se alintă:

— Ai cam întârziat… Mi-a fost foame și sete de tine… Și dor…

— Nu mă chinui, puiule… Știi că mi-e greu, dar cineva trebuie să câștige bani în casa asta. Am primit niște reactivi noi la laborator și n-am mai avut răbdare. Dacă mi se confirmă bănuielile și brevetăm prototipul, suntem bogați! Ibiza scrie pe noi!

Dacian își construise în facultate și, mai apoi, la institutul de cercetări, o aură de om studios, solitar, de bărbat atrăgător care poate avea orice femeie, numai că trăgeau la el doar măritatele sau celebrele, ceea ce impunea discreție și motiva absența feminină de lângă el la petrecerile firmei. Așa spuneau legendele. Uneori, ca să nu vină singur, cerea permisiunea de a veni cu un văr, sau un bun prieten din facultate… Se dusese cu studentul, cu medicul, cu băiețașul de la țară… Cele câteva colege care încercaseră să-l seducă se lăsaseră păgubașe. Nu avusese niciuna curajul partenerei de la petrecerea de absolvire, astfel încât acel sărut rămăsese singurul femeiesc din amintirile lui.

— Ai pregătit ceva pentru cină, sau mergem la restaurant?

— Am pregătit, normal… Nu ieșim nicăieri, cina e în familie astă-seară. Masa te așteaptă…

— Ok, vin imediat. Trebuie să fac un duș.

În drum spre baie, auzi cum Vero dă mai tare televizorul. Melodia îi era mult prea cunoscută. Trei băieți „dădeau o fugă”. Strigă enervat:

— Dă-l naibii mai încet! Cum poți s-asculți așa ceva?!

★

Inspector-șef Grigorescu dădu ușa biroului de perete. Privi pe sub sprâncenele încruntate agitația agentului Stamate care tocmai îi pusese ceașca de cafea pe birou.

„Dacă intram cu o secundă mai devreme, prostu’ ăsta și-o vărsa pe nădragi… Sau pe nătărău’ care m-așteaptă.”

Făcu doi pași și întrebă din priviri agentul agitat: „*Cine-i individul?”* Stamate rotunji ochii, îndreptă spatele și aproape pocni din călcâie privind în sus. Perfect! Grigorescu chefuise până aproape de dimineață; într-una din zilele când venea doar să semneze condica să aibă de

unde pleca „pe teren”, trebuia să stea drept în fața cuiva „de sus”.

Se așeză plin de importanță și deschise agenda, prefăcându-se că nu vede tânărul transpirat așezat de cealaltă parte a biroului, mototolind o hârtie tipărită pe ambele părți. După un minut de „citit agenda”, Grigorescu trase ceașca de cafea în față, gustă din ea *(„Bravo, Stamate, m-ai ghicit*! *Cu puțină săricică*!*”)* și ridică privirea spre tânăr.

— Cu ce vă putem ajuta?

— Păi eu… știți, eu am o numire…

Grigorescu dădu din cap. *„O numire, băga-mi-aș picioarele, că-n curând o s-o scot la intersecție pe mama! Ministerul îmi trimite coconeturi și delicați d-ăștia de birou, fir-ar să fie!”*

Luă hârtia umezită din mâinile tânărului, dar nu-i acordă importanță. Rămase privindu-l în ochii albaștri sclipind pe fața palidă.

— Ce fel de numire?

— De la minister. S-a înființat, la sugestia unor foruri internaționale, un post de consilier psihologic la inspectoratele județene de Poliție. Știți, un fel de profiler.

*„*Profailăr*, Grigorescule, n-ai auzit de-așa ceva?! Suntem la Maiami, la mama naibii, fir-ar mama mă-sii a naibii să fie… Mie îmi pleacă oamenii la construcții în Spania că nu le-ajung banii și voi angajați d-ăștia să scotocească în minți… În mințile mă-sii, cui i-a dat așa ceva prin cap…”*

— Aici, pe hârtia de numire, e descrisă oarecum și fișa postului, știți…

„Știu, cum să nu știu… Auzi, s-a înființat! Păi asta-nseamnă că ți-ai tras-o exact cu cine trebuie… Din câte județe-s în țară, uite-mă pe mine primu’ norocos!”

Își puse ochelarii și se încruntă asupra foii tipărite. Nici ochelarii nu-l ajutau. Literele dansau haotic și îl lua amețeala. Și greața.

„M-am cam porcit azi-noapte… Să vedem cui pasez profailăr*u…”*

— Stamate, cheamă-l pe Dancu de la Investigații! Cred că domnul va fi repartizat acolo!

N-avea chef de conversație. Nu-l interesa cine era tinerelul. Îl pasa la Dancu și îl ruga pe acesta să-l anunțe dacă sărea calul. În rest… era avansat ca toți ceilalți, putea ieși la pensie de pe post, dacă nu făcea gura mare și

nu se ușura contra vântului. Nu citise dacă era angajat civil sau nu. Avea să-l lămurească Dancu.

Se ridică și se propti în fața ferestrei. Nu prea-i plăceau ochii albaștri ai tinerelului și nici slujba lui. Dacă, într-adevăr, avea capacități din alea, vedea ce făcuse el cu o seară înainte. La naiba, nu era nevoie de altfel de capacități să tragi asemenea concluzii, nu trebuia decât să-l miroasă ca să înțeleagă că nu se trezise pe deplin.

— Stamate! Ce face Dancu, a adormit pe cămașă? Se face naibii prânz până vine el. Stă omu' ăsta aici…

— Permiteți să raportez… La Investigații e zarvă mare! S-a mai găsit o fată pe câmp, arsă… Dar ea trăiește. De-aia a durat mai mult: cu spitalul, cu toate alea…

— Ce vorbești, domnule? Păi atunci… Dau eu o fugă p-acolo… Tinere, hai cu mine!

Ochii albaștri începură să lucească deasupra obrajilor îmbujorați. Simțea că era ceva treabă pentru el. Îl urmă agitat pe inspectorul Grigorescu la etajul inferior, unde, dincolo de ușile albe de termopan, era o agitație îngrozitoare. Tineri sau mai puțin tineri, în uniformă sau nu, oamenii vorbeau la telefon, căutau în dosare, alergau spre fișete cu brațele încărcate de mape și dinspre fișete cu creionul între dinți sau după ureche ducând alte hârtii, gata de răsfoit.

Traversară încăperea spre ușa din capătul holului, fără să fie observați. De fapt, toți remarcaseră cu coada ochiului prezența șefului Poliției, dar știau că nu-i place să-i vadă întrerupându-se dacă aveau ceva de făcut. Prefera să nu fie salutat, dacă subalternul era prins cu ceva important. Ciocăni și îl invită pe tinerel în biroul șefului de la Investigații Criminale. Bărbatul vorbea la telefon și se ridică la vederea șefului. Îl salută din cap, în timp ce asculta atent în receptor. Mulțumi, închise telefonul apoi ocoli biroul și își invită șeful și musafirul să ia loc.

— Ia zi, Dancule, ce-ai pățit?!

— Una groasă! Încă o fată! Mai curând decât ne așteptam… Noroc că ea trăiește… Noroc pe naiba… E arsă, vorbeam acum la spital… Prognostic rezervat… Fi-i-ar mămicuța lui a naibii… Iar a ieșit Piromanu'… Oamenii mei fac tot ce pot, dar azi-noapte a nins în draci. Pământul care era bocnă, ușor-ușor s-a dezghețat și s-a acoperit de zăpadă. Clar a plecat înainte de a se depune

zăpada, că singurele urme sunt ale ălora de-au găsit-o. De fapt, umezeala a ajutat-o. A stins focul.

— Altceva? Știm cine e, de unde? Am găsit ceva probe?

— Avem niște rămășițe de haine, sunt la laborator. Trebuie să mai recuperăm de la spital, mi-a promis doctoru' că-mi pune deoparte tot ce poate scoate de pe ea. Gradul 3 și 4, pe 80%… Aproape te rogi să fi murit, Doamne iartă-mă! Dar… mă scuzați că-ntreb… cine e domnul?

— Aaaa, domnul… este… Este noul tău coleg. Subaltern. Nu știu, vedeți voi care-o să stea deasupra.

Tinerelul întinse mâna și se prezentă.

— Sunt Andi Comănescu. Profiler.

Între Dancu, așezat față în față cu tânărul, și Grigorescu ce mustăcea în spatele acestuia, se ducea un dialog mut care, după ani de experiență, nu mai avea nevoie de cuvinte.

„Andi, șefu'?! Profiler?!" „Da, mă, ca la SiEsAi Maiami… Nu-mi spune că n-aveai nevoie" „Ei, cum nu… ca de aer… De unde, de la…?" „Nțțț…" „Aoleu!" „Exact, de la minister!"

— Păi… nu știu ce să zic, i-aș da biroul Denisei, care-i în postnatal. Când vine ea… mai vedem.

— Dă-i ce vrei, de-acum ține de tine.

Dancu simțise ușurarea din vocea șefului. Îi pasase tânărul pe care va fi obligat să-l care pe la cazuri, să-i stea la dispoziție, că ministerul era… minister.

— Atunci, domnule Comănescu… Haideți cu mine, să v-arăt…

Glasul timid rosti repede:

— Vă rog frumos, spuneți-mi Andi. Știți, eu sunt angajat civil…

— Bine, măi Andi, cum zici…

— Dacă nu vă supărați… Știu că e prima zi, dar aș vrea și eu niște rapoarte de la… cazul ăsta, cu fata arsă. Înțeleg că s-a mai întâmplat. Eu chiar vreau să ajut.

— În ordine, îți trimit pe cineva cu niște copii. Poate mergi și pe teren, pe la spital, sau… Ce zici?

Încântat, Andi zâmbi recunoscător. Nu putea spera la asemenea noroc din prima zi.

★

Dacian se trezise înainte să sune ceasul și lenevise în pat, admirând tânărul blond rătăcit în lumea viselor. El nu visase. Dormise adânc. Coborî din pat și înveli grijuliu colegul de apartament. Rutina zilnică – duș, cafea, îmbrăcat – îi luă aproape o jumătate de oră. La șapte douăzeci fix, ca în fiecare dimineață, ieși pe scara blocului. Se urcă la volanul Renault-ului gri și porni motorul, apoi radioul. Întinse mâna spre semnalizator, să-și facă simțită intenția de plecare și rămase cu degetele încleștate pe volan.

„...reporterii noștri sunt la spital, unde a fot adusă tânăra neidentificată găsită pe câmp. Din surse neoficiale am aflat că ar fi conștientă, în ciuda arsurilor foarte grave. Organele de anchetă așteaptă aprobarea medicilor să îi ia o declarație. Se pare că este tot o victimă a Piromanului, agresorul celorlalte trei tinere…”

Lovi butonul radioului cu pumnul și înghiți în sec. Șuvoaie de transpirații reci îi coborau pe frunte, mușchii toracelui i se contractau și privirea i se încețoșa. Degetele mâinii stângi încremeniseră, cu încheieturi albite, pe volanul de piele. Întoarse capul spre scaunul din dreapta. Nu se vedea nicio urmă a prezenței fetei.

„Hait! Am încurcat-o! Ce dracu fac? S-o iau metodic: în primul rând, nu trebuie să-mi schimb programul. Nimic nu trebuie să fie altfel decât în celelalte zile. Mă încui în laborator și mă gândesc… Cum dracu’ de s-a-ntâmplat?! Ce n-a mers? Am turnat la diluant pe ea cât să curăț o hală de uzină… Târfa naibii…”

Ajuns la institut, trecu în viteză pe lângă portar. Acesta îl salută:

— Bună dimineața! Toate bune, domnu’ inginer?

— Bune, bune, mersi frumos…

Se încuie în laborator, nu ieși nici în pauza de prânz și nu răspunse la telefoane. Nu dădea de bănuit. Toată lumea știa că, dacă avea de lucru, era ca un copil sub bradul de Crăciun. Trebuia lăsat în pace până când ieșea singur din carapace.

Plecă printre ultimii și se opri la o spălătorie auto.

— Interior și exterior?

— Da, da… chiar vă rog să insistați la interior. Am dus-o pe mama cu câinele la veterinar și prietena mea e alergică la păr de animale. Ce să fac… împac și capra și varza…

Tânărul de la spălătorie zâmbi complice:

— Știm cum e, domnule… Fără griji, veți fi mulțumit… Veniți într-o juma' de oră și-o luați de miroase a fabrică…

— Să sperăm, bombăni și plecă spre cafeneaua din apropiere.

Bău o cafea și fumă cu sete patru țigări, una după alta. În urechi îi răsunau vorbele crainicei.

„Ar fi conştientă… Drace, sper să nu mai fie mult timp… Auzi, cele trei… să fiți voi sănătoşi, p-alelalte le-am înecat…"

★

Andi nu se simțea deloc confortabil în spitale, cu atât mai puțin în secția de arși. Mirosurile de dezinfectant și tot felul de soluții erau aici amplificate, duhoarea de piele făcută scrum părea impregnată în pereți, în halatele medicilor, în sulurile de pansamente sterile. O infirmieră trecu pe lângă ei, ducând niște saci etanși cu – probabil – pansamentele schimbate ale unui pacient. Andi întoarse capul, ținându-și respirația și văzu un fulger căzând în mijlocul unui câmp. În viziunile lui, fulgerul era semnul pentru moarte. Spera să nu fie vorba de fata pentru care veniseră. Ea fusese găsită pe un câmp. Rămase cu ochii închiși și se concentră. Nu, era un bărbat. Bietul de el n-avea să supraviețuiască. Ochii tânărului se umbrir dar nu lăsă lacrimile să se formeze. Sări în picioare, alături de colegul polițist, la vederea medicului de gardă.

— Ne pare rău, pacienta a fost sedată… Și-a revenit cât de cât, dar nu vă putem lăsa să intrați. În plus, corzile vocale îi sunt arse. Nu poate comunica. Vă anunțăm noi, la revedere!

Se îndepărtase, iar polițistul îl lăsase să plece. El era doar într-o misiune, din care avea să se întoarcă fără roade. Dacă medicul i-a spus să aștepte, ei bine… va aștepta.

Andi îndrăzni să facă doi pași și să întrebe:

— Domnule doctor, dacă vrem numai s-o vedem… Sub supravegherea dumneavoastră sau a altcuiva de-aici… Măcar câteva minute, vă rog… N-o atingem, nu-i vorbim… Atât: câteva minute.

Doctorul privi polițistul din spate care, enervat pe insistența colegului, lăsase capul în jos. Își întrebase șeful cât credit să-i acorde tinerelului, câtă bază să pună pe

spusele lui. Dancu îl sfătuise să fie rezervat, să ia ce se poate verifica, nu toți caii verzi de pe pereții *profailăr*ului.

— Și la ce v-ar ajuta?

— Știți, eu sunt profiler, adică un fel de consilier psihologic… Vă rog, doar câteva minute… Apoi promit să aștept permisiunea dumneavoastră, oricând va veni!

— Bine, mergeți la asistentă să vă dea halat și bonetă, spuneți că v-am trimis eu… Intrați cu mine. Două minute, nu mai mult. Vă aștept aici.

Păși ezitant în spatele medicului în rezerva micuță, întunecată. Pe ea n-o deranja întunericul. Personalul spitalicesc aprindea lumina când intra pentru tratament și o stingea când pleca. Se apropie de pat, dintr-o parte, atât cât să surprindă privirea pacientei. Rămase pe loc când, de sub bandajele albe văzu o pleoapă aparent neatinsă de foc. Se zbătea ușor, ca un fâlfâit. Andi nu-și dădea seama dacă era o stare de trezie sau un somn superficial indus de medicamente. Dacă era prea sedată îi era mai greu să stabilească o conexiune. Pleoapa se ridică și se simți privit cu adevărat. Începeau să-i pocnească urechile. Obrajii îi frigeau, aproape ar fi strigat de bucurie. Auzi, în minte, un țipăt: „*Copiii*! *Copiii MEI*!” Andi se concentră și gândi ca pentru sine: *„O să fie bine… O să fie bine… Sunt aici să te-ajut… Gândește tot ce-ai vrea să-mi spui.”*

Apoi dialogul de gânduri începu firesc, sub ochii medicului care privea consternat la tânărul ale cărui grimase alternau, privind țintă spre pat. De dincolo, nu percepea decât fluturarea unei pleoape.

Ai copii? Da. *Sunt singuri acum*? Da. *Ok, spune-mi cum te numești și cum putem ajunge la ei, vor fi în siguranță.* Laura. *Laura și mai cum?* Laura. *Bine, spune-mi ceva despre casa ta.* O cameră… bebeluș în pătuț… Luca pe canapea… mi-a spus că ninge… că ninge… că e frig… *Cine e Luca*? E mare. *Băiatul tău cel mare?* Zece. *Are zece ani?* Da, zece, mi-a spus că ninge… *O să-i căutăm.* Rooog… *Au mai stat singuri?* Da… nasoale. *Poftim?* Nasoale… *Bine, spune-mi ce haine purtai.* Fustă neagră, cămașă roșie, ciorapi cu adeziv, pardesiu… gri… era gri… mașina era gri… ERA GRIII!

Urechile lui Andi țiuiau, timpanele pocneau ritmic, iar el închise ochii îngrozit. Era mândru că stabilise atât de bine o conexiune și obținea atât de multe informații. Aproape își auzea bătăile inimii. Inspiră adânc și gândi:

Am înțeles, Laura, mașina era gri… spune mai departe… Nasoale… la nas… la nas… flăcări pe mine… alb… alb… unde sunt? *Ești la spital, o să fie bine…*

Andi rămase numai cu gândurile lui. Pleoapa coborâse grea. Sedativele lucraseră. Răvășit, se întoarse spre medic:

— Să mergem, a adormit…

Acesta îl însoți până la colegul ce-i aștepta dezlegând integrame. Privi fața îmbujorată a *profailăr*ului și pe cea uimită a medicului. În spatele lui Andi, acesta avusese intenția de a flutura câteva degete în dreptul tâmplei, însă se abținuse. Dacă, totuși…

Pe drumul spre sediul Poliției, Andi scoase din buzunar carnețelul nou-nouț și transcrise dialogul de gânduri pe care-l purtase cu fata. Muzica, dată prea tare, îl deranja. Își rugă colegul s-o oprească. Acesta se supuse nemulțumit, iar înainte să se lase liniștea, Andi auzi: „… *ea știe că ies să mă văd cu toate nasoalele*…” și strigă:

— Dă-i drumu’! Dă-i drumu’ din nou! Repede!

Polițistul mulțumi în gând că așteptau verdele la un semafor, pentru că, în mers, reacția *profailăr*ului l-ar fi zguduit serios. Răsuci butonul radioului și își spuse că-i va cere șefului să nu-l mai trimită cu ciudatul pe teren.

„Dau o fugă în oraș după domnișoare…” Andi reuși să vadă mașina gri în care un bărbat asculta melodia aceea, în același timp cu femeia din autobuz. Stătea cu fruntea lipită de geam, cu pardesiul gri adunat peste picioarele lungi încălțate cu ciorapi negri, ca și cum se rușina de ținuta de pe dedesubt. Se credea „nasoală”. Se strădui să vadă fața bărbatului din mașină, dar nu reuși. Era doar o umbră întunecată, dar spera ca în timp să i se dezvăluie.

Coborî din mașină în fața clădirii și întinse mâna spre colegul său:

— Îmi cer scuze, cred că am fost deplasat, dar… sigur are legătură cu cazul… Scuze…

Polițistul îi strânse ușor degetele, hotărând să amâne cererea către șef. Poate… cine știe…

★

Ochii îi străluceau ca la o febră mare. Tot ca la febră, extremitățile i se răceau și avea frisoane. Vero îi adusese termometrul și îi luase temperatura. 36,5. Normală.

Dacian refuză serviciul de urgență. Îl rugă pe Vero să-l lase singur. Se întinse în pat și, acoperit cu pătura groasă, cocoțat pe două perne, porni postul TV de știri non-stop. Mai ațipea, pentru câteva secunde și tresărea speriat că pierduse știrea așteptată. Se ridica în șezut și urmărea avid toate știrile cu războaie din Asia, din Nordul Africii, cu șpăgarii de la regiile autonome, cu copiii abandonați… Nimic despre fata de pe câmp…

Vero îl anunță că pleacă la o ședință foto pentru o săptămână.

„Mai bine că pleacă… Poate până vine el se termină… Mă liniștesc… Poate… Ce naiba fac? Nu s-a mai auzit nimic… Să mă duc după ea? Da, în ultimă instanță mă duc…”

★

— Dacă-mi permiteți,… aș vrea să vă prezint raportul meu de la spital.

Dancu îl privi lung pe Andi. Îl trimisese acolo ca să nu se simtă dat la o parte, dar nu aștepta rapoarte de la el.

— Spune!

Andi deschise carnețelul și ezitarea din voce îi dispăru. Vorbi calm, hotărât, așa cum se prezintă un raport real.

— Tot ce mi-am notat aici a fost ca urmare a conexiunii pe care am stabilit-o cu pacienta. Conexiune psihică. Mi-a transmis niște gânduri și eu i-am răspuns. A fost una din cele mai bune comunicări, cu atât mai mult cu cât pacienta era sedată și, spre final, a adormit.

Dancu aștepta, încercând să-și mascheze uimirea.

— Ei bine, cred… de fapt sunt sigur că o cheamă Laura. Are doi copii. Pe cel mare, de zece ani, îl cheamă Luca. I-a lăsat singuri; a spus că nu era prima oară, ceea ce înseamnă că făcea meseria asta de ceva timp. Aseară a mers cu autobuzul până la ultima stație, s-a așezat pe marginea șoselei și s-a urcat într-o mașină gri. Au mai fost niște informații, dar nu știu cum să le interpretez. Mi-a spus ceva de genul „la nas… la nas…” Cred că le adormea cu cloroform sau ceva de genul… Ce ziceți?

— Sincer, habar n-am ce să zic… Ce să cred…

— Domnule inspector, aveți tot dreptul să vă îndoiți, dar acordați-mi puțin credit! Lăsați-mă să verific!

— Să verifici? Ce să verifici?

— De exemplu, la serviciul de Evidența Populației. Copiii pe nume Luca, născuți în urmă cu aproape zece ani, cu mama Laura. Nu pot fi prea mulți. Vă rog…

Inspectorul formă un interior de trei cifre și spuse resemnat:

— Ionescule, vezi că vine un băiat de la mine să te roage ceva. Ajută-l, că e nou. E cazul cu fata aia, știi tu… Poate aflăm cine e.

Puse receptorul în furcă și adăugă:

— Dacă ești norocos și e înregistrat în București… bine! Dacă nu… Eu mai departe nu merg, n-am nici putere și nici bază, înțelegi?

Andi dădu încântat din cap. Era sigur că erau din București. Și apoi… dinspre cei întâlniți în ultimele zile îi veneau doar senzații de *„Dar dacă*…?” „*Cine știe*?” „*Dacă, poate*…?” De obicei se bloca în fața celorlalți, ca să nu perceapă nimic din partea lor. Se simțea epuizat sub tirul atâtor gânduri străine. Când o idee venea simultan dinspre mai multe persoane, se simțea biciuit. O lăsa să-i străpungă carapacea, convins fiind că-l va ajuta cumva.

Se întoarse după o oră, respirând sacadat după ce urcase trei etaje în fugă. Ciocăni politicos la ușă, o deschise și rosti repede:

— Laura Stere. Copiii sunt Luca, de zece ani și Vlad de aproape doi. Tată: natural la amândoi, deci necăsătorită. Înclin să cred că tații sunt diferiți, dar asta-i numai așa… o bănuială. Iar aici am adresa!

Flutură mândru hârtia și respiră. Dancu îl privi lung, neștiind ce să spună.

— Bine, du-te la tine în birou și așteaptă.

Andi ieși dezamăgit, se aștepta să plece în acel moment o mașină spre adresa indicată, să fie și el acolo, să audă sirena: ni-noo, ni-nooo tare, tare de tot, mașina de Poliție să treacă pe roșu… evident, fără să provoace pagube… Când colo, era trimis să aștepte.

Rămas singur, inspectorul Dancu își lăsă capul în palme. *„Măi domnule… consilier, dacă ești tare-așa, ia rămâi tu singur în locu’ nostru, că poate ai treabă și te reținem… Noi plecăm în concediu și tu faci pe Superman prin oraș*…” Își impuse să renunțe la astfel de gânduri – în definitiv, tânărul părea entuziasmat și credibil – mai răsfoi dosarul de caz, apoi aruncă o privire peste hârtia adusă de Andi și dădu câteva telefoane.

Andi aștepta răbdător, așezat pe scaun, cu coatele sprijinite de birou, vizualizând momentul când polițistul cu care mersese la spital – parcă Toma – deschide ușa și îl invită la o plimbare. Începu să numere: unu, doi, trei…

Prin ușa abia crăpată, Toma îi spuse, cu aerul că nu-și face decât datoria:

— Andi, hai cu noi după copii! A sunat șefu' la Protecția Copilului și luăm în drum pe cineva de la ei.

Adăugă, șoptit:

— Sper că nu ne pui pe drumuri degeaba, că io fac raport și te duci pe teren cu cine vrei, în afară de mine…

Andi îi zâmbi, după ce în prealabil simți tensiunea din casa în care Toma trăia cu soție, părinți, cumnați și alte neamuri. E normal să fii stresat când zece oameni împart aceeași baie.

★

Luca auzise ciocăniturile în ușă, dar rămăsese pe canapea, cu ochii țintă pe televizorul fără sonor. Aveau un cod al lor și nu fusese folosit. Nu plecase la școală pentru că mama nu se întorsese și nu avea cine să stea cu Vlad. Nu se mai întâmplase niciodată. Chiar dacă venea dimineața devreme, îi pregătea uniforma, sandvișurile și îl pupa pe creștet înainte de plecare. În dimineața aceea, Laura nu venise. Luca visase urât; avusese niște coșmaruri care îl treziseră. Se dusese înspăimântat la bucătărie să bea apă și lăsase lumina aprinsă pe hol pentru restul nopții. Se uitase cum ninge și își dorea să se oprească, pentru că mama lui plecase atât de subțire îmbrăcată. Pe de altă parte, avea senzația că ar fi trebuit să ningă mult, cu fulgi mari și deși, să albească tot, să acopere, să curețe…

Ciocăniturile se opriseră și se auzi strigat:

— Luca, ești acolo? Vino la ușă să vorbim.

Se duse tiptil în bucătărie, luă un scăunel de lemn, se urcă pe el și se uită pe vizor. Erau un polițist, o doamnă îmbrăcată într-o haină roșie și un tânăr cu ochi albaștri care, în acel moment, se uita și el pe vizor, din afară. Luca sări speriat de pe scaun și rămase nemișcat. Un polițist! Nu putea să fie de bine. Dacă mama lui… Dar de ce numai unul? Cine erau ceilalți?

— Luca, spune-mi te rog dacă ești acolo. Dacă ești bine.

Vocea tânărului cu ochi albaștri era plăcută. Băiețelul șopti:

— Da, sunt aici.

— Și Vlad?

— Doarme…

Andi se întoarse spre Toma, iar acesta recunoscu printr-o mișcare din sprâncene că nu făcuseră drumul degeaba. Deocamdată, nu-i dovedise decât că la acea adresă erau doi copii cu numele acelea. Trebuia să-i demonstreze că femeia arsă era mama lor.

— Luca… Numele meu e Andi și nu vreau decât să stăm de vorbă. Dacă nu vrei să deschizi, e în regulă. Răspunde-mi doar la câteva întrebări.

— Bine…

— Am vrea să stăm de vorbă cu mama ta. E acasă?

— Nu, e la servici.

— A plecat acum, de dimineață?

Ezita. Andi l-a simțit și a plusat:

— A plecat aseară, nu-i așa? Lucrează numai noaptea?

— Da… Cine sunteți? Polițiști?

— Nu, doar unul dintre noi e polițist. Dacă ne deschizi ușa și stai de vorbă cu noi, îl rog să rămână afară.

După câteva minute de liniște auziră cheia răsucindu-se în broască. Luca îi invită în bucătărie și aproape se scuză:

— Să nu-l treziți pe Vlad…

Apoi arătă spre Toma:

— Poate să intre și el.

Deși simțise că Laura nu avea să piară, lui Andi îi era tare greu să vorbească. Toma sprijinea tocul ușii, iar doamna de la Protecția Copilului inspecta bucătăria de parcă era de la Direcția de Sănătate Publică. În acele momente, n-avea nicio relevanță starea de curățenie a scurgătorului de vase. Se întoarse cu spatele la ea, măcar să n-o mai vadă. Se bucura că o rugase de la început să îl lase numai pe el să vorbească.

— S-a întâmplat ceva cu mama?

— Cam așa ceva…

— Rău? Adică foarte-foarte rău?

Andi sesizase teama de moarte și singurătate și se grăbi:

— Nu foarte-foarte. Doar rău. Nu poate veni acasă.

— E la Poliție?

— Nu, la… e la medic, e la spital.

— Și stă mult? Și o să fie bine? Ce-o să fie cu mine și Vlad?

Abia acum începu să plângă, de teama că vor fi despărțiți, alungați, duși departe de mama lor.

— O să stea o vreme… Dacă ai încredere în mine, o să fie bine. Uită-te în ochii mei. Dacă mă asculți și faci ce-ți spunem, mama ta va fi mândră de tine.

— Pot s-o văd?

— Deocamdată nu, dar îi pot transmite orice din partea ta.

— Mulțumesc, spune-mi ce am de făcut.

— Veniți cu noi. Am să te rog să strângi într-o geantă niște lucruri pentru tine și Vlad, apoi mergem într-un loc unde veți fi îngrijiți până când mama se va face bine.

— Împreună?

— Împreună.

— Promiți?

Andi își lovi pieptul cu pumnul strâns. Luca zâmbi printre lacrimi.

— Așteptați-mă aici. Nu putem pleca până când nu se trezește Vlad. Altfel, o să fie morocănos, o să plângă și n-o să fie plăcut deloc.

Rămaseră în bucătărie. Doamna își privea ceasul. Andi i-ar fi tras două palme. Protecția Copilului înseamnă să-i respecți somnul, madam Haină-roșie-de-firmă. Toma butona telefonul mobil. Părea că nu-l mișcase nimic din tot ce se întâmplase acolo. Era un slujbaș într-o zi lucrătoare. După ora patru se dezbrăca de uniformă și de datorie. În ce fel de lume intrase?

★

Își făcuse un alt obicei. Nu mai pornea radioul din mașină, îl demontase ca să nu fie tentat să-i apese butonul. Asculta știrile în laborator, la căștile telefonului. Seara pornea televizorul de când intra pe ușă. Se spăla scoțând mereu capul de sub duș ca să arunce o privire spre ecranul întors în direcția băii. Trecuseră două zile și nimeni nu mai spusese nimic despre cazul fetei găsite arsă pe câmp. Gândurile îl măcinau și întrebarea *„Ce n-a mers?”* îi revenea obsedant în minte. Poate că nici nu era

conștientă. Vie era, pentru că n-ar fi dus-o la spital, ci la morgă. Dar faza cu „conștientă” putea fi o cacealma a polițiștilor, o nadă ca să-l scoată din bârlog. Dar n-avea el, Dacian, să fie atât de fraier. Va rămâne deocamdată ascuns, nu va mai „da o fugă”, până când se va termina și cu asta. Cum s-a terminat și cu celelalte.

În dimineața celei de-a treia zile merse în liniște până la institut, urcă în grabă pe lângă portar și se încuie în laborator. Scoase telefonul, îi cuplă căștile și alese postul radio. Își pregătea cea de-a doua cafea când auzi:

„Din surse apropiate Poliției, am aflat că tânăra arsă a comunicat cu agenții și a fost identificată. Starea de sănătate pare să înregistreze un real progres. Organele de anchetă speră că tânăra va ajuta la prinderea criminalului în serie…”

Dacian smulse căștile din urechi și le aruncă. Transpirația rece i se aduna pe tâmple, îi aluneca pe sub cămașă. Scăpase ceașca de cafea, iar lichidul se împrăștiase pe gresia albăstruie. Stropi mari de zaț îi săriseră pe pantaloni. Cioburile se strecuraseră pe, sub dulapurile cu reactivi și substanțe. Îi tremurau toate încheieturile; îi era frig, foarte frig. Încerca să gândească, însă părea captiv într-un carusel de cuvinte și gânduri străine, de frânturi de melodii, de imagini cu fețe: vii, moarte, zâmbitoare, mâncate de viermi și rădaște, alb-umflate de statul în apă sau negru-umflate de flăcări… Toate femei… Toate blonde și slabe… Și toate ca ultima fată… Aceeași față într-o mie de ipostaze. Închise ochii speriat și îi deschise brusc.

Nu mai recunoștea nimic din ce vedea în jur. Era străin și rătăcit în încăperea albă, sticloasă, plină de uși cu oglinzi în care i se reflecta chipul răvășit, ochii adânciți în orbite și buzele tremurând. Era galben-verzui, cu toată fața ca o vânătaie imensă. Dinspre telefonul din buzunarul de la piept auzea acordurile băieților care „dădeau o fugă”. Îl scoase, îl opri și îl aruncă pe masă.

„…ea știe că ies să mă văd cu toate nasoalele…”

Se năpusti spre telefon și verifică: era oprit. Refrenul continua vesel. Începu să deschidă toate ușile dulapurilor, toate sertarele, în căutarea altei surse. N-o găsi. Se opri țintuit în loc.

„Da’ dacă-i numa-n capu’ meu? Dac-aud numai eu? Trebuie să plec. Să plec, să fug. Acasă. Mă duc acasă. Acolo sunt în siguranță. Acasă.”

Părăsi institutul pe sub ochii portarului care nici nu mai apucase să se ridice la vederea bărbatului îngrozit, cu haine boțite și murdare. Ciudată treabă și știința asta! Să fii deștept poate fi o năpastă!

★

— Toma, ia-l pe Andi și mergeți la spital! Ne-a fost aprobată cererea pentru vizita profilerului!

Andi aștepta de la prima oră acest anunț. Toate spusele lui se confirmaseră. Îndoielile colegilor și șefului se mai estompaseră. Nu spera să le câștige simpatia, măcar să scape de obsedantul *„Dar dacă…* ?" venit din partea lor.

Același medic îi întâmpinară la intrarea în secția de arși. Se prezentă, iar Andi află mirat că era directorul spitalului, implicit cel ce-i aprobase cererea de vizită. Unele lucruri nu i se dezvăluiau de la sine și credea că și asta avea un rost. Să fie și el luat într-un fel prin surprindere.

— Cinci minute, odată la două zile. Dacă starea i se îmbunătățește, mai discutăm.

— Vă mulțumesc tare mult.

Spusese *„Vă mulțumesc"* ca și cum cererea fusese a lui, personală. Uitându-se la fața impasibilă a lui Toma, era îndreptățit să creadă asta. Pe de altă parte, se simțea legat de femeia prizonieră într-un corp pârjolit, ascuns de bandaje, de Luca cel înțelept și Vlad cel drăgălaș. Simțea că în familia aia era dragoste și că femeia fusese disperată. Poate prea disperată, dar nu era treaba lui să judece.

Se îndreptă, din nou, spre pat și căută privirea pacientei. Pleoapa flutură des peste ochiul căprui.

Copiii sunt bine, te așteaptă. Mulțumesc. *Sunt frumoși*. Sunt, mama, telefon… *Să dăm cuiva telefon?* Mama, Luca știe… *Știe numărul de telefon?* Știe. *Bine, o să vedem ce putem face, poate vine să stea cu copiii.* Mulțumesc, rog… rog… nu spune! *Să nu spun ceva mamei tale?* Nu spune de mașină… de gri… de cureaua de firmă… *Laura, bărbatul din mașina gri avea curea de firmă?* Tânăr, curat, dubios… proastă… am fost… proastă… *Nu te mai gândi la asta.* Luca e deștept. *Este, mi-a plăcut mult de el.* Dacă scap… *Laura, o să scapi…* Dacă… o, Doamne… *Te rog să te gândești la ce-ți spun*

eu acum: nimeni nu te poate ajuta atât de mult cât te poți ajuta tu însăți. Eu… eu… atâta fum și flăcări peste mine… *Trebuie să-ți imaginezi cum te vindeci și pleci de aici, pe picioarele tale, cum ieși cu Luca și Vlad la plimbare în parc…* Greu… *E greu, dar poți s-o faci, gândește-te la lucrurile alea ca și cum s-au întâmplat altcuiva.* Greu, nasoale… *Uită-te la lucrurile alea ca la un film, apoi spune-mi cât poți din film.* Poate… *Mai spune-mi ceva, nasoale e din melodia aia cu băieții, cu locul de parcare?* Este… sunt nasoală…

Apoi repetă un grup de trei litere. Tânărul se rezemă de perete și se lăsă pe vine, privind-o stupefiat. *Laura, ăsta-i numărul mașinii*? Este… gri… din film… *Mulțumesc mult, trebuie să plec, dar revin… poimâine, la prima oră*… Nu mă lași… *Nu, Laura, promit.* Apoi își lovi pieptul cu pumnul și își aminti că făcuse același gest față de Luca, să pecetluiască altă promisiune.

★

— Ia zi, Andi, ce-ai mai aflat?

— Cred că am numărul mașinii.

— Ce să ai?!

— Numărul mașinii cu care a plecat. La volan era un tip tânăr, frumos, curat, dar dubios. Îmbrăcat cu haine de firmă. A remarcat cureaua. Cred că a ezitat să urce, dar…

— Să sunăm la înmatriculări!

Andi observă viteza de reacție a șefului său, mult îmbunătățită față de cea de după primul raport. Zâmbi în colțul gurii când auzi:

— Bună! Am mare nevoie să-mi dai niște date despre o mașină, dar n-am decât un grup de litere și o culoare.

Așteptă câteva minute.

— Da, da, spune, că eu notez… Zi! Un Logan, un Renault și un Ford. Mai dă-mi și proprietarii, cu CNP, adică vârstă… Lasă, mă, că până-mi trimiți tu mie mail, ăla mai arde trei femei… Păi da, pentru ce să fie? Normal. Bine, zi… Mulțumesc, rămân dator!

Așeză receptorul în furcă și întoarse foaia spre Andi.

— Harry Potter, ia miroase și spune-mi ce crezi!

— Șefu'… Harry făcea alte chestii…

— Da, mă, da' nu m-am putut abține. Prea le nimerești. Gata, promit să nu mai fac…

— Și nu trebuie să fii Harry Potter ca să alegi Renault-ul.

— De ce, Iozefini? Scuze, gata…

— Pentru că proprietarul Loganului e născut în ’50, iar cel al Fordului, care e un model vechi de Taunus, în ’67. Mă îndoiesc că ar fi descriși ca tineri, frumoși și purtând haine de firmă.

Dancu se uită mai atent peste ce scrisese cu propria mână și recunoscu:

— Ai dreptate, măi… măi… Andi! Uite, Dacian Tudor, născut în ’77. Tânăr. Să luăm un mandat și să-l vizităm.

— Șefu’… pot să merg și eu?

— Normal, numai că de data asta trebuie să lași băieții să vorbească. Te uiți și asculți. E bine?

— Perfect.

★

De cum intrase pe ușă, Dacian o încuiase atent și stătuse rezemat cu spatele de metalul rece. Aruncase toate hainele în coșul de rufe. Nu se suporta murdar de zaț, de cafea. Transpirația i se uscase și cămașa mirosea acru-înțepător. Decise că avea nevoie de o baie. Răsuci ambele robinete la maxim. Nu-și dorea decât să se umple mai repede. Nu conta temperatura. Prefera dușurile călâi. Așezat pe marginea căzii, bătea nerăbdător darabana cu degetele, ezitând să intre în apă. De undeva, se auzea un ritm, ca atunci când vecinii pun muzică, nu auzi mare lucru, dar pereții îți vibrează într-un fel anume. Se asigură că atât televizorul cât și aparatul de radio erau oprite. Nu se auzea de la el. În mintea lui, de când părăsise laboratorul, fusese liniște.

Se întoarse în baie și păși în cadă. Dintr-o dată: „… *dau o fugă…”* Speriat, ieși și începu să alerge desculț, cu apa șiroind, prin casă. Muzica se auzea din pereți, din mobilă, din ferestre… De peste tot, ca dintr-o mie de boxe. Din ce în ce mai tare. Își astupă urechile. Se auzea mai tare, din ce în ce mai tare. Muzica venea dinăuntru.

„Sunt stresat, sunt prea stresat. Trebuie s-o ignor. Să mă relaxez puțin în cadă. Dacă e cazul, iau o pastilă, să pot dormi. Sunt sfârșit…”

Se întoarse în baie și se scufundă până la umeri în apă. Ca să nu mai audă refrenul obsedant, începu să

fredoneze diverse melodii. Părea că merge.

Cineva suna la ușă. „*Las-o naibii de ușă… N-am să ies pentru cine știe ce predicatori.”* Era tras în jos, apăsat pe umeri, în apa care se revărsa peste pereții căzii. Se împotrivea îngrozit, dar nu știa cu cine sau cu ce se luptă. Inamicul amorf căpătase forță. Bărbia îi era în apă și, după câteva secunde, gura. Dădea din mâini să se apuce de ceva, dar toate din jur frigeau: cada, chiuveta, suportul de prosoape. Trase fără să vrea lichid pe nări, iar apa îi coborî în plămâni. Deasupra apei, doar ochii măriți, injectați, căutau soluții de scăpare.

Pe oglinda aburită apăreau pete de culoare. O rochie roșie cu buline. Dacian împingea cât putea aerul înapoi, pe nas. Se temea de momentul când avea să fie nevoit să inspire, să lase șuvoiul să-i invadeze gâtul. Rochia roșie cu buline… prima fată, pe care o înecase cu doi ani în urmă. Era frumoasă, nu alegea el orice curve. Îi zâmbea din propria oglindă. Râdea isteric, gura i se lățea până la urechi, obrajii se umflau, albaștri, ochii ieșeau din orbite. Ceață. Toate se pierdeau. Nu mai putea lupta. Se simți împins ușor, cât să scoată nasul din apă. Trase lacom aer, de câteva ori, apoi începu să respire regulat.

Cu dinții încleștați, încerca să lupte, să-și încordeze mușchii, să iasă la suprafață… Brusc, ochii rămaseră iarăși singuri deasupra nivelului apei. De data aceasta, apăsarea era mai grea. Ca bucata din bordură cu care legase a doua fată. Roșcată, studentă. Îi zâmbea din tocul ușii. Își scotea provocator hainele, iar Dacian vedea stupefiat cum, de sub pânza putredă, iese piele umflată și plină de bășici. Arătarea se apropie, se lăți pe cadă și se lăsă, topindu-se, peste el, în apă. Închise ochii, conștient că nu putea urma decât moartea. Se temea numai că avea să vină prea târziu. După fetele înecate fuseseră cele arse. Și ultima… și ultima… ce s-o fi ales de ea?

Țâșni din cadă, ca eliberat dintr-un arc. Căzu pe gresia udă; se târî până pe hol. Cel sau cei de la ușă continuau să sune și să ciocănească. Erau scăparea lui. Se ridică în patru labe și porni, tușind, spre intrare. Încercă să strige. Nu reuși. Gâtul opărit de apa fierbinte șuiera. Avea să bată dinăuntru, să dea un semn că are nevoie de ajutor. Ajunse la ușă și, cu pumnii, lovi metalul cât putu de tare. De dincolo se auzi: „*Deschide, Poliția*!*” „La dracu*! *Poliția*! *Cum să mă salveze ei*?”

Andi auzi un strigăt în minte și se îndepărtă de colegii lui. Se așeză pe o treaptă, cu capul în palme. *Copiii, copiii mei…* Laura, tu ești? *Eu, nu-s singură…* Laura, ce se întâmplă acolo? *Au venit după el…* Cine a venit? *Fetele, nasoalele…* Celelalte victime? *Da, fetele…* Le vezi? *Da…* Poți vorbi cu ele? *Poate.* Laura, roagă-le să se oprească. *NU*! Tu spui asta? *Eu, fetele…* Ce vor? *Ochi pentru ochi.* Să-l omoare? *Da, de cinci ori și încă o dată singur.* Cum așa, de cinci ori și încă o dată? *Vezi, o să vezi…*

Polițiștii începuseră să dea telefoane la secție ca să ceară mandat de percheziție. Ceva se întâmpla dincolo de ușa ferecată, dar nu aveau suficiente probe ca s-o spargă. Auzeau lovituri, sunete semănând cu șoaptele, dar toate erau prea vagi.

Dacian reuși să se ridice și să se sprijine de toc. Dintr-o dată, metalul frigea, iar pielea de pe palme îi rămase lipită de el. Smulse mâinile, privind carnea vie, sângerândă. Gâfâind începu să alerge spre bucătărie. Gresia începuse să dogorească din ce în ce mai tare. Tălpile își lăsară tributul de piele fumegândă și bărbatul se aruncă pe masă cu tălpile șiroind de sânge. Lemnul se încinsese. Era o ofrandă umană pe o paletă de pizzerie drăcească. Se aruncă pe jos, zvârcolindu-se. În urmă rămâneau bucăți de piele. Se ridică sprijinindu-se cu umărul de perete și prinse brațul fetei blonde ce stătea în picioare pe pervaz. Nu mai gândea cum ar fi trebuit. Se lăsase cumva convins că DINCOLO scăpa de toate. Păși alături de ea și se prăbuși. Imaginea fetei se spulberă ca un nor de polen. Pe trotuarul din fața blocului zăcea cadavrul ucigașului în serie: dezbrăcat, înecat, ars, zdrobit.

Jandarmul potrivi berbecele în dreptul încuietorii, își luă avânt și se aruncă pe ușă. Încuietoarea cedă, iar din apartamentul gol începu să iasă fum, miros de carne sfârâind. Au verificat din ochi că nu mai era nimeni în locuință și au închis repede ușa. Trebuiau să vină criminaliștii.

★

— Andi, ce-a fost acolo?
— Nu știu, șefu'… S-a aruncat…

— S-a aruncat pe dracu’. Era prăjit tot, era înecat. Legistul a spus c-a murit de trei ori: înecat, ars și zdrobit pe caldarâm.

— Nu de trei ori, de mai multe… Câte o dată pentru fiecare victimă.

— Au fost mai multe?

— Au fost. Putem vorbi mâine? Oricum nu mai putem face nimic.

— Vorbim… Auzi, măi Andi, mă tot râcâie ceva, da… nu prea știu cum să te-ntreb…

— Spuneți, șefu’!

— Cam pe cine ai tu la minister? Sau, dacă nu vrei să dai nume… cam cât de sus?

— N-am pe nimeni, șefu’. Am auzit acum un an de postul scos la concurs, am dat examen, trei probe și am așteptat. Am stat vreo opt luni, apoi m-au anunțat c-am fost admis, dar nu știau unde să mă trimită… și săptămâna trecută m-au chemat să-mi dea numirea. Asta e.

— Asta e?! Cu concurs?!

— Da, șefu’… Ce credeați?

— Nimic, mă, te-am încercat…

PROFILER – Pefugă

Pereții metalici ai Camerei Curcubeului emanau lumină aurie. Bătrânul gârbovit admira harta stelară pe care trasase linii multicolore. Făcu un pas în spate și aruncă o ultimă privire graficelor complicate. Misiunea Răsăritenilor era pe punctul de a se îndeplini.

★

Degetele femeii strângeau capetele basmalei înnodate sub bărbie. Îi amorțiseră încheieturile după statul îndelung în genunchi în fața icoanei Maicii cu Pruncul. Se legăna de pe un picior pe altul, încercând să treacă peste junghiurile din șale. Privea cu teamă și durere preotul bătrân care ieșea din altar. După slujbă, pe rând, sătenii părăsiseră biserica mică de lemn.

— Sărut mâna, părinte!

— Domnul fie cu tine! Ia spune, Mărie, ce te frământă?

— Mă tem, părinte… Îl pierd… Rămân singură și-am să mor părăsită de toți în astă lume… Se duce, părinte, se duce…

— Ia, hai să ne așezăm… Și-apoi îmi spui tu mie cine se duce și unde… Și-om vedea… Puterea Domnului e mare…

S-au așezat pe două scaune alăturate, unul pregătit să povestească, celălalt să asculte.

— Știți, părinte, că eu mai dau în bobi, mai torn cositor, mai văd niște lucruri și lumea vine să se sfătuiască, să le mai spun una-alta…

Bărbatul tăcea. Știa de îndeletnicirile bătrânei și, când venise în sat, încercase s-o convingă că ce făcea ea nu era tocmai după vrerea Domnului, că oamenii trebuiau să-I aștepte cu răbdare voința, să se supună, să le ducă pe toate în smerenie și curățenie sufletească. Femeia venea des la biserică, se spovedea, iar timpul crease o legătură specială între cei doi. Acceptase darul acesteia de a vindeca cu ceaiuri și alifii din plante, dar și pe cel de a vedea în viitorul apropiat. Convins de sătenii plini de încredere, o sfătuise să se roage și să nu se îndepărteze de la dreapta credință.

— Nepotu' meu, Andi… De când fiu-meu cu nora-mea au murit în accident, el mi-a rămas. Dintre toți din neam, numai el mai vede lucruri din alea. Face treaba asta la oraș, acolo, la București. S-a angajat la Poliție, ajută să prindă criminali d-ăia mari, periculoși…

Preotul își drese glasul. Nici treaba nepotului nu-i plăcea prea mult, dar înțelesese că era ultima unealtă ce putea opri Răul.

— El m-a mai rugat așa, în timp, să-i zic ceva de el, da' nu vedeam… N-am văzut niciodată. Azi noapte m-am trezit, părinte, dintr-un vis și-am stat așa, cu ochii pe pereți și mă uitam ca la un film din ăla, pe ecran…

— Mărie, să ieșim, să nu vorbim de lucruri din astea în casa Domnului…

O ajută să se ridice și o conduse pe băncuța de lemn din grădină.

— La început mi s-a înnegurat vederea și-am mijit ochii, da' era numa-ntuneric și frig… Frig… Un foc mare și-o femeie care iese din foc și cade. Andi o ridică de jos și-o stinge. Merg, așa, împreună, iau doi copii de mână, unu' mai mic, unu' mai mare și pleacă. Andi se întoarce și îmi face cu mâna. Avea ochii așa… părinte, cum să zic… tulburi, albicioși. Se uita la mine dar parcă nu mă vedea. Și femeia aia îl duce de mână mai departe. Se făceau mici, tot mai mici… și lângă copiii ăia doi mai era unu' da' așa… cum să zic, părinte… Doamne păzește, parcă nu era din lumea asta. Plutea așa ca-ntr-un nor de ploaie când în fața, când în spatele lor. Parcă era din gelatină… Doamne păzește, părinte, că tare mi-e frică… stăteam, așa, cu ochii pe perete și-i petreceam cum îl petrec pe Andi când pleacă de la mine. Până se pierde încolo, la șosea… Iar când mi s-a luat ceața aia de pe ochi și m-am uitat pe geam se făcuse dimineață. M-am dus la icoană, m-am închinat și-am plâns… am plâns… că-n inima mea știu că se duce…

— Mărie, eu zic să nu ne speriem dintr-atâta. Visele sunt vise… poate ai dormit și ai visat urât. Cu rugăciune, post și credință, aflăm și vrerea Domnului. El ne păzește de ispite din astea. Visele mai sunt și treaba Necuratului. Rugăciunea și spovedania ne feresc de ele.

Femeia oftă adânc dând din cap, ștergându-și lacrimile de pe obrajii brăzdați de riduri. Cât ar fi vrut să creadă… Dar în adâncul inimii știa că darul ei îi trimisese imaginile de peste noapte.

— Să nu te superi, părinte, da' n-a fost vis… N-a fost… Andi se duce. Și nu știu cine-i femeia aia și ai cui sunt copiii și ce-i cu celălalt… Ăla micu', din noru' de ploaie…

Preotul își căuta cuvintele. I-ar fi recomandat post negru, rugăciuni și slujbe făcute numai pentru ea, care s-o ajute și s-o îndrume. Numai că o îndoială ca un șarpe iute se strecurase printre vorbele femeii și se gândi că avea el însuși nevoie de post și rugăciuni. Ascultase o proorocire, nu un vis.

★

— Hoopaaa… Unde mergem, Andi, de te-ai gătit așa? Vreo mândruță, ceva?

Se îmbujorase; ochii albaștri străluceau deasupra obrajilor în flăcări. Se fâstâci, încercând să se eschiveze.

— Lasă, mă, că-mi zici tu când oi fi pregătit… Auzi, da… e de-aici, de la noi, din Poliție?

— Nu e, șefu'… Nu e nimeni… M-am îmbrăcat și eu așa, c-a venit primăvara…

— A venit, măi Andi, ți-a venit și ție-n suflet!

Cam așa simțea și profilerul, că toți mugurii din copaci îi explodau în piept, că-i înfrunzeau degetele și-i înfloreau. Gândurile și visele lui, zi și noapte, bântuite de o singură imagine: femeia al cărei trup nu-l cunoștea. Nici n-avea nevoie să-l cunoască. Era ceva dincolo de dorința fizică. Se temuse să alunece pe panta amăgitoare și atât de tentantă a simțurilor. Ea îi zâmbea în tăcere și-l făcea să-și piardă răsuflarea. Ar fi vrut să-i audă vocea, cea adevărată. Dialogul lor mut, privirea ochilor căprui cu sclipiri aurii erau tot ce avea. Mai avea băieții care-l adoptaseră ca pe un prieten bun, care-l rugaseră să joace fotbal și să-i dea în leagăn. Toate astea le păstra încuiate într-un sipet din adâncul sufletului.

— Șefu'… eu aș cam pleca, că trebuie să trec pe la spital…

— Ce faci la spital? Ce-ai pățit?

— M-au sunat de dimineață că îi scot Laurei bandajele de pe față. Știți, fata arsă…

— Știu, mă, cum să nu știu, că doar cu ea ai debutat aici. Cum e?

— Păi astăzi a venit un medic neamț pentru niște cazuri mai speciale. Să vedem ce zice el, dacă se pot face

grefe de piele… dacă…

— Auzi, da' ești cam informat… Ai mai fost pe-acolo? Am auzit c-a venit maică-sa să stea cu copiii. I-ai mai văzut? Te-ai dus pe la ei?

— M-am dus, șefu', c-am prins drag de ei… N-au nicio vină. Nici ea. Nu putem să judecăm, atâta timp cât nu ne place să fim judecați.

— Ai și tu dreptate!

Dancu întinse mâna și îi zâmbi.

— Urează-i sănătate și din partea noastră și mulțumește-i! Hai, Doamne ajută!

Inspector-șef Dancu rămase privind ușa închizându-se. Ar fi vrut să-i spună că-i trebuia o femeie adevărată, nu o curvă de pe Centură, cu doi copii. Pe de altă parte, curva aia îi dusese pe urmele Piromanului. Vorba lui Andi: cine era el să judece?

★

A intrat în rezerva nouă, mai luminoasă, cu ferestre mari ce dădeau în parcul din fața spitalului. S-a așezat pe scaunul din dreapta patului, cu genunchii tremurând și mușchii stomacului contractându-se spasmodic.

Bandajele de pe față și gât îi fuseseră scoase. Restul corpului rămăsese înfășurat ca al unei mumii vii. Îndepărtă din gând comparația. Ochii mari, căprui, îi zâmbeau. Fața îi era umbrită de pete rozalii; se refăcuse destul de bine, fără cicatricile acelea posmogite ale pielii mistuite de flăcări. Andi ar fi vrut s-o atingă ușor cu degetele, s-o simtă… Se temea. N-ar fi vrut să-i facă rău.

A venit primăvara, Laura… Așa e, a venit, acum o văd… *Am fost ieri la copii*… Ce fac?… *Sunt bine, le e dor de tine*… Și mie, Andi, și mie, mi se rupe sufletul… *Curând o să fii lângă ei*… Știu, nu trebuie să mă vadă așa… *Ce a zis neamțul*?… Nu știu, l-am văzut cum se întoarce din ușă, mă privește și spune ceva medicilor noștri, dădeau din cap, se mai sfătuiau și au plecat zâmbind… *Bine, trec eu și întreb mai multe, trebuie să fie bine*… Andi, am ceva să-ți zic… *Spune*… Da' nu prea știu cum, că toate astea sunt în mintea mea și sunt atât de confuze… *Nu-i nimic, am timp*… Nu trebuie să vii aici, să-l pierzi cu mine… *Nu, nu trebuie, dar îmi place s-o fac, deci spune*… Știi visul ăla al meu cu fetele alea, știi tu, nasoalele… *Laura, nu te mai gândi la asta, faptele s-*

au plătit, tu trebuie să te pregăteşti de un nou început… Andi, le-am visat din nou, pe ele și alți oameni; mă iau cu ei și mă duc în niște locuri îngrozitoare unde oamenii se omoară sau se torturează; fetele încearcă să împiedice asta și uneori reușesc, alteori nu; încearcă să pedepsească într-un fel vinovații… *Laura, nu te mai gândi la asta*… Nu pot, nu pot, vin noapte de noapte, și văd, de fiecare dată, cât de crudă și rea e lumea, cât de murdare sunt sufletele oamenilor și cât de însângerate le sunt mâinile…

Andi se ridică de pe scaun, întrerupând comunicarea cu femeia din pat. Trebuia să gândească singur. Se temea de spusele ei. Se duse la fereastră, încercând să-i filtreze cuvintele. Putea fi efectul medicamentelor. Sau altceva. Reveni și încercă să zâmbească. Umbre ca fluturi de noapte treceau prin privirea femeii. În colțul unui ochi atârna o lacrimă.

Laura, promit să mă gândesc la ce mi-ai spus; nu ştiu ce să fac, nu prea vreau să te duc în lumea mea… Andi, de ce vii aici?… *De ce? Pentru că vreau să ştiu ce faci; pentru că trebuie să-ți spun de copii, pentru că-ți sunt dator…* Dator? Cu ce?… *Cu povestea aia, ştii tu, cu filmul cu maşina GRI; la care am decis să nu ne mai gândim…* Apropo de film: azi, spre dimineață, am avut un vis ca un film, era despre o femeie care se ruga plângând într-o biserică de lemn; noi mergeam de mână și ne luam la revedere de la ea; n-am vorbit, dar știam că se numea Maria și te iubea, te iubea așa, ca o bunică…

Andi sări în picioare. I se răceau degetele; prin tâmple simțea curenți electrici. Venise îndrăgostit și înfiorat, avea să plece confuz și îngrijorat. De-a dreptul înspăimântat dacă Laura i-ar fi povestit de Luca, Vlad și celălalt copil, deloc asemenea lor. Îi bântuise gândurile toată ziua și o făcuse să se roage fierbinte să scape de amintirea visului.

De unde știa Laura de bunica Maria și de biserica de lemn din satul ei? Se simțea depășit de situație, călca înfrigurat pe nisipuri mișcătoare.

Laura, eu trebuie să plec, trebuie să mă gândesc la toate astea… Te-am speriat?… *Nu, nu cred, nu ştiu*… Mai vii?… *Doamne, Laura, ce întrebare-i asta? Vin mâine, ca de obicei*… Să nu mă lași aici singură, mi-e frică, tare frică… *Nu te teme, nu te las nici să vrei…*

Cobora îngândurat treptele, când se trezi strigat de directorul spitalului:

— Domnule Comănescu, aveți puțin timp?

Tresări speriat și întinse mâna medicului oprit în dreptul ultimei trepte.

— Desigur! Pe ziua de azi am terminat programul!

— Ați vrea să mă urmați în birou?

— Bineînțeles!

Se așezară față în față pe scaunele tapisate, despărțiți de biroul plin de dosare medicale și volume de specialitate.

— Domnule Comănescu, sunteți un apropiat al familiei? Mă refer la doamna… ăă… domnișoara Stere.

— Nu sunt chiar un apropiat, nu știam de existența dumneaei înainte de… accident. Dar la cum s-au desfășurat atunci lucrurile… m-am simțit dator să mă implic, oarecum… Mama ei a venit și a luat copiii din centrul de îngrijire unde au fost duși după… Eu i-am vizitat… Să spunem că suntem prieteni.

Prieteni? Dacă ar fi avut dispoziția de după-amiază, când se înroșise în fața șefului, și-ar fi pierdut firea și în acele momente. Numai că vizita în rezerva fetei arse îi trimisese mintea într-un caleidoscop de imagini, fiecare dintre ele reflexia unei trăiri. Nu mai știa dacă era sau fusese îndrăgostit, dacă se putea considera atras de o femeie în starea ei, dacă putea iubi o femeie al cărei trup n-avea să mai fie niciodată normal… S-ar fi putut să nu mai meargă niciodată. De vorbit, nu se punea problema. I se spusese că avea corzile vocale complet arse, că fusese o norocoasă să scape cu leziuni tratabile pe trahee și esofag. Era, cumva, vorba de milă? Simțea nevoia să protejeze trupul acela mutilat care dăduse viață copiilor de care se atașase și se mințea că s-ar fi îndrăgostit? Îl speriaseră cumplit visele ei, povestite. O simțea încercând să-i ocupe teritoriul. Părea împins într-o relație cu ea, în cel mai firesc mod în care doi oameni de sexe diferite o puteau face.

Medicul vorbea de câteva minute bune. Andi pierduse începutul monologului. Se strădui să fie atent.

— …deci, o să vă rugăm să ne ajutați să știm și părerea pacientei. Poate vi se pare ciudat să vă spun asta, dar chiar cred că aveți un mod de comunicare… să spunem… mai special.

— Părerea ei? Despre ce?

— Despre tratamentul experimental propus de medicul german. E adevărat că asta presupune deplasarea

pacientei la clinica lor, dar… Eu zic că merită.

— Vă ajut! Acum, legal vorbind, n-ar trebui contactată familia?

— O s-o chemăm, evident. Numai că în acest caz, când pacientul este conștient, aparent responsabil, ar fi bine pentru noi să-i știm părerea.

— Da, domnule doctor, o facem!

★

Camionul părăsi șoseaua și urmă drumul forestier. Pierdut printre copaci, viră brusc printre două trunchiuri jupuite. Șoferul experimentat încadra roțile masive pe făgașe aparent inexistente sub stratul ruginiu de frunze, atent studiate dinainte. Pentru privitorii de pe șosea, camionul dispăruse în adâncul pădurii. Înainta legănându-se încet, ca un animal masiv în căutarea echilibrului. Traversă un luminiș și se opri în fața unui perete de stâncă. Oricui din afară, dacă acolo ar fi putut sta vreo viețuitoare, i s-ar fi părut manevra unui nebun: să conduci periculos prin pădure un camion, pentru ca apoi să-l parchezi în fața unei stânci.

Bărbatul din dreapta șoferului apelă un coleg prin stație. Așteptă câteva secunde. Peretele de piatră începu să vibreze și, foarte încet, să culiseze, eliberând calea spre un tunel întunecat.

Când poarta de piatră ajunse la capătul șinei, șoferul porni motorul și pătrunse cu grijă în tunel. Farurile luminau pământul bătătorit perfect nivelat pe care înainta. Din loc în loc, pe pereți și tavan erau montate lămpi cu halogen în carcase verzui, astfel încât atmosfera era una nu tocmai plăcută. Ocupanții cabinei obișnuiau să simtă fiori reci până când ajungeau în parcarea intens luminată din inima muntelui. Acolo, șoferul poziționă camionul, din câteva manevre, cu spatele sprijinit de o rampă. La capătul acesteia era o ușă metalică.

Doi mecanici în uniforme albastre impecabile lăsară oblonul. Din remorcă se auzi motorul unei alte mașini și o ambulanță fără numere de înmatriculare ieși cu spatele, merse câțiva metri pe rampa betonată și opri. Cei doi mecanici ridicară și asigurară oblonul, camionul se îndreptă spre parcarea subterană, iar mecanicii dispărură pe una din ușile laterale.

Din cabina ambulanței coborî un medic, se apropie de ușa din metal masiv și formă un cod de securitate pe panoul argintiu. Răspunse întrebării auzite prin difuzor:

— Femeie, 28, incendiu.

Primi aprobarea de a intra, odată cu deschiderea ușii. Scoase din ambulanță, ajutat de un asistent, ceva ce semăna cu un incubator mobil, cu aparate indicatoare agățate de pereții de sticlă. Femeia dinăuntru părea să doarmă. Pe obraji avea pete rozalii, iar corpul îi era ascuns de bandaje acoperite cu folie de aluminiu.

★

Vlad își ținea bunica aplecată asupra gropii de nisip din parc, dându-i de lucru cu jucăriile de plastic. Pe banca din apropiere, transpirați după o oră de fotbal, Andi și Luca se rezemaseră obosiți de spătarul de lemn. Cu ochii închiși sub soarele puternic, Luca întrebă:

— Când ai fost ultima oară la spital?

— Joia trecută. Am convenit cu directorul să nu fac mai mult de o vizită pe săptămână. Mai sunt două zile.

— Știu…

— Păi, atunci…

— Vreau s-o văd. Mi-e tare dor de ea. Parcă aș fi copilul tău și-al lui mamaie. Am uitat cum arată, i-am uitat vocea… tot… Mi-e frică să n-o mai recunosc…

Andi se forță să privească mult în stânga. În ochi îi juca o lacrimă. Vocea n-avea să i-o mai audă. Chipul credea că nu se schimbase prea mult. Văzuse câteva poze ale Laurei dinainte de accident.

— Vreau s-o văd, înțelegi? Să mă uit la ea, măcar trei secunde! S-o ating cu un vârf de deget!

Luca striga, iar Andi se întoarse și îl luă în brațe.

— Uite cum facem: joi, la spital, am să-l rog pe director să insiste la clinica germană. Pe lângă obișnuitul raport săptămânal să ne trimită măcar o poză. S-o vedem. Cât despre atins… când va veni acasă. Nu cred că mai e mult.

— Promiți?

Andi îl îndepărtă și își lovi pieptul cu pumnul strâns. Luca zâmbi printre lacrimi. Își amintea de prima lor întâlnire.

Când se gândea la plecarea precipitată a Laurei, îl încerca un sentiment de frustrare, de nesiguranță și

început de panică. Parcă toate fuseseră făcute pe fugă. Da, astea erau cuvintele: pe fugă. Consimțământul dat de Laura și mama acesteia, echipa de medici străini care o duseseră în miez de noapte departe de ei… Nu știa unde. Spitalul din București primea rapoarte săptămânale din care reieșea că tratamentul – experimental și extrem de secret – dădea roade. Că starea femeii se îmbunătățea de la o zi la alta.

Îndoieli stranii îl încercau din timp în timp. Încercase să refacă acea conexiune specială pe care o avea cu femeia, dar nu reușise niciodată. De parcă se îndepărtase de el într-un mod atât de crunt încât nu-i mai putea atinge gândurile. Pe perioada spitalizării din București, în timp ce dialogau în modul lor unic, îi scotocise prin gânduri. Îi văzuse mintea ca și cum trupul i-ar fi stat gol dinainte: îi văzuse dorințele, regretele, speranțele.

★

Lumina artificială părea să vină din pereți. Încăperea nu avea nicio fereastră sau corpuri de iluminat. Era o ceață verzuie în care detaliile se distingeau extrem de clar. Pe patul metalic cu așternuturi albe era întinsă o femeie. Goală. Adormită. Sau trimisă forțat într-o comă profundă. Pe deasupra corpului i se mișcau vietăți mici, înaripate – insecte argintii deplasându-se prin fâlfâitul aripilor mici și multe. Răzbătea dinspre ele un zumzăit fin, ca un ecou de morișcă într-o seară caldă de vară. Sub zborul lor, țesuturile femeii își schimbau aproape vizibil forma și culoarea. Coapsele și pieptul căpătaseră deja aspectul normal. Epiderma fină acoperită cu puf subțire strălucea în lumina verzuie. Pe tâmplele femeii erau prinși doi electrozi, nu mai mari în diametru decât buricul unui deget. Transmiteau în creier amintiri false despre salonul unui spital obișnuit, despre vizita unor medici în halate albe, dialogul cu asistente drăguțe și ferestre deschise spre pădure. Aromă de verde, de brad.

Singurele ființe ce pătrunseseră în cameră de la sosirea pacientei fuseseră insectele vindecătoare și cel ce se prezentase ca medic german în țara ei de origine. Dar asta fusese demult. Avusese altă formă, una care să nu-i sperie pe pământeni. Când venea să-și viziteze pacienta purta chipul uman și halatul alb cu care-l văzuse atunci.

Avea îndoieli în privința electrozilor atașați de tâmplele femeii. După ce-i verifica starea prinzând într-o plasă insectele și trecându-și mâna pe deasupra corpului, își recăpăta înfățișarea originală: trup suplu gri-argintiu cu membre lungi, terminate cu cate șase degete, cap ușor alungit cu ochi mari, rotunzi, orificiul ovoidal prin care respira și transmitea, atunci când era nevoie, mesaje sonore semenilor săi.

În seara aceea, medicul a intrat să verifice starea pacientei. A prins insectele în plasă și a verificat funcționarea electrozilor. Mulțumit, a aruncat de pe umeri halatul alb. Corpul și-a schimbat forma și culoarea. Cele șase degete ale mâinii drepte s-au așezat pe pieptul femeii. Ritmul cardiac era bun, normal pentru pământeni. Pulsul, de asemenea. A evaluat gradele de arsură și a apreciat că mai avea nevoie de insecte pentru vreo două săptămâni pământești. Apoi, putea fi trimisă acasă. Să îndeplinească profeția.

★

Andi se trezi transpirat, gâfâind, dintr-un vis ciudat. Dansa cu Laura. Muzica era lentă, interpretată la pian și saxofon. Undeva, în fundal, se auzea un zumzet ușor, ca zborul a sute de gâze. Întunericul era profund. Punea pașii, unul după altul, instinctiv. Își plimba mâinile pe spatele femeii. Rochia decupată adânc se unduia pe pielea fină. Era îndrăgostit. Capul ei i se odihnea pe umăr. Îi inspira parfumul părului mătăsos. Se simțea privit de sute de ochi pe care nu reușea să-i localizeze în bezna adâncă.

Andi, cât de mult mi-ai lipsit… Și tu, Laura, cât aș vrea să te văd, să te admir… *Nu se mai poate, iubitule, dar prinde-mă de mână…*

Bărbatul apucă degetele femeii. Cu ochii minții se vedea legănându-se ritmic, agățat cu disperare de corpul celei ce-i dăruia lumina. Era frumoasă, așa cum o văzuse în pozele dinainte. Rochia roșie se lipea de corpul fierbinte, flutura pe deasupra pantofilor negri cu toc ascuțit. Părul lung și blond se revărsa pe spate. Îl privea îndrăgostită cu ochii mari, căprui.

Muzica se opri, iar ea se smulse din îmbrățișare. Andi recăzu în întuneric, speriat de zumzetul ce i se apropia de față. Întinse mâinile să se apere, dar prin degetele strivite mii de așchii subțiri, de oțel fierbinte, îi

străpunseră orbitele. Căzu înspăimântat, strigând femeia care, parcă, nu-i fusese nicicând aproape.

★

Cele trei siluete gri-argintii pătrunseră în Camera Curcubeului. Lumina era alb-lăptoasă. Traversa curcubeul de la un capăt la altul și întârzia în dreptul unei culori în funcție de starea gazdei. Bătrânul adus de spate de pe jilțul din mijlocul încăperii le făcu semn celor trei să se apropie.

— Care e starea Celei-ce-vede?

— Bună, Părinte, e bună.

— De cât timp mai are nevoie?

— În timpul lor – vreo două săptămâni.

— Iar Cel-ce-vorbește?

— O așteaptă. Părinte, profeția se va împlini. Cel-ce-simte se va naște. Așa cum spun astrele.

Bătrânul părăsi jilțul și se îndreptă spre masa din colț. Desfășurată o hartă stelară cu multe notițe ale bătrânului, cu săgeți colorate trase dintr-un capăt într-altul. Pentru pământeni, putea părea o diagramă fantastică, cu mult mai multe corpuri cerești decât ajunseseră ei să descopere. Pentru ocupanții camerei era reprezentarea fidelă a fâșiei de Univers pe care apucaseră să o cunoască până atunci.

Degetele uscate întârziară asupra unor linii roșii punctate.

— Priviți, copilul trebuie să se nască în acest moment. La conjuncția ACESTOR doi aștri. Nicidecum mai devreme sau mai târziu. Din ACEȘTI doi oameni, genetic compatibili. Ne-a luat prea mult timp să-i descoperim pe Cel-ce-vorbește și Cea-ce-vede. În caz de nereușită, planeta asta rămâne în păcat încă trei mii de ani! Nu putem da greș!

Camera se umplu de lumina vineție de la capătul Curcubeului. Mânia bătrânului îi împinse fizic spre ușă pe cei trei. Se retraseră, cu capetele plecate. Misiunea lor era de a vindeca femeia și a urmări îndeaproape zămislirea și nașterea Celui-ce-simte. Celui ce avea să prevadă Răul înainte de a se întâmpla.

★

În secția de Poliție se dăduse alarma. Militari, civili, personal auxiliar se prezentaseră la ceea ce fusese declarată „alarmă de grad zero”. Al treilea club bucureștean sărise în aer în acea noapte. Celelalte două – cu o săptămână, respectiv două înainte. Tiparul începuse să devină extrem de transparent. Primul fusese un club de noapte din nordul orașului. La ora 2:00 marea majoritate a celor prezenți a simțit un miros de gaz. Unii au plecat, pur și simplu; alții au alertat personalul. Primul apel al barmanului a fost către patron, al doilea la 112. Au fost sfătuiți să evacueze clădirea. Barmanul întârziase să asigure seiful în care îndesase pe fugă încasările serii, iar două dansatoare pierduseră vremea în cabine, în căutarea hainelor de stradă. Nu mai ieșise niciunul dintre ei. Flăcările înalte mistuiseră de-a valma trupuri, mobilier, oglinzi.

Sub stratul de spumă rămas în urma pompierilor, materia topită devenise casantă după ce se răcise. Investigatorii de la Situații de Urgență intraseră în salopete albe, etanșe. Andi li se alăturase din prima clipă. Fusese prezentat „expertul nostru”. Fără prea multe amănunte. Recomandat de chiar șeful Poliției, îl acceptaseră din prima. Stătea mereu în spatele celorlalți, pentru a nu contamina probele. Andi simțise mirosul puternic care îl amețea. Știa că alimentarea cu gaz fusese oprită, astfel încât senzația nu putea fi reală. I se dezvăluia modul în care pornise incendiul. Rămăsese, tăcut, în umbra celorlalți.

Vedea în minte o siluetă depărtându-se de grupul dansatorilor. O urmări pe drumul spre toalete. Era un bărbat. Trecuse de ușile albe și, uitându-se precaut în spate, se strecurase spre încăperea unde personalul de serviciu ținea materiale de curățenie. Mai văzu silueta aplecându-se spre o priză pozată în perete și întârziind apoi cu mâna pe țeava galbenă ce cobora prin spatele ușii. Dispăru și, oricât încercă Andi să se concentreze, mintea i se goli. Continuă să urmeze oamenii în uniforme. În urechi îi persista un bâzâit fin, ca zborul de insecte sau curentul electric trecând printr-un cablu neizolat.

Concluzia anchetatorilor fusese că incendiul pornise de la un scurtcircuit la o priză. Scânteia a aprins gazul acumulat într-o debara traversată de o țeavă de gaz cu o îmbinare slăbită. Deși era greu de crezut că ambele

defecțiuni puteau apărea în aceeași încăpere, raportul final întârzia.

După cel de-al doilea incendiu, în condiții absolut similare, într-un club din zona de sud, începuseră să reevalueze probele. Mirosul de gaz în jurul orei două, apelul la serviciile de urgență, indiferența celor care nu se grăbiseră să plece… Încă două victime. Andi strecurându-se în spatele investigatorilor, urmărind silueta cețoasă… Ritualul acestuia lângă priză, apoi meșterind la țeava de gaz… Începuse să-l vadă. Părea tânăr, obișnuit al localurilor. Ieșea imediat ce-și termina treaba cu țeava galbenă. Rămânea în zonă, se adăpostea în întuneric și privea satisfăcut groaza celor scăpați din infern, râdea sarcastic la vederea echipajelor de pompieri și a ambulanțelor. Nu reușise să-i distingă trăsăturile. Și-l închipuia tânăr, era agil și părea plăcut de cei din jur.

Își anunțase superiorii și, în ultimele două zile, niște echipaje de poliție și polițiști sub acoperire își făcuseră de lucru în zona cluburilor. Totuși, apelul la 112 venise în jurul orei 2. În mașina cu girofar, Andi privea tăcut pe geam. Visase din nou că dansa cu Laura în întuneric. Bezna era grea, îi apăsa umerii. Întrezărea alți dansatori, alte siluete suple, argintii, nefirești, numai când femeia îi lua mâna într-a ei. Și-o retrăgea repede, iar în urechi auzea același bâzâit enervant căruia nu-i putea identifica sursa.

Intră în clădirea mistuită de flăcări. Călca în apa rămasă din furtunurile pompierilor. Încă cinci victime nevinovate. Investigatorii merseră direct în încăperile din spate unde localizară sursa incendiului. Andi simțea că acest al treilea atac era oarecum altfel, că li se lăsaseră și alte indicii. Deschidea, una după alta, ușile. Ajunse în biroul patronului, oarecum neatins de flăcări. Numai pe exterior ușa se înnegrise de fum și se umflase de apă. O împinse și păși atent, mișcând fasciculul lanternei circular, să cuprindă cât mai mult. Auzi, în minte, vocea unei fete: „*Constantin*, *unde pleci*? *Hai să dansăm… Hai…”* Silueta de-acum cunoscută desprinzându-se din brațele fetei, strecurându-se spre magazia din spatele clădirii… *Constantin*! *Cred că asta e*! *Cred că am un nume*!

Rămase nemișcat, încercând să se concentreze. Mirosul de gaz era din ce în ce mai puternic. Bâzâitul reapăruse, iar Andi zâmbea fericit. Se simțea tot mai

aproape de atentator. Era convins că îi avea numele. Ignoră strigătele „*Afară*! *Ieșiți*! *Acum, ieșiți*!*”* Suflul celei de-a doua explozii îl luă prin surprindere. Privi cu groază flăcările năpustindu-se spre ușa deschisă în dreptul căreia profilerul rămăsese nemișcat. Săgețile din vis îi pătrunseră prin orbite, printre degetele însângerate. Căzu pe spate având în minte chipul unui bărbat tânăr, atrăgător, despre care știa sigur că se numește Constantin Vremnoc. Că alegea în joacă niște cluburi pe care le arunca în aer, că-și stabilise un tipar simplu, urmând punctele cardinale, că se distra arzându-le pentru a-i pedepsi pe toți cei ce-și puteau permite să le frecventeze. Răzbunarea unui nebun. Și crime făcute pe fugă.

★

În Camera Curcubeului, siluetele argintii abia se distingeau în ceața violetă. Bătrânul din jilț striga furios. Sunetele se loveau de pereți și se întorceau lovindu-i cu forță pe ceilalți.

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Cel-ce-vorbește e în pericol! Profeția noastră nu se mai poate îndeplini! Cel-ce-simte trebuie să vină pe lume! Trebuie! Generații după generații au studiat astrele, genomul uman, compatibilitatea, înzestrarea pământenilor… Și acum… Și acum…

Siluetele se treziră aruncate de un curent puternic pe ușa deschisă.

Dinții bătrânului scrâșneau. Era furios. Mormăia în barbă. *Nu, nu se poate, nu mai pot aștepta alte trei mii de ani… Cel-ce-simte se va naște, orice-ar fi… Și se va naște astfel încât nu va putea supraviețui decât aici, la noi, la Răsăriteni…*

Ceața începu să se ridice. Lumina lăptoasă mângâia jilțul în care bătrânul începuse să-și recapete liniștea. Avea să facă un lucru de care încercase să se țină departe: să intervină în nașterea Celui-ce-simte.

★

Laura încerca să se readapteze acasă. Fusese plecată atât de mult timp, încât luase viața de la început. Făcuse niște investigații la spitalul bucureștean, în urma cărora fusese declarată complet refăcută. Rămăsese fără glas. Nu considera asta un impediment. Descoperise că, uneori,

copiii păreau să-i ghicească gândurile. Cu mama ei comunica în scris. Purta tot timpul la ea un carnețel care o ajuta să se facă înțeleasă. În ziua când s-a întors și-a îmbrățișat îndelung copiii, apoi mama. Prima întrebare de pe carnețel a fost despre Andi. Nimeni n-a scris nimic. A repetat întrebarea, cu litere mari și a subliniat-o: UNDE E ANDI? S-a simțit din nou părăsită. Încerca aceleași senzații, de demult, când se descoperea folosită, amăgită.

Directorul spitalului a luat-o în biroul lui și i-a povestit de un accident în timpul unei anchete. O a doua explozie imposibil de prevăzut, Andi primind din plin îmbrățișarea focului. Moartea i-a fluturat rece aripile pe la urechi, ca atunci, în pădure. L-a crezut pierdut. A înțeles că se recupera, dar intervenția de urgență nu-i putuse salva văzul. Se gândise amar că n-o putea vedea frumoasă, nu-i putea admira pielea refăcută și zâmbetul cald. Se gândise egoist că va fi, într-un fel, asemenea ei, va avea un handicap care va ține oamenii departe. Putea fi al ei. Ceruse să-l vadă. Primise promisiunea că, imediat ce starea lui va fi mai bună, avea să fie dusă la el.

Bunica citea din cartea colorată. Ghemuit în brațele Laurei, Vlad aproape adormise. Se ridică, sprijinindu-se de șoldul mamei și strigă:

— E frig! Frățiorul meu e dezbrăcaaaaat!

Cele două femei se uitară pe rând de la un copil la celălalt. Bunica șopti:

— Nu este, Vlad, uite: Luca are pijamaua cu delfini!

— E dezbrăcaaat, e dezbrăcaaaat, nu se joacă cu miiine!

Luca duse degetul în dreptul buzelor, parcă încercând să-și reducă la tăcere frățiorul. Vlad plângea, iar bunica îl luă în brațe și-l duse în pat, convinsă că băiatul avusese un coșmar.

Laura puse mâinile pe umerii lui Luca, întrebându-l din priviri ce fusese mai devreme. Băiatul plecă șoptind capul:

— Nu știu, mama, cred că a visat…

Au mers toți la culcare cu zeci de întrebări în minte. Cel care ar fi putut să le răspundă era prea mic să se facă înțeles.

★

Andi, sunt eu… Laura!… *Sssst, nu gândi nimic, vreau doar să stau aici cu tine, să-ți mulțumesc…* N-ai de ce, Laura… *Ba am, chiar am. Ai fost cel de care m-am agățat atunci, mi-ai dat speranță și încredere…* Și ai venit să faci același lucru?… *Nu, am venit să-ntreb dacă TU ai nevoie de mine…* Laura, vreau să încerc ceva. Mă ajuți? *După aceea îți spun cum e cu nevoia…* Sigur… *Dă-mi mâna!*

Degetele femeii se așezară pe mâna bărbatului așezat în fotoliu. Acesta i le strânse și le duse la piept. De sub ochelarii întunecați îl văzu zâmbind satisfăcut. Spuse tare:

— Știam eu că e adevărat! N-a fost numai în vis.

Femeia îl privea nedumerită. În prezența ei, Andi nu vorbise, pentru că nu aveau nevoie de sunete ca să se facă înțeleși. Păstraseră vechiul lor mod de comunicare. Era prima oară când îi auzea vocea. Era plăcută, ușor răgușită, prelungind unele vocale ca-ntr-un răsfăț.

— Nu, Laura, n-am înnebunit! Am să-ți dovedesc! Apoi am să-ți spun că da, am nevoie de tine. Și tu vei decide dacă vei sta sau nu cu un biet orb…

Femeia încercase să se retragă, dar mâna îi rămăsese prizonieră bărbatului. *Andi, mă sperii…* Nu, n-ai de ce, vreau să-ți arăt câtă nevoie am de tine… *Bine…* Laura, ai părul prins la spate, într-o clemă neagră… *Da…* Ai ochi căprui și te-ai fardat cam mult pentru dimineață… *Poate…* Fustă scurtă, maro-roșcat, dar nu atât de scurtă încât să provoace. Bluză albă, cu mulți nasturi, și tot mulți desfăcuți…

Laura se înroșise. *Nu, nu pleca, ești frumoasă…* M-ai păcălit? M-ați mințit cu toții? Vezi?… *Nu, nu văd așa cum crezi tu. Văd numai cu tine. Am visat asta. Cu mult timp înainte de accident. Când tu erai plecată…* Nu înțeleg… *Nu-i nimic, trebuie să te obișnuiești, e foarte simplu: tu mă ajuți să văd, eu te ajut să comunici cu ceilalți. M-am îndrăgostit de tine din primele zile când te-am cunoscut. Fără să-ți știu viața, culoarea părului, fără să știu că vei fi din nou întreagă și frumoasă. Și vreau să stai cu mine…* Andi, dar copiii… *Atunci, demult, primele cuvinte au fost* „Copiii mei!”. *Ei bine, acum îți spun că pot fi și ai mei.*

Femeia sări din fotoliu și se duse plângând spre geam. Era prinsă într-un vârtej în care o aruncase accidentul din iarna trecută. Uneori credea că e efectul

medicamentelor, alteori totul părea foarte real. Coșmaruri crunte cu personaje înspăimântătoare îi bântuiau nopțile. Uneori se trezea obosită, de parcă fusese într-adevăr implicată în toate grozăviile acelea. Căutase liniște și iubire, se pierduse visând în ochii albaștri ai tânărului psiholog și visase să-l merite. Pierduse ochii albaștri, se temea să îndepărteze ochelarii și să vadă pleoapele căzute în cusături încrețite peste obrajii ridați de foc. Câștigase mâna care îi oferise ajutorul și vocea caldă, plăcută. Se întoarse, își șterse lacrimile și atinse mâna bărbatului.

Da, copiii pot fi și ai tăi. Și eu pot fi a ta… Mulțumesc… *Nu, n-ai de ce…*

★

— Șefu', să trecem la treabă!

Inspector-șef Grigorescu tuși îndelung. Naiba îl pusese să accepte invitația lui Dancu, acasă la Andi. Crezuse că vine la o cafea, la o ședință de consolare… Când colo, pe lângă Dancu, mai venise și portretistul și Ionescu de la Evidența Populației. Îl speriase *profailăr*ul care nu dădea drumul mâinii femeii ăleia. Știa cine era. Curva, victima Piromanului care sfârșise într-o mie de feluri. Era de presupus că ăștia doi se vor combina. Acum erau chit: ea mută, el orb.

— Știu că tot ce fac eu vi se pare neconvențional, dar cred că v-ați obișnuit deja. Nu pot să explic cele ce urmează, așa cum nu pot să explic darul pe care mi l-am pus în slujba oamenilor. În urma accidentului mi-am pierdut vederea. De fapt, mi-am pierdut ochii cu totul. Aici, în spatele ochelarilor, nu e decât un spațiu gol peste care medicii au tras niște obloane de piele. Ca să fie siguri, le-au cusut. Numai că primisem niște semne despre cum aș putea vedea ajutându-mă de alții. De fapt, numai de Laura. Contactul fizic cu mâna ei îmi imprimă în creier imagini ca și cum le-aș vedea cu ochii mei.

— Demonstrație! strigă Grigorescu, deloc convins.

— Sunt de acord! Spuneți-mi cum! acceptă Andi.

— Simplu: aici, la doi metri de tine, eu am să scot niște obiecte din buzunare. Iar voi țineți mâinile pe masă: nu vi se mișcă nici măcar un vârf de unghie, nu vă faceți semne!

— S-a făcut!

Apoi Andi începu să enumere obiectele pe care Grigorescu le scotea cu gesturi largi:

— Pieptene, batistă, portofel: negru, din piele, cam ros pe la colțuri. Și cam gol… Noroc cu iconița Maicii Domnului… Poate ajută să-l umple…

— Hai, gata, m-ai convins, da… lasă glumele! Acuma spuneți de ce m-ați chemat aici: să facem trucuri cu iepurași?

— Nu, șefu', să-l prindem pe atentator!

— Așa ziceți voi? Nu vedeți că a-nceput să acționeze și prin țară, dar nimeni nu dă de el?!

— Așa e, dar noi îi știm numele!

— Măi, să fie!

Inspector-șef Grigorescu se lăsă pe spate, rezemat de canapea, nu înainte de a goli paharul de vin pe care femeia i-l așezase în față. Dancu privea încrezător spre Andi și Laura, Ionescu nu știa ce să creadă, iar portretistul trasa distrat niște linii pe foaia albă. Nu voia decât să se termine totul, să poată pleca la karaoke.

— Domnule inspector-șef, eu am întârziat în noaptea aceea pentru că l-am simțit mai aproape ca niciodată. L-am văzut, într-un fel, făcând toate lucrurile alea: desprinzându-se de o fată din grupul lui care l-a strigat pe nume… Aproape m-a privit în ochi. Se numește Constantin Vremnoc. Cam 30 de ani. Copil sărac și umilit în cartier și la școală. A fugit de acasă de mic; în urmă cu vreo cinci ani a intrat în niște cercuri dubioase. A câștigat, apoi a pierdut sume mari de bani. Banii nu-s făcuți să-i stea pe mână. Când îi are, îi cheltuie. Când nu-i are, se răzbună pe cei care-i au. Nu are o motivație clară. N-a avut un tipar gândit de la început. Nu vizează pe cineva anume. Se integrează în niște grupuri, câștigă încrederea unor oameni, apoi îi aruncă în aer. Cam așa ceva. Și face totul pe fugă. Dar destul de atent. În seara atacului nu consumă nimic, ca să nu lase amprente. Are grijă să nu atingă ușile sau mesele. Când pleacă să umble la prize și la țeava de gaz, scoate din buzunar niște mănuși foarte fine.

— Bine, m-ai convins! Ionescule, ai notat?

— Am notat, de aici merg direct la birou și încep căutarea. Eu zic să încercăm și un portret-robot.

Andi descria din amintiri chipul atentatorului, iar desenatorul schița trăsăturile. Era corectat, aprobat, până când se uitau toți la un tânăr atrăgător, cu trăsături

regulate, tuns scurt, care n-ar fi ieșit în niciun fel în evidență.

Rămas ultimul, Dancu întârzie pe hol, înainte să plece.

— Măi Andi, zici că n-ai pe nimeni la Minister?

— N-am, șefu', chiar n-am…

— Bine, pentru că aș încerca să fac eu ceva… Să obțin un contract de colaborare. Mi-ești cam drag, măi băiatule… Ar fi păcat să te pierdem. Ce zici?

— Ce să zic… m-aș bucura… La rândul meu, o să vă invit la nuntă!

— Ei, uite asta-mi place la tine, că nu pierzi timpul!

★

Copiii se bucuraseră când Andi le propusese să se mute la el. Avea mai mult spațiu, îi era familiar. Pentru Luca găsiseră o școală în apropiere. Vlad nu mergea încă la grădiniță. Stătea cu Andi când Laura pleca la serviciu, iar când era frumos afară, ieșeau împreună în parc. Bunica se întorsese în orășelul de provincie, mulțumită de schimbările din familie.

Făcuseră o nuntă restrânsă. Niciunul din ei nu avea prieteni. Dansaseră mult. Fiecare dans îi semăna lui Andi cu cel din vis. Dancu îl mai vizita și, de fiecare dată, îl ținea la curent cu stadiul contractului de colaborare. Cazul cu atentatorul din cluburi înainta greu. Nu mai fusese niciun incendiu și Andi nu știa de ce încetaseră. Cei ca el nu se opresc pur și simplu. Nu înțeleg că au greșit și nu se reabilitează de la sine. Ori plănuiesc ceva cu mult mai grav, ori sunt arestați pentru alte infracțiuni, ori mor din diverse cauze.

Ultima variantă era cea mai rar întâlnită. Andi n-o vedea ca posibilă în cazul lui Vremnoc. În plus, serviciul de Evidența Populației nu-l găsise după numele dat de psiholog. Acesta, însă, insistase și descoperiseră că, imediat după majorat, Vremnoc se căsătorise și alesese numele soției. Din acel moment a fost cunoscut ca Enescu. Au divorțat în scurt timp, însă el a păstrat numele de Enescu, ca și cum s-ar fi dezis de familia lui. Părea că s-ar fi însurat pentru a găsi cea mai ușoară cale de a deveni altcineva. Când se refereau la caz, toți polițiștii foloseau, însă, numele de Vremnoc. Era rar și îl identificau mai lesne. Din păcate, nu-l găsiseră. Părea să

apară din neant. Și la fel să dispară. Portretul robot arătat în cluburi nu le adusese nicio noutate. Nimeni nu-l cunoștea.

★

Vlad se trezi țipând în miez de noapte. Laura alergă să-l liniștească. Frigea. După-amiază bătuse vântul. Copiii întârziaseră în parc, alături de Andi. Se temea că Vlad răcise. Îl luă în brațe și se așeză pe marginea patului, legănându-l încet. Îl mângâia, îngrozită că băiețelul, cu ochii închiși, țipa în continuare. Se trezi alături cu Andi care începu să scuture copilul, să-l trezească din coșmar. Îl striga pe nume și îi vorbea calm, pe ton hotărât. Vlad deschise ochii, îi privi și spuse sacadat:

— Fratele meu e dezbrăcat! Nu se joacă. Înoată singur și e frig! E friiiig!

Laura luă mâna bărbatului și se uniră, toți trei, într-o îmbrățișare. Vlad adormi imediat, liniștit. Nu părea să mai aibă temperatură. Femeia își aminti de vorbele copilului spuse cu mai mult timp în urmă. Era cazul să discute cu soțul ei.

★

Bătrânul astrolog se plimba cu mâinile la spate prin Camera Curcubeului. În afară de jilțul înțeleptului, acolo nu era decât un singur scaun. Era ocupat de vizitator numai dacă era invitat. Dacă erau mai mulți vizitatori, stăteau în picioare. Priveau cu respect bătrânul înțelept și se temeau de reacțiile furioase care-i putea arunca afară sau de fericirea extremă care-i legăna prin cameră ca pe fulgii de zăpadă. Medicul privi atent. Aerul cu sclipiri galbene era cât pe ce să reflecte fericirea astrologului. Încă o nuanță și ar fi plutit. Bătrânul se adresă siluetei argintii de pe scaunul oaspetelui.

— Doctore, vei avea de lucru! În curând, Cel-ce-simte va fi zămislit. Va veni pe lume aici, la noi. Nu putem risca să pierdem tot. Va crește în Seră, alături de cei asemenea lui. Să ai grijă de el!

— Da, Părinte!

— Poți pleca! Va trebui să mai faci un drum la spitalul acela și să-i aduci!

Părăsi încăperea cu spatele, neștiind despre cine era vorba. De ce erau mai mulți. Avea să aștepte și totul căpăta sens.

Coborî pe scările în spirală până la ultimul nivel al subsolului. Tastă un cod de șapte cifre pe panoul din tocul singurei uși și pătrunse în Seră. Adunaseră Răsăritenii acolo pe toți cei care aveau un cuvânt de spus în salvarea semenilor lor. Uneori condițiile în care trebuiau să se nască impuneau amestecul rasei superioare. Numai că asta aducea un grav prejudiciu nou-născutului. Nu putea fi niciodată ca ceilalți, dar cu ajutorul Răsăritenilor îi putea salva. Medicul se plimba printre acvariile pline de ființe cu aspect divers, verificând parametrii indicați de aparatele indicatoare de mare finețe. În funcție de planeta de pe care veneau locuitorii Serei, aveau nevoie de anumite elemente chimice care să-i mențină în viață, de anumite concentrații.

★

Vestea unei noi sarcini crease în familie reacții diverse. De la indiferența lui Luca, la îngrijorarea pusă pe seama geloziei a lui Vlad, apoi bucuria Laurei și fericirea lui Andi. Îi iubea pe cei mici, dar numai așa se simțea împlinit: știind că va avea un copil al lui. De multe ori rămânea treaz după ce Laura adormea și încerca să interpreteze niște crâmpeie de gânduri care păreau și nu prea a fi ale lui. Simțea nevoia să afle mai mult, dar nu știa unde să caute. Aștepta vești de la inspectorul Dancu referitoare la contractul lui de colaborare. Voia să ajute, să lucreze, într-un fel sau altul, nu-și putea irosi darul. Gândul la dar îl întrista. Își amintea de bunica Maria, pe care n-o mai văzuse de tare mult timp. După accident evitase să se mai gândească la bătrână. Starea lui ar fi ucis-o. Dar ce-l durea cel mai mult era că, într-un fel, femeia știa. Era asemenea lui. Vedea și visa mai mult decât ceilalți.

★

Cu degetele încleștate, cei doi ascultau medicul radiolog. Laura privea fericită ecranul pe care vedea cum o vietate mică pulsa înăuntrul ei:

— Sarcină 8 săptămâni în evoluție aparent normală… Ăăăă… O să facem niște măsurători și…

Domnule Comănescu, dacă puteți, vă aștept pe la mine într-una din zile…

— S-a întâmplat ceva?

— Nuuuu, nicidecum… E vorba de un caz mai vechi. Aveam nevoie de un sfat.

Răspunsul venise prea repede. Andi simțea că era vorba de ACEL caz, nu de unul mai vechi. Dar acela nu era un caz, era copilul lui.

— Bine, domnule doctor, vin…

Două zile mai târziu, Andi fu condus în biroul radiologului. Directorul spitalului asista, de asemenea, la discuția lor.

— Domnule Comănescu, n-aș vrea să vă speriem, dar… Ceva pare în neregulă la sarcina doamnei.

— La ce vă referiți? La malformații? E nevoie de vreo analiză genetică? Sau ce?

— Nu, nu… nu-i atât de simplu… Nu par a fi malformații, iar la analizele genetice nu s-a evidențiat vreo mutație. E vorba de aspect…

— Adică? Are coarne, e verde, are coadă? Ce e cu copilul?

— E transparent, pare să nu aibă piele.

Andi a înghițit în sec. Nu mai avea nevoie de lămuriri. Rămase dând din cap.

— Avem nevoie de aprobarea dumneavoastră să contactăm clinica aceea care ne-a mai ajutat în cazul soției dumneavoastră. Cu o altă tehnică, cu alte minți… Poate văd altfel. Poate ne ajută și de data asta…

— Bine.

— Deci?

— Bine, deci contactați-i!

★

Andi avea iar senzația aceea de „pe fugă”. Medicul german venise la o săptămână după discuția cu medicii și o chemaseră pe Laura la un nou control. Începuseră să-i spună, cu mari menajamente, că puteau fi ceva probleme pentru care spitalele românești nu erau pregătite. I se ofereau toate condițiile în clinica lor. I se promiteau îngrijiri extrem de atente.

Au stat de vorbă o noapte întreagă. Andi a recunoscut că știa despre ce era vorba, dar nu-și dorise s-o sperie. Gravitatea cazului li se părea maximă. Ce avea

să aducă pe lume? În plus, Laura avea niște amintiri care nu se îmbinau în puzzle-ul legat de spitalizarea aceea. Uneori siluetele medicilor păreau să-și schimbe forma, ferestrele prin care vedea pădurea tremurau și se topeau în verdele peretelui… auzea un bâzâit continuu și simțea pe tot corpul furnicături și ciupituri… Dar cel mai mult o duruse că lipsise atât de mult de lângă copii.

Dimineața i-a găsit hotărâți: vor merge toți. Andi va sta cu copiii, iar Laura îi va putea vedea oricând. Dacă ceilalți nu erau de acord, erau hotărâți să riște și să rămână în țară. Andi telefonă la secția de Poliție și comunică adresa lui de e-mail la care putea fi găsit. Apoi, de mână, merseră la spital.

Medicul german le-a acceptat imediat cererea, cu zâmbetul pe buze. A spus că era de înțeles, după tragediile ce loviseră acea familie. Seara au început să împacheteze. A doua zi, dimineață, o mașină avea să-i ducă la aeroport.

★

Cei doi băieți priveau pe geamul prăfuit al camionetei. Văzută din afară, părea veche și neîngrijită. Înăuntru avea, însă, canapele confortabile, suporturi pentru laptop sau tablete și chiar un ecran LED pe care puteau urmări orice canal TV din lume. Mai interesant li se părea acum că părăsiseră șoseaua. Mergeau prin pădure, foarte aproape de copaci, apoi printr-un luminiș dincolo de care… nu mai era nimic decât un perete de stâncă.

Camioneta opri în fața lui și stânca începu să tremure și să se deplaseze. Vlad izbucni:

— Sesam! Sesam! Am ajuns la comoară!

Îl priviră râzând. Nervoși. Nu știau la ce să se aștepte. Dacă să se teamă.

Ajunși în parcarea subterană, au fost invitați să coboare. Medicul i-a însoțit la ușa metalică în dreptul căreia a tastat un cod. A primit o întrebare și a răspuns:

— Cel-ce-simte.

Ușa s-a deschis și au pătruns pe holul puternic luminat.

★

Andi a fost informat primul despre acțiunea Răsăritenilor. Despre importanța pe care atât el și Laura, cât și copilul lor o aveau pentru omenire. Nu putea să înțeleagă amestecul lor în venirea pe lume a copilului, însă nenorocirile din ultima perioadă îl mai îmbunau. I se explicase ce era Sera și că acolo copilul lor va fi bine îngrijit. Pentru primii ani vor avea, însă, nevoie de ei ca să-și împlinească menirea. Apoi, va putea comunica singur. A fost dus în Seră, dar singur. Fără Laura n-avea cum să vadă. Pe de altă parte, starea ei nu-i permitea să meargă printre cuvele ori rezervoarele verticale unde, în lichid amniotic artificial, se dezvoltau reprezentanții multor specii. Andi primise însărcinarea de a găsi o cale să-i transmită soției ce avea să se întâmple cu ei.

Adăpostul din stâncă urma să le fie casă pentru următorii ani. Trebuiau doar să comunice cu copilul și să transmită informațiile primite. După acea perioadă, alegerea era a lor: puteau rămâne în continuare printre Răsăriteni sau se puteau întoarce acasă. Singuri. Cu orice amintiri legate de locul acela înlocuite de altele, perfect naturale.

Andi i-a comunicat Laurei toate acestea și au decis că era prea devreme să ia o decizie. Au hotărât că bebelușului îi vor spune Cel-ce-simte. Le plăcuse numele ales de Răsăriteni.

★

Când a sosit momentul nașterii, Laura a fost sfătuită să se scufunde într-o cuvă imensă. Urma să fie aproape o naștere în apă. Aproape, pentru că lichidul gelatinos, lipicios, era lichid amniotic artificial, mediul în care băiatul-fară-piele urma să se dezvolte. Ca să trăiască, nu aveau voie să-i modifice condițiile.

Contracțiile au început să fie din ce în ce mai dese și mai puternice. Femeia le simțea doar ecourile. Era sigură că îi dăduseră ceva împotriva durerilor. Nu-și amintea când sau cum. Simți doar cum corpul acela o părăsește, iar ea se scufundă într-o beznă călduță.

Siluetele argintii au scos femeia din cuvă și au curățat rămășițele de sânge și țesut. Copilul plutea expunându-și organele acoperite de un strat extrem de subțire, transparent, de țesut epitelial. Se vedeau plămânii

lucrând, rinichii, inimioara pompând sânge prin vasele filiforme.

Laura era convinsă că primea un tratament care o făcea să privească atât de natural situația în care se aflau. Credea că va face o depresie post-natală, că va urla de disperare când nu-și va putea strânge pruncul la piept. Era, în schimb, fericită când mergea cu Andi în Seră și, luându-l de mână, îi arăta puiul de om care creștea sub atenta observație a celorlalți. Fusese prevenită că avea să-și manifeste darul cât de curând. Cei ca el nu țineau cont de limitele dezvoltării fizice.

Într-o seară, Vlad îi uimi. Le spuse:

— Eu v-am spus că frățiorul meu e dezbrăcat! Dar… chiar n-o să se joace niciodată cu mine?

Luca îl privea complice. Părea că cei doi știau de apariția copilului cu mult înaintea nașterii.

★

Deși avea forma și dimensiunile unui copil de opt, poate nouă luni, așa cum plutea în lichidul amniotic, baiatul-fără-piele părea un embrion uriaș înfășurat în propria placentă.

Simți? *Îl simți*? se aplecă Laura deasupra cuvei.

Andi se cutremură, străbătut de un fior și gura i se deschise, lăsând cuvintele băiatului-fără-piele să iasă fără ca maxilarul să i se miște:

— Apă tare… – 8 grade… oameni cu 50 km/h… O cruce mare… E într-o stațiune, la munte, pe o pârtie… Dumnezeule, Constantin Vremnoc e la Sinaia acum! Atacul va avea loc azi, la Cazino!

Ieșiră în grabă din Seră.

În camera lor, Laura se așeză la calculator și tastă un *user-name* și o parolă pe un link deschis în permanență pe laptopul lui Andi. În dreapta-sus se deschise o ferestruică din care, în câteva secunde, zâmbi inspectorul Dancu.

— Salut, Andi! Noutăți?

— Da, șefu'! Vremnoc e la Sinaia. Lovitura va fi diseară, la Cazino. E vreun eveniment acolo? Pare ceva cu ștaif.

— Este, este… Un campionat de poker. Internațional. Andi, ești sigur?

— Absolut!

— Auzi, dar unde ești tu, că mi-ar plăcea să ne și vedem… Mă scuzi, adică… înțelegi tu!

— Înțeleg, șefu', înțeleg… Am plecat undeva că… aveam nevoie. Vă caut imediat ce mă întorc.

— Am contractul de colaborare. Trebuie semnat.

— În regulă, șefu'! Trimiteți-l pe mail. Îl semnez, scanez și vi-l returnez.

— Măi, dar nu pot să te prind nicicum…

★

Toți agenții de pază ai evenimentului de la Cazino au fost înlocuiți cu polițiști. Urmaseră un instructaj foarte strict, în care li se prezentase atât fotografia lui Vremnoc, cât și descrierea atentatelor lui anterioare și urmările acestora. În toate încăperile adiacente sălilor pentru public au fost plasați polițiști înarmați, instruiți să tragă dacă suspectul se opune arestării.

A fost reperat încă de la intrare. Nu se schimbase prea mult. Era însoțit de un grup de prieteni: eleganți, tineri, nepăsători. L-au văzut trăgând cu ochiul de jur împrejur, încercând să se familiarizeze cu locul.

Arestarea lui a fost foarte simplă. A mers la toaletă, unde a întârziat câteva secunde. S-a îndreptat, pe furiș, spre o cămăruță de sub scări. A scos o șurubelniță și a început să mestereasc la o priză. Un polițist apărut din întuneric i-a înfipt țeava pistolului în coaste, apoi a anunțat prin stație găsirea și imobilizarea făptașului. L-au dus fără să fie văzut de invitați în curtea interioară, de unde a plecat spre București într-o mașină neagră, fără însemne oficiale.

★

Andi a primit un e-mail simplu: „Să trăiești! Mulțumim! Misiune îndeplinită!"

A respirat ușurat când Laura a terminat de citit. A știut că cel care-l sluțise avea să plătească. A mers, cu femeia de mână, să verifice copiii. Vlad și Luca dormeau liniștiți. Și-a prins soția în brațe și i-a șoptit:

— N-ai vrea să ne uităm la stele?

Au urcat toate treptele acelea metalice care duceau în vârful muntelui. Nu știau dacă, într-adevăr, stelele de deasupra erau reale. Păreau mai multe și altfel așezate. Aerul pe care-l respirau avea altă concentrație, alt gust.

Nu știau dacă sunt sau nu pe Pământ. N-avea nicio importanță.

S-au întins pe pietrișul fin.

Andi, cel care te-a rănit a fost prins, va plăti, așa cum s-a întâmplat cu cel care m-a rănit pe mine, nu ți se pare că se închide cercul?… Nu știu ce să cred, nu-mi mai permit să-mi imaginez nimic, am de gând să trăiesc pur și simplu clipele, una după alta… *Îți dai seama ce ne-am fi plictisit dacă rămâneam acasă?…*

În Camera Curcubeului, fericirea bătrânului astrolog trimise în zbor ușor echipa de medici ce se ocupa de Cel-ce-simte. Din ochii milenari curgeau lacrimi de mulțumire.

— Vă mulțumesc! Ați făcut treabă bună! Cel-ce-simte a început să transmită!

PROFILER – Cel-ce-simte

Complet dezbrăcată, alerga pe câmpul încremenit. Așchii de gheață i se înfigeau în tălpile amorțite. Înainta greu, ca prin mâl. Din spate, bărbatul cu torță se apropia râzând. Hohotele se spărgeau de pământul străin și i se întorceau în urechi bubuind. Flacăra îi atinsese spatele, iar pielea și părul îi ardeau sfârâind. Lipsită de orice ajutor din afară, se prăbuși țipând. Dincolo de strigătul ei, din crăpăturile solului urca un scâncet de copil: „mama… mama…”

Laura sări din pat. Avea visul de câteva zile. Parcă trupul păstrase amintirea terifiantă a flăcării ce-l mistuise în trecut. Se visa țipând, deși în urma accidentului glasul îi amuțise. Se trezea de fiecare dată speriată, cu senzația că, în afară de ea acolo, victimă a omului cu torța e fiul ei, cel mai mic, cel fără nume și fără piele. Cel botezat de Răsăriteni Cel-ce-simte. De data aceasta fusese altfel. Îl auzise strigând-o.

Îndepărtă șuvițele lipite de frunte și puse mâna pe brațul lui Andi. Bărbatul se întoarse spre ea, strângându-i degetele.

Andi, trebuie să mergem la Seră… Dar e prea devreme, ce să facem acolo?… *Se întâmplă ceva, nu știu ce. Am avut iar visul ăla; de data asta m-a strigat, m-a strigat „mama”…* Laura, încearcă să te liniștești… *Nu pot, e altfel, cu totul și cu totul altfel…*

Doar mama putea să comunice în vreun fel cu fiul captiv în cuva din Seră. Andi era vocea ce transmitea și, uneori, mintea ce interpreta viziunile copilului.

Mă duc singură… Știi că nu te pot lăsa, vin cu tine… *Acum, Andi, vino acum…* Bine, să mergem, uită-te la băieți.

Laura deschise ușa celuilalt dormitor. Luca și Vlad dormeau liniștiți. Puteau merge la fiul lor.

★

Bătrânul Astrolog asculta gânditor glasul tremurat al medicului. Își stăpânea furia, menținând camera într-o ceață alb-lăptoasă, deloc încurajatoare pentru invitat, însă

mult mai sigură decât cea vineție de care acesta se temuse.

— Părinte, am fost luați pe nepregătite. Furtuna solară s-a declanșat pe neașteptate…

— Comandante, „pe neașteptate” nu înseamnă nimic pentru noi. Răsăritenii prezic și calculează de milenii. Știu unde va fi o stea peste 100 de ani și ce temperatură va avea la suprafață. Iar tu îmi spui că una dintre misiunile noastre de salvare a fost pusă în pericol de ceva „neașteptat”? Ieși afară! Ba nu, stai! Spune-mi de copiii mei!

Ocupanții Serei erau copiii lui, cei cărora se zbătuse să le creeze auspiciile favorabile nașterii, apoi dezvoltării. Nu pierduse decât unul dintre ei, cu sute de ani în urmă. Își amintea încă numele lui, planeta de unde venise și care, între timp, explodase.

— Sunt bine… Nu sunt nevătămați, dar…

Raze fine albastru-purpurii se strecurau de sub mantia Astrologului.

— Definește „bine”. Prognostic!

— Sunt în viață… Medicul știe mai multe…

— Nu medicul i-a dus acolo! Spune-mi tu sau te dezintegrez!

Corpul subțire fusese aruncat de mânia violetă a bătrânului în direcția ușii. Orificiul ovoidal prin care comandantul respira și comunica se deschise și închise de câteva ori. Aerul era irespirabil chiar și pentru el, particule vineții de furie îl înecau; ochii alungiți, fără pleoape, lăcrimau încontinuu. N-avea timp să simtă umilință. Chiar și comandantul flotei Răsăritenilor putea fi dezintegrat de bătrânul învățat.

— Toți medicii sunt acolo. Au dus insectele. Vor supraviețui.

— Dă-mi număr de victime și durată de recuperare.

— Toți au câteva arsuri de când pereții navetei s-au încins. Se repară în câteva zile. Pământeanul…

— Ce-i cu el? Spune odată!

Cuvintele îl loviseră în pieptul sfrijit, iar comandantul leșină, nu înainte de a șopti:

— Pământeanul… Câteva săptămâni…

Bătrânul deschise ușa și împinse cu piciorul corpul inert pe hol. Cineva avea să-l ridice de acolo. Din ochii milenari se scurgeau lacrimi fierbinți. Pe Pământ, un alt Diavol își scosese coarnele.

★

Inspectorul Dancu luă hârtia adusă personal de șeful lui. Inspector-șef Grigorescu se lăsă să cadă în scaun și își împreună palmele sub ceafa. Fusese trezit de telefonul de la dispecerat. Se îmbrăcase pe fugă și declanșase procedura de alarmare. Era la sediul IML când duba adusese mâna găsită în parc de paznicul de noapte. Trimisese de acolo un echipaj care să încadreze zona și să ridice probe. Așteptase; adusese chiar el la sediu raportul preliminar al legistului.

— Ptiu, drace! O mână… Unde-o fi restul?

Grigorescu căscă și răspunse oftând:

— Îți dai seama că până nu găsim restul, nu identificăm victima, nu plecăm pe urmele nimănui… o să cam stăm p-aici…

— Stăm, șefu', fi-i-ar mămicuța lui să-i fie…

— Sau a ei!

— Poftim?

— Sau a ei! Ai uitat cazul din P? Măcelarul a fost femeie și e printre noi. Cică și-ar fi ispășit pedeapsa.

— Da, aveți dreptate… Zice că mâna pare să aparțină unei femei, decedată de cel mult 12 ore, vârsta aproximativă 35-40 de ani. Retezată cu un obiect tăios, cu lamă mare, gen satâr… Sper să fi fost moartă demult când… Știți ce mă intrigă, șefu'? Litera aia scrijelită pe antebrațul. Pare a fi o semnătură.

— Mda, sau poate fi o parte dintr-un mesaj. De-aia zic că o să ne cazăm p-aici. Ia zi, merge o cafea de-aia tare, cum numai Stamate face?

— Merge, șefu'!

Dancu răsucea între degete fotografia făcută de medicul legist. Pe brațul așezat pe masa albă cineva scrijelise destul de adânc litera „V". Dancu întorcea fotografia, gândindu-se câte posibilități erau: să fie V, să fie un A neterminat, să fie o inițială sau o parte de mesaj, să fie un simbol sau parte dintr-unul…

— Șefu', dacă e un simbol?

— Poate să fie! Am trimis câteva echipe să cerceteze discret restul parcului. Am suplimentat patrulele din celelalte parcuri, să vedem dacă mai dăm de ceva. Nu pot s-o iau nici prea tare… Habar n-am c-o să fie tot acolo…

Am instruit toți oamenii să acorde mai multă atenție celor cu bagaje aparent suspecte.

— Apropo, când primim raportul detaliat?

— Mi-au promis că am tot ce-mi trebuie înainte de prânz. Știi că legiștii se țin de cuvânt. Mai rămâne ADN-ul. P-ăla și să vrei și n-ai cum să-l ai mai devreme de zece zile.

— Zece zile!

★

Laura coborâse în fugă ultimele trepte. Ignoră becul roșu de deasupra ușii și tastă codul pe panoul de comandă. Displayul afișa: „Acces interzis!" Îl tastă iar și iar și iar… Răspunsul era același.

Ce se întâmplă, Laura?… Nu știu! Pot jura că ăsta-i codul și totuși becul de deasupra e roșu, accesul e interzis… *Poate e prea devreme, eu zic să ne întoarcem la ora obișnuită*… Nu, nu e asta, știu sigur că nu e asta…

Începu să bată cu pumnii în ușa ermetic închisă, groasă de câteva zeci de centimetri. Striga, neștiind dacă o aude sau înțelege cineva. Avea în urechi un bâzâit metalic și un foșnet neregulat, de roi. Păreau să vină din interior, deși era greu de crezut. La fel de bine puteau fi doar în mintea ei, amintire uitată sau vis îndepărtat. Își lăsă mâinile cu încheieturi umflate pe lângă corp, se sprijini cu spatele de ușă și se lăsă să alunece.

Andi, tu auzi ceva?... Nu, nimic… *Ceva așa, ca niște insecte*? *Un foșnet*... Nu, Laura, ți-am spus; hai să mergem în camere, revenim mai târziu…

Poate că insectele nu erau acolo; poate că nu le auzea, erau doar o iluzie, dar cu siguranță le simțise cândva. De data asta veniseră pentru fiul ei. Își șterse fața și se ridică.

Să mergem, Andi…

Următorul gând: *„O să fie bine"* îl păstră doar pentru ea.

★

Pe ecranul din Camera Curcubeului, Astrologul privea mama ce abandonase lupta. Se gândea la renunțarea ei: cât era înțelepciune, cât dragoste maternă și cât legătura specială cu Cel-ce-simte.

Bătrânul urmărise toate înregistrările de pe navetă din timpul misiunii de salvare. Putea fi primul lui eșec. Din fericire, pierderile erau minime. Cel-se-simte trebuia să se vindece. Cuva specială de transport avea dispozitive de reglare și control a concentrației fluidului. Când au fost izbiți de suflul exploziei solare, s-a desprins de acestea. Căldura excesivă a dus fluidul până aproape de punctul de fierbere, iar organele copilului și-au încetinit ritmul. Disperarea organismului se transmisese celorlalți ocupanți ai Serei prezenți pe navetă și le indusese o stare de furie excesivă. Aerobi, dependenți doar de dispozitive minime de control, încercaseră să atace personalul, să răstoarne cuva. Loveau cu disperare în pereții navetei care se încinseseră, iar membrele și aripile lor fumegau când medicul le-a indus starea de veghe. Astrologul nu era de acord cu acea practică. Le putea afecta capacitățile. În cazul de față, o aprobase întru totul. Fusese calea de a lăsa personalul să restabilească traiectoria și să-i aducă înapoi în Seră.

★

— Ce zice-acolo?

— Păi zice așa: femeie, vârsta 30-40 de ani, cel mai probabil din mediul urban. Nu prezintă semne de luptă cu agresorul. Degetul mare, arătătorul și cel mijlociu prezintă zgârieturi fine făcute de-a lungul unei perioade mai îndelungate. Pare să le fi folosit sistematic, probabil datorită ocupației. Semnul de pe braț e cel mai probabil un „V”, e scris dintr-o singură mișcare, începută din stânga-sus. A fost făcut cu siguranță după instalarea decesului.

Inspector-șef Grigorescu oftă:

— Slavă Domnului! Atât?

— Cam da… Manichiura îngrijită, etc…. clasa de mijloc… pot să pariez că era și frumoasă.

Grigorescu plusă:

— Eu pot să pariez că era blondă.

Stamate, care aducea al doilea rând de cafele, rămase cu ochii pe fotografia brațului drept din mâna superiorului său.

— Serios? De ce credeți asta?

Grigorescu îl țintui pe deasupra ochelarilor:

— Ojă de-aia roz n-ar folosi decât o blondă, credemă! Deci, ce-avem până acum la presupuneri? Blondă, frumoasă, aparent tânără… mamă?

Se lăsă tăcerea peste biroul încins de căldura amiezii. Cei trei bărbați plecaseră capetele pe rând. Se temeau de momentul când victima avea să capete o identitate, să aparțină unei familii. Când părțile anatomice urmau să alcătuiască un întreg denumit fiică, soție, mamă.

Inspector-șef Grigorescu se ridică și închise fereastra.

— Gata, eu pornesc aerul condiționat, îmi bag picioarele în ea de economie!

Aerul se răci instantaneu cu câteva grade. Atmosfera se mai detensionase.

— Bine, atunci hai să ne gândim la meserii! Zgârieturi fine pe degete…. Ce să fie? Ceva gen… mecanică fină? Asamblări de componente, ambalare?

Stamate se apropie de fotografia mărită cu buricele celor trei degete. Rămase privind în gol, apoi șopti:

— Croitoreasă. Și stângace. Știți, la mașina de cusut, ața se introduce în ac cu mâna stângă, de la stânga la dreapta. Așa face orice femeie. Unor stângace le vine greu totuși să facă operațiunea asta. Mama o făcea trecând de partea cealaltă a mașinii de cusut. Cu mâna dreaptă. Așa arătau degetele ei, după multe încercări de a băga ața în ac, de a prinde vârful acului. E drept că semnele i se înmulțiseră spre pensie, când nici nu mai vedea prea bine și… nu purta ochelari. Poate că nici femeia asta nu mai vedea prea bine și n-avea nici ea ochelari.

Grigorescu îndreptă mâna spre el:

— Dancule, cine zicea că Stamate n-are limbă? Sau că nu face decât cafele? Bravo, băiete, dacă ai dreptate dau o bere! Ba nu, dau două dacă rămâi la varianta 40 de ani plus/minus 1.

Stamate zâmbi:

— Rămân, șefu'!

Inspector Dancu ridică receptorul telefonului aproape în clipa când îl auzise sunând.

— Alo! Bun, cobor imediat! Du-i la camera 7!

Lăsă receptorul în furcă.

— Au adus niște aurolaci care zic c-ar fi văzut ceva aseară. Vreți să veniți?

Grigorescu refuză:

— Nu, du-te singur! Eu mă gândeam să-i alertez deja pe cei de la dispariții. Să ne raporteze dacă se potrivește ceva. Doar așa, de chichi, parcă aș adăuga blondă și probabil croitoreasă. Că altfel… ce să caute? Femeie de 40 de ani cu unghiile roz pal? Ce zici?

Dancu ridică din umeri:

— Măcar să găsim ceva la ei! Adăugați!

★

Laura a mers singură, zi de zi, la ușa Serei. Becul roșu era aprins amenințător pe peretele metalic. Întinsese de câteva ori degetele spre panoul de comandă, însă nu tastase niciodată codul. Primise un mesaj prin care erau rugați să aștepte rezolvarea unor probleme tehnice.

După o săptămână, lumina verde i-a aprins în suflet speranța și femeia a apăsat înfrigurată tastele reci. Ușa s-a deschis și a fost întâmpinată de medicul german. A condus-o la cuva Celui-ce-simte. Aparatura conectată se diversificase. S-a aplecat temătoare și a privit corpul fiului. Fluidul era galben-verzui, nu transparent cum se obișnuise. A privit întrebătoare medicul. Acesta i-a răspuns:

— E pentru siguranță, stai liniștită. E bine.

S-a aplecat în genunchi și a sprijinit palmele de pereții cuvei. Pleoapele transparente străbătute de vinișoare albăstrui acopereau irisurile negre. Nu știa dacă o poate privi, dacă doarme sau e treaz. Inima zvâcnea ritmic, iar plămânii se dilatau și contractau. Era în viață. Asta era tot ce conta.

Se ridică și dădu să plece. Un gând străin o opri și o întoarse din drum.

Mama…

Recunoștea modul în care comunicase cu fiul ei. Cuvinte străine și reci, uneori greoaie. Nu folosiseră nume, deși ea stătuse uneori ore întregi încercând să-i explice cine era ea, cine era el, cum erau frații lui, ce însemna să fii altfel… nu avea garanția că el înțelesese. Răspunse timid: *Puiule*…

Mama, mama, ma-ma, ma-ma…

Primi apoi un mesaj ca cele din trecut pe care se strădui să-l rețină întocmai și să-l transmită lui Andi.

★

— Domnule inspector-șef, avem un mail de la Andi!

— Un mail?

— Da. Cică are probleme cu semnalul video!

— Bine, tipărește-mi-l, dă-i un *forward* lui Dancu și cheamă-l aici peste vreun sfert de oră.

Stamate făcu întocmai, întrebându-se unde era, de fapt, Andi. Contractul lui de colaborare se derula, iar psihologul trimitea rapoarte scrise sau participa la teleconferințele inițiate de șeful lui. La început, specialistul IT încercase să stabilească locația de unde se *loga* Andi, însă semnalul părea redirecționat printr-o mulțime de servere. Acesta abandonase căutarea, spunând că probabil softul are o eroare și va încerca să-i dea de cap. Nu mai încercase, își spusese că era plătit ca un funcționar al statului, nu ca un agent special.

Inspector Dancu deschise ușa după exact 15 minute. Se așeză pe scaunul indicat de Grigorescu.

— Dacă are legătură cu croitoreasa din parc… e tare!

— Păi cu ce altceva?! Uite și tu ce scrie el aici: „Din păcate, nu pot accesa serverul pentru video-chat. Transmit un mesaj primit de la… să spunem cineva care mă ajută. Care nu poate afecta nicidecum confidențialitatea contractului. Pentru că nu am mai putut comunica în ultimele săptămâni și nu vreau să scriu mai mult, transcriu mesajul așa cum l-am primit. Sper să vă ajute:

MÂNA V DIN VERDE. FIRE. FOȘNESC. PICIOR T PLUTEȘTE. DIAGONALĂ. PĂMÂNT UD. FRUNZE ROȘII, ROȘII, ROȘII. PICIOR SE ÎNEACĂ.”

Textul mail-ului se termina brusc. Ambii bărbați citiseră de câteva ori mesajul. Pe de o parte, lăudau inițiativa lui Andi de a nu da prea multe amănunte. Pe de altă parte, deși convinși că avea legătură cu mâna găsită în parc, nu prea știau cum să interpreteze.

— Ce zici? Mâna V. E clar că-i cazul nostru. Hai să plecăm de la ce avem, ca să descoperim restul. Ce-i cu firele și foșneala?

Dancu privea în gol pe fereastra larg deschisă. Traficul era aglomerat, se auzeau frâne și motoare ambalate, claxoane și chiote de copii din parcul alăturat, însă el se izolase de toate. Rosti, într-un târziu:

— V nu vine de la verde. E mâna din ceva verde, din ceva subțire care foșnește. Mâna V din iarbă. Apoi ne spune unde e un picior, cred. De ce T? Habar n-am. Nici

ce-i cu diagonala. Cum adică, plutește pe diagonala? Aia cu pământul ud trebuie să fie o zonă noroioasă. Foarte umedă, un sol unde piciorul se poate afunda ca într-o mlaștină. Frunze roșii? Sper că nu trebuie să așteptăm toamna. Deci ori sunt foarte roșii, ori foarte multe.

Agent Stamate se apropie și își drese glasul:

— Dacă îmi permiteți… Mă gândesc la ceva.

Ambii inspectori îl încurajară:

— Spune!

— Nu plutește pe diagonală, e piciorul dispus în diagonală față de mâna V. Adică mâna dreaptă, piciorul stâng. Probabil are scrijelit un „T”.

— Așa, hai! Zi, că sună bine! Vedem noi ce iese!

— Păi… nu mai știu! Nu-mi vine nimic! Decât că… poate frunzele nu-s roșii că-s ruginite, ci asta e culoarea lor. Știți că sunt niște arbuști prin parcuri cu frunze roșii? Așa sunt ele. Poate de-aia a repetat. Sau pentru că sunt foarte multe.

Inspector-șef Grigorescu se ridică și îl bătu pe umăr:

— Bravo, Stamate! Dacă n-ai ce face, ia intră tu și caută pe net cum se numesc arbuștii ăia, prin ce parcuri predomină… Hai, că o anchetă în paralel nu strică!

Îi făcu apoi cu ochiul inspectorului Dancu.

— Mie mi se pare că are logică. Măcar încercăm.

Dancu aprobă:

— Bineînțeles! Atâtea zile de bătut pasul pe loc… Mă mai gândeam la ceva: să rugăm și colegii din țară să ne raporteze găsirea vreunui membru sau… cine știe… Aurolacii ăia spuneau că au văzut un om care a intrat cu un pachet și a ieșit fără el. I-au acordat atenție pentru că voiau să-l tâlhărească, dar au fost întrerupți de o patrulă de jandarmi. Unul din ei a zis că bărbatul era „cam sărăntoc, da’ nu așa, fără lovele, cam amărăștean de cartier”. Poate fi de la țară. Tot ei au mai văzut pe mâna bărbatului un desen albastru. Cel mai probabil, tatuaj, deși aurolacii n-au zis asta, dar n-am mai putut să scot nimic de la ei.

Inspector-șef Grigorescu se opri din plimbarea agitată prin birou.

— Ce-ai găsit, Stamate?

— Păi… nu prea, că au toți niște denumiri de-astea ciudate… Da știți ce? Cică toți preferă zonele însorite sau puțin umbroase. De unde atunci, noroiul, pământul ud în care piciorul se înecă?

— Mda, ai și tu dreptate! Poate că noroiul ăla e accidental acolo, înțelegi? Poate în urma unei ploi.

Dancu replică sec:

— Aici n-a mai plouat de-o lună! Și mesajele lui Andi nu se referă neapărat la momentul ăsta. Poate o să plouă peste o săptămână și o să se facă noroiul ăla de care zicea… Ce facem, căutăm prin toate parcurile pe unde s-ar putea forma noroi dacă ar ploua torențial?

Grigorescu adăugă sec:

— Păi să reziliem contractul cu Andi, dacă tot nu ne-ajută cu nimic!

— N-am zis asta, șefu', numai că… e nasol să nu știm de unde s-o apucăm…

Stamate țâșni din scaun:

— Șefu', dacă-mi dați voie… Ați zis că noroiul poate fi accidental acolo. Accidental poate fi chiar… accidental, adică o avarie la vreo conductă, la un hidrant. Ce ziceți?

Inspectorii se priviră zâmbind.

— Eu zic ca domnul inspector Dancu să-și pună oamenii să sune pe la regia de apă, să vadă unde au sau au avut în ultimele săptămâni avarii, în zone care ar corespunde descrierii: parcuri, zone de joacă, ceva… Hai, decât să stăm degeaba…

Îi strânse apoi mâna agentului Stamate:

— Dacă se verifică și asta… mai ai o bere!

★

Luca se uita bosumflat în caserolă. Ceruse la replicator înghețată de ciocolată. Primise o cremă maronie plină de ace de gheață. Doar rece. Și aproape dulce. Abandonă linguriță înăuntru și reluă discuția începută tot de el mai devreme:

— Chiar nu vă îngrijorează? Copilul ăsta petrece ore întregi vorbind singur printre jucării, are tot felul de prieteni imaginari și voi… Nu știu, parcă îl încurajați…

Vlad strigă de la măsuța unde picta un soare imens pe un cer întunecat:

— Dar nu vorbesc singur, ci cu Simi, da? El nu e imaginar, e fratele meu. Și al tău, dacă ai vrea. Dar tu ești… morocănos!

Încheie replica folosind cel mai nou cuvânt care îl fascina. Repeta genul acela de cuvinte până când plictisea

pe toată lumea.

Luca insistă:

— Vedeți? Insistă! Cică Simi. Cine e Simi? Și îi mai e și frate…

Laura încercă să aplaneze conflictul și își apăsă palma pe mâna lui Andi. Acesta rosti greoi:

— O să vorbim cu el, îți promitem. Știi că așa îl numește el pe Cel-ce-simte. Și apoi… cum să-ți spun… familia noastră nu e chiar una tipică, nu-i așa? Eu nu văd, dar simt o grămadă de lucruri. Mama nu poate vorbi, dar mă ajută să văd și să transmit gândurile Celui-ce-simte. Fratele vostru mai mic s-a născut cu o problemă gravă, însă și cu un mare dar. Gazdele noastre ne ajută, îl mențin în viață și încearcă să găsească soluții. Și așa cum e el, e fratele tău, chiar dacă nu accepți…

Luca se înroși și părăsi camera de zi. Vlad strigă în urma lui:

— Da, e fratele tău! Și a fost până la Soare! Atât de aproape încât s-a fript! Și s-a întors la noi! Și noi stăm pe o Poartă care se învârte. Putem pleca oriunde. Și Simi mă va lua o dată cu el, cu prietenii lui înaripați. Sau ăia cu patru brațe musculoase!

Degetele Laurei se înfipseseră în pielea soțului.

Laura, copiii au fost în Seră?... Nu, niciodată, medicul a spus că e nevoie de timp… *Și atunci, de unde știe de ceilalți din Seră, de Soare*... Nu știu, poate că ei doi chiar comunică, adu-ți aminte cum plângea că fratele lui e dezbrăcat… *Crezi că se referea la pielea celui mic*?... La ce altceva?

★

— Deci, ce avem până acum?

— Avem o mână dreaptă cu V, un picior cu T și o descriere sumară de la aurolaci.

— Mda, știi ce mă întreb eu, Dancule? Literele alea or fi numele lui sau vreun pseudonim pe care și-l atribuie… O fi un mesaj pentru amărâta aia, pentru noi, care găsim trupul… Contează ordinea în care le găsim sau nu…

— Domnu' inspector-șef, cam ce să facem cu un V și un T? Nu cred că ordinea contează, că nu ne-a dat indicii. Nici nu cred, din descrierea aia, să aibă atâta minte încât să se joace cu noi. Înclin să cred că desenul

ăla albastru e un tatuaj din pușcărie. Aș căuta bărbați eliberați din penitenciar în ultimul an, să zicem, cu tatuaj pe mâna stângă.

— Ce fel de tatuaj, Dancule? Că amețiții ăia au zis doar desen, atât…

— Ca să nu stăm degeaba, îi luăm pe toți, mai alegem din ei după aceea…

Stamate intră în biroul șefului de la Investigații gâfâind.

— Șefu', încă un mesaj! L-am printat și vi l-am adus!

— Dă-l încoace!

Grigorescu începu să citească numai cuvintele referitoare la caz:

„PUNCT, PUNCTE, PUNCTE ALBASTRE SE ROTESC. DEGETE ALBE PE BARĂ RECE. FURIE. URĂ. FEMEIE. FEMEIE. FEMEIE. URĂ. STAI. STAI. TAI. TAI. TAI. TAI. TAI"

Ridică privirea de pe foaia abia scoasă din imprimantă.

— Dancule, să-nnebunesc dacă, pe măsură ce citeam, n-am înțeles exact ce ne spune băiatu' ăsta! Să văd dacă-mi dai dreptate!

— Spuneți, șefu'!

— De data asta e despre criminal! Cum mama mă-sii s-a potrivit că noi vorbeam de tatuaj?! Eu zic, mai mult ca sigur, că e proaspăt eliberat din penitenciar. Fii atent: are un tatuaj cu un zar, sau mai multe. Astea sunt punctele albastre care se rotesc. Degetele albe sunt ale lui, strânge o bară sau gratii. Asta înseamnă maximă siguranță. E furios că a ajuns acolo. Când e liber, e disperat să aibă o femeie. Prin locurile lui, toate femeile îl știu, are nevoie de o străină. O fi agățat-o pe amărâta asta, i-a zis să stea, ea n-a stat și… a tăiat. Zi, este?

— Sună bine, mai mult, aș zice că finalul dă și numărul exact de lovituri: cinci. Patru membre și capul.

Grigorescu sări din scaun, mototoli hârtia și o aruncă furios spre perete.

— Sunt zile când mi-aș fi dorit să mă fac șofer de taxi! Sau vânzător de ziare! Să fiu al naibii! Ce monstru e ăsta?

Ceilalți îl urmăreau tăcuți. Se liniști, ridică hârtia de jos și o despături.

— Dancule, eu zic să facem o listă cu eliberații din penitenciar cu tatuaje pe mâna stângă. Îi punem pe lista de priorități pe cei de la maximă securitate și tatuaje cu zaruri. Legistul mi-a spus că pe picior a găsit o pată de sânge uscat, cu un fir de păr ce nu pare să aparțină victimei: e gros, scurt și negru. ADN-ul, normal, îl avem după zece zile. Și pentru sânge și pentru păr. Da' nu-i nimic, până atunci lucrăm și la listă și poate mergem la punct fix. Ce zici?

— Facem, șefu'!

★

Andi se apropie, pe bâjbâite, de măsuța unde Vlad desena al patrulea Soare: la fel de mare, la fel de roșu, pe un cer întunecat. Se așeză pe jos, lângă scăunelul lui și îl întrebă:

— Acum ce desenezi, Vlad?

— Fac Soarele. Câteodată e așa de supărat încât… pocnește!

— Pocnește?

— Da, se umflă și… scuipă foc.

— Așa, ca balaurii din povești?

— Mai rău!

Băiețelul lăsă pensula din mână și se așeză mai bine în scaun, apoi șopti:

— Pot să-ți spun un secret?

Andi încuviință din cap și șopti complice:

— Cu siguranță! Unde e mami?

— A mers după Luca.

— OK, atunci… să auzim!

— Știi, câteodată fratele meu vine să mă vadă. Mi-a spus că vine doar pentru mine. Și a mai adus niște prieteni. Cum sunt cei din desene animate.

— Așa, și?

— Mă crezi?

Andi șopti încurajator:

— Te cred, bărbate! Nu suntem noi prieteni?

Vlad zâmbi.

— Suntem! Deci: Simi e tare bolnav, dar Părintele Răsă… sau… nu știu cum le zice…

— Răsăritenilor!

— Așa! El l-a lăsat să plece altfel, nu știu cum să-ți spun. Să se furișeze și să-mi țină de urât. Știu că e el, deși

nu l-am văzut niciodată. Iar el spune că poate nici n-am să-l văd. Așa cum e, de adevăratelea.

Vlad se întristă și era cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Vlăduț, Cel-ce-simte e fratele tău, te iubește așa cum te iubim noi și Luca. Uneori, nu trebuie să vedem oamenii pe care-i iubim. Între noi e o legătură atât de strânsă, încât n-avem nevoie să ne vedem sau să ne atingem. Uite, ți-o mai amintești pe bunica?

— Sigur! Mergeam în parc și îmi făcea dulceață de-aia bună cu bobițe! Da, dar pe bunica o vedeam la calculator, după ce am venit aici…

— O vedeai, dar acum, până când se va rezolva problema cu… legătura noastră, cu calculatorul, n-o mai poți vedea. Asta înseamnă că n-o mai iubești, sau că nu te mai iubește?

— Aaaa… nu!

— Vezi? Așa e și cu fratele tău mai mic. Până când se repară… alte legături, o ai pe cea de suflet.

— Da! Și să-ți spun! El mi-a zis că e așa… ca un erou din desene animate. Are puteri. Dar și prietenii lui au. Numai că ei nu sunt chiar atât de bolnavi. I-a adus pe rând. Unul cu aripi. Mi-a plăcut cel mai mult, m-a lăsat să-i ating aripile, mi-a povestit de casa lui. E tare departe. Poporul lui e împărțit în tabere care se luptă mereu. Bătrânul acela vrea să facă pace între tabere și să-i salveze planeta. Ți-am zis că e pe altă planetă?

— Nu, nu mi-ai spus!

— Nu mă crezi, nu-i așa?

— Ba da, numai că… sunt surprins. Tu nu ești surprins când Luca îți citește povești noi? Nu pui întrebări, nu te miri?

— Ba da… Și, fii atent: prietenii albaștri ai lui Simi nu-mi plac deloc. Nu vorbesc, se uită așa, de la unul la altul și gândesc. Cam așa, cum faci tu cu mama. Cei doi care stau cu Simi sunt lipiți între ei și câteodată par așa… un singur corp cu două capete, patru mâini, patru picioare. Poporul lor nu mai are de mult ce să mănânce. Vor să plece pe alte planete și construiesc nave mari și puternice. Vor să ia locul altora, să le fure casele. Sunt foarte deștepți. Bătrânul l-a trimis pe Simi cu toți prietenii lui pe planeta albaștrilor. Să vorbească sau… să gândească spre conducătorii lor. Să-i țină acasă și să le dezvăluie comorile din peșteri. Ar fi salvați, înțelegi?

— Da, normal…

Andi nu știa cât să creadă din povestirea băiețelului, dar nu-și dorea nicicum să se oprească.

— Da, Vlad, mai spune…

— Păi… Când se întorceau de acolo, Soarele a pocnit. Și nava în care erau Simi și prietenii lui s-a… adică… n-a mai mers pe drumul bun. Și s-a încălzit.

— S-a abătut de la traiectorie?

— Da, da! Așa a zis Simi! A apărut doar așa, ca o umbră și mi-a spus că e foarte bolnav și n-o să mai vină un timp, că medicul are grijă de el și de ceilalți. Că medicul are niște musculițe vindecătoare care zboară în jurul pătuțului lui cu apă și îl fac bine. Da' de ce are Simi pat cu apă?

— Cel-ce-simte nu poate trăi așa, ca noi. Nu are piele, adică are, dar e atât de subțire încât n-ar putea supraviețui. Și gazdele noastre, oamenii de aici, au găsit o modalitate de a-l ține în viață.

— Nu sunt oameni!

— Poftim?

— Cei care vin la noi, care au grijă de Simi… nu sunt oameni! Arată așa doar pentru noi. Ei seamănă mult cu omuleții ăia albaștri, numai că sunt mai mari. Și mai buni. Și bătrânul ăla… e atât de puternic! Dacă se supără, îi poate face să dispară! Se uită la ei și… paf!

Laura intră în cameră, iar Vlad își întrerupse, rușinat, povestirea.

— Și gata! Asta a fost povestea din seara asta! Să mergem la culcare, că e târziu!

Cei doi adulți izbucniră în râs când își auziră propriile cuvinte în gura puștiului.

După ce copiii au adormit, Laura și Andi au mers pe platoul din vârful muntelui. Cu mâna Laurei într-a lui, Andi putea vedea ploaia de stele. Se gândi ce dorință să-și pună: una singură sau câte una pentru fiecare stea…

Ce zicea Vlad?... Ei, secrete de bărbați… *Nu știu ce să cred, nu vreau ca statul aici să le dăuneze băieților; dacă vrei, pot rămâne eu cu cel mic și pleci cu ei*... Nu, Laura, odată ce-am ales să fim împreună, așa rămânem; nu știu ce să cred din poveștile lui; știa că în Seră sunt și altfel de ființe care nu arată chiar ca noi; știa că Cel-ce-simte stă într-un pat cu apă, așa i-a spus el; nouă ni s-a spus că au fost niște probleme în Seră care au afectat starea de sănătate a ocupanților, însă Vlad susține că cei

de-acolo sunt luați și duși prin alte părți, să-și unească forțele, sau cam așa ceva; și că o explozie solară a afectat naveta cu care plecaseră; cum îți explici toate defecțiunile tehnice, inclusiv cele de comunicare cu exteriorul? Și a mai zis ceva de niște musculițe vindecătoare, care zboară în jurul patului și îl fac bine…

Laura își desprinse mâna și se îndepărtă. Poate că zbârnâitul de aripi metalice din urechi nu fusese chiar vis. Poate că același fel de insecte o vindecaseră și pe ea.

Laura… Da… *Ce s-a întâmplat*?… Nimic, doar că – nu știu, s-ar putea să fie adevărat; unde suntem, Andi, de ce suntem aici, cine sunt oamenii ăștia… *Dacă ți-o mai spun și pe asta, o să fugi și o să mă lași singur în creierii munților…* Nu, promit, spune… *Vlad zice că nu sunt oameni…*

Femeia dădu din cap gânditoare. *Mda, poate că nu sunt.*

În Camera Curcubeului, bătrânul Astrolog își trecea mâinile prin barbă, privind pe ecran la Cel-ce-vorbește și Cea-ce-vede. Se întreba cum rămăseseră amintirile în mintea femeii, cât mai avea bărbatul până să intuiască locul și scopul pentru care erau acolo, cât succes avea să aibă operațiunea de înlocuire a memoriei la plecarea lor. Dacă nu era mai ușor să scape de ei atunci când n-ar mai fi fost utili…

Aerul din cameră căpăta nuanțe albăstrui, iar bătrânul își notă în cartea cu coperți groase de piele că studiul asupra oamenilor trebuia aprofundat. Îl surprindeau, uneori, chiar și pe el.

★

Inspector Dancu își freca ochii înroșiți de nesomn. Era de 24 de ore la birou și simțea că nu poate încă pleca. Știa că lista pe care o aștepta nu putea sosi decât în jurul prânzului, dar își spusese că n-avea niciun rost să meargă acasă și să încerce să doarmă. Gândurile l-ar fi iritat și i-ar fi sporit starea de neliniște. Raportul legistului confirmase că sângele de pe piciorul femeii era al acesteia, însă nu și firul de păr. Se agățase disperat de posibilitatea ca părul să aparțină agresorului. Răsfoi dosarul cazului. Era al doilea exemplar complet, după cel al șefului său, Grigorescu. Dacă Andi ar fi fost acolo, cu ei, ar fi avut și el un exemplar. Dar nimeni nu știa unde

era Andi, iar acesta insistase ca, din cauza problemelor tehnice pe care le avea, să nu-i trimită date despre caz. Părea că se teme. Mail-urile de la Andi veneau însă cu regularitate. Ultimul, pe care Dancu îl citise de zeci de ori, era cel mai ciudat.

„ANA ARE MERE. ANA ARE MERE. AZI PE DEAL. MÂINE SUB DEAL. ANA ARE MERE. OCHI ÎN APA ADÂNCĂ. APĂ NEAGRĂ. RECE. ANA ARE MERE."

Grigorescu dădu ușa de perete și îi făcu semn subalternului său să nu se ridice.

— Ce faci, Dancule, iar n-ai plecat acasă?

— N-am plecat, că sunt singur, nevastă-mea e cu ăia mici la țară… Nu m-ar fi luat somnul, poate aș fi băut ceva și veneam aici cu ochii cât cepele și cu dureri de cap… M-am uitat prin dosar, aștept lista cu pușcăriașii tatuați… Mă tot gândesc ce înseamnă mesajul. Nici prin cap nu-mi trece.

— Lasă, mă, că ne lămurim noi. Să avem mai întâi lista…

Un agent de la Investigații ciocăni discret și intră.

— Bună dimineața! Permiteți să raportez! S-a mai găsit o mână. Stângă. Au prins-o niște pescari pe lac acum, de dimineață.

Cei doi inspectori săriră în picioare. Dancu dădu ordinele pentru investigații la fața locului și se întoarse spre Grigorescu.

— Asta să fie apa? Apa din mesaj…

— Hm… Nu prea cred. Adâncă, poate, dar neagră și rece… Nu știu, să vedem… Și ce-i cu merele? Cu dealul?

Alergă după agentul care părăsea secția și îl strigă:

— Are vreun semn? Vreo literă, un semn, orice?

— Are, domnu' inspector-șef: un „F".

— Asta e! E croitoreasa! Și ăia de la dispariții ce mama naibii fac de nu ne zic nimic?

★

Imaginea de pe ecran era alb-negru, dar toți participanții la videoconferință erau mulțumiți că se restabiliseră legăturile. Ajutat de Laura, Andi își putea vedea superiorii, iar ei i se puteau adresa ca pe vremuri. Sunetul avea oarecare întârziere, însă fiecare făcea o pauză după propoziții să se asigure că fusese auzit.

— Unde ești, măi Andi? Am crezut că renunți la colaborarea cu noi…

— Nu renunț, șefu', am avut niște probleme tehnice aici și… ei, în fine, se pare că s-au rezolvat… E loc și de mai bine, dar… Cred că și eu personal am avut niște probleme. Nu prea mai… simțeam, vă trimiteam niște mail-uri numai pentru că cineva m-a rugat să transmit mesajele alea, dar… habar n-aveam dacă ajung, dacă vă ajută la ceva…

— Oho… și-ncă cum! Ne-au ajutat, măi băiete!

Inspector-șef Grigorescu îi expuse cazul femeii mutilate, iar Andi ceru să-i transmită prin fax pozele membrelor găsite. Le primi în câteva minute și, ajutat de Laura, le văzu. Ar fi vrut să plângă, însă în urma accidentului îi fuseseră extirpate, odată cu ochii răniți, și glandele lacrimale. În zona aceea cu cusături în piele simțea însă usturimea plânsului de neputință.

— A mai făcut-o, dar atunci a fost o încăierare; el a fost cel mai violent; a fost închis. Mult, peste 15 ani. S-a înrăit pe dinăuntru, s-a otrăvit. Conduce o mașină prăfuită pe un drum de țară. A vrut o femeie, dar nimeni din satul lui nu s-ar fi încurcat cu el. A mai ieșit spre orașele mari, să agațe niște curve, dar nu i-au plăcut. Voia o femeie frumoasă, cuminte.

Mâna Laurei se răci și îi părăsi pumnul.

— Mă scuzați, șefu'…

Prefăcându-se că nu văd chipul de piatră al femeii, îl încurajară:

— E, nu-i nimic… zi mai departe!

— Nu știu, nu mai văd…

— Bine, când poți tu dă-ne un apel și stăm de vorbă. Cum sunteți?

— Suntem bine, mulțumim…

— Bine, hai, păstrează secretul… Mai zi de mesaj. De ultimul… Ce-i cu apa? Are legătură cu mâna stângă? Ce-i cu literele-alea? E un nume? Un cuvânt? Un mesaj? Și dacă e, pentru cine?

Andi se relaxă și aproape zâmbi:

— Cu apa nu știu nici eu, deocamdată, ce e. Iar literele au un mesaj. Care e cam… pentru noi toți, ăștia de dincoace de gratii…

★

— Astăzi, Vlad mi-a spus o poveste cu o poartă care se deschide spre orice colț de cer. Cine i-a spus lui una ca asta? A văzut ceva la televizor?

Laura îl privi uimită. Andi tresări când simți teama din glas. Luca părea foarte îngrijorat de fratele lui. Îl speriau poveștile celui mic, iar datoria lor era să găsească echilibrul între inteligența și pragmatismul băiatului mare și istorisirile celui mic. Le-ar fi plăcut să știe unde era granița între real și imaginar și cât era de reală viața lor acolo.

— Nu, Luca, noi nu i-am spus nimic…

— Și nu vă îngrijorează? Adică nu poate inventa așa, la nesfârșit… O să-și creadă propriile povești și o să-și creeze propria lume!

Andi încercă să-l liniștească:

— Luca, tu ești un băiat deștept. Uneori, lucrurile nu pot fi neapărat simțite sau verificate științific. Dacă nici familia noastră nu-ți demonstrează asta… nu știu ce argument să-ți mai aduc…

Zâmbiră amândoi. Luca își aminti lunile când Laura fusese plecată la clinică, iar Andi avea grijă de ei, împreună cu mamaie. Vlad era atât de mic…

— Îți promit că o să stăm mai mult de vorba cu el. Ok?

Luca luă pumnul lui Andi și își lovi pieptul. Gestul din trecut îi apropie într-o îmbrățișare.

★

— Domnule inspector, permiteți să raportez!

— Spune!

— Aici e lista cu bărbații eliberați din penitenciar în ultimul an. Sunt 36. Lista scurtă, cu cei tatuați, eliberați din penitenciare de maximă securitate are doar cinci nume. Din toate cinci, numai doi au tatuaje cu zaruri.

— Perfect! Începem cu ei! Vedem de ce secție de poliție aparțin și cerem dosarele lor!

— Permiteți să raportez! Le-am cerut deja! Am promisiuni că, cel mai târziu mâine, le primim. Știți, un șef de post e în concediu și… vine abia mâine.

— Nu-i nimic, e bine și așa… Avem poze?

— Avem, dar sunt cam de-acum un an…

— Bune, decât nimic…

Inspector Dancu răsuflă ușurat. Simțea că făcuse un pas important în anchetă.

— Și de la dispariții? Femei date dispărute în ultimele două luni, să zicem?

— Poftiți lista. Sunt șapte, dar numai două cu vârsta de aproximativ 40 de ani: una are 38, alta – 42.

— Poze?

— Aici, atașate la listă!

— Mulțumesc, ai făcut o treabă bună!

Agentul părăsi îmbujorat biroul șefului. Inspector Dancu plecă spre superiorul său cu cele două liste. Avea de gând să încerce să-l contacteze pe Andi.

★

Se lăsase tăcerea. Andi și Laura așteptau transmiterea prin fax a fotografiilor, iar Grigorescu și Dancu așteptau reacția profilerului.

Andi așeză pozele femeilor pe masă, încercând să nu le privească. Își trecu mai întâi degetele pe deasupra lor și se opri asupra uneia. O îndepărtă pe cealaltă și șopti:

— Ea e! A trecut de 40 de ani, dar nu cu mult. Coase la mașină într-un atelier nu foarte mare. Croitoreasă. Dar cam departe de casă. Are doi copii, dintre care unul merge anul ăsta la școală.

Dancu și Grigorescu se priviră, iar propoziția „Ana are mere” le dădu de înțeles că ultimul mail era despre victimă.

— Se numește…

— Nu, Andi, e de ajuns…

Psihologul se concentră asupra suspecților. Alese din prima fotografia unui bărbat brunet, cu sprâncene groase și frunte îngustă, ridată.

— El e. A luat-o cu mașina, pe drumul de țară pe care l-am văzut… autobuzul cu care femeia venea acasă a făcut o pană. Ea n-a avut răbdare să-l aștepte. S-a urcat în mașina bărbatului. Au mers în tăcere câțiva kilometri, apoi… Apoi…

— Andi, restul cred că îl știm, ne-ai putea ajuta dacă ne-ai spune unde… unde s-a întâmplat grozăvia.

— O clădire părăsită. Mizerabilă. A lovit-o cu pumnul în tâmplă și a leșinat. A crezut că a murit și a vrut s-o îngroape sub niște paie. Ea s-a trezit și l-a rugat s-o lase să plece. A jurat că nu va spune nimănui. El s-a

înfuriat și a dat-o cu capul de un maldăr de cărămizi. A murit pe loc. A vrut să se răzbune pe corpul ei pentru toate lucrurile care lui i s-au părut nedrepte: anii de pușcărie, umilințele de-acolo, refuzul femeilor după eliberare, atitudinea oamenilor în uniformă… A decis s-o taie și s-o îngroape în diverse locuri pe drumul spre oraș, acolo unde erau cei pe care-i ura. Și să le transmită un mesaj. Mai întâi a, dezbrăcat-o și a scrijelit literele. A luat un topor din mașină și… Atâta sânge l-a speriat, a vomat necontrolat și a leșinat. Când s-a trezit a împachetat fiecare… fiecare parte și le-a ascuns sub paie. Hainele le-a luat acasă și le-a ars. Apoi a revenit, timp de câteva seri, a luat… părțile și… le-a îngropat. Câte una pe zi.

Grigorescu mormăi în barbă: „Azi pe deal, mâine sub deal…" Dacă îl localizau, găseau și restul trupului.

Andi se opri, epuizat. Revăzuse filmul unei morți. Atât el, cât și Laura, se gândiseră la femeia abandonată în flăcări într-o noapte de iarnă. O luă în brațe și își ceru iertare:

— Șefu'… nu mai văd nimic…

— Stai liniștit, e destul… îți mulțumim. Sper să ne vizitezi cât de curând. Hai, mai vorbim… aveți grijă de voi!

★

Șeful de post își drese glasul plin de importanță și se adresă bărbatului încadrat de doi polițiști:

— Avem un mandat de reținere pe numele tău. De la județ. Ești suspect într-un caz de crimă și profanare de cadavre. Trebuie să dai probe biologice pentru comparație cu cele de la locul crimei și cele găsite pe victimă.

Bărbatul îl privi mânios pe sub sprâncenele înfoiate și scuipă. Mormăi:

— O curvă! Mă f… pă voi și pă legile voastre!

Unul din polițiști îi dădu un cot în coaste. Icni și își înghiți restul cuvintelor.

★

— E în arest. Așteptăm avocatul din oficiu. Sper să ne spună unde e capul. E singura parte din trupul femeii care n-a fost găsită, iar nenororocitu' ăsta, la

interogatoriul preliminar n-a zis nimic… Repetă că femeia era o curvă și că ne… mă rog, că ne face ceva…

Dancu zâmbi cu subînțeles. Grigorescu dădu din cap.

— Da Dancule, ca în mesaj. E, nu-i nimic, sper să i-o tragă alții lui! La răcoare!

— Care mesaj?

— Fii atent: am aranjat pozele ca și cum aș fi reîntregit corpul. Citește și tu: mâna dreaptă – V, trunchi – A, mâna stângă – F, apoi, pe al doilea rând cum ar veni… picior drept – U, picior stâng – T. Citește!

Agentul Stamate trăsese cu urechea și se ridică de la biroul din colț. Se apropie de cei doi.

— Șefu'… eu m-am gândit mai demult, de când le-am găsit pe toate, dar… mi-a fost rușine să vă spun…

— Ei, altădată să nu-ți mai fie rușine, că ești și tu pe lista lui. Și… oricum, nu-ți dau decât o bere: are 42 de ani, nu 41, cum susțineai tu.

— De fapt, eu m-am mai gândit la ceva!

— Ia zi, poate mă faci de două beri, până la urmă…

— Ultimul mail era despre victimă. Cred că erau gândurile ei. Ultimul gând, la copilul care urma să meargă la școală. Iar ochii din apă… poate capul e într-o fântână. Apa e adâncă, e neagră pentru că e departe, cum te uiți de sus… și e rece, că așa e apa de fântână…

Inspector-șef Grigorescu admise:

— E foarte posibil! Să sunăm la șeful de post să-i cerem o anchetă locală. Dancule, te ocupi tu de asta!

★

În Camera Curcubeului aerul era rece și proaspăt. Medicul fusese invitat să ia loc. Bătrânul Astrolog se plimba cu mâinile la spate.

— Deci sunt toți vindecați?

— Absolut toți! Insectele mele sunt epuizate, dar ocupanții Serei sunt în parametri normali.

— Asta e bine! Cât crezi că mai durează până când pământeanul nu va mai avea nevoie de cei doi ca să transmită?

— Asta e greu de spus… Specia lor dezvoltă o legătură specială cu părinții biologici. Numai în timp…

Învățatul oftă adânc și spuse mulțumit:

— Deocamdată îi păstrăm aici. Vom vedea, la momentul potrivit, ce e de făcut. Mă cam îngrijorează fratele mijlociu. Trebuie să studiezi natura relației și să testezi măsura în care amintirile lui pot fi înlocuite la plecare. Nu ne permitem să riscăm și să fim deconspirați. Dacă nu merge cum ne așteptăm…

Mulțumesc:

Soțului meu Nicu pentru susținere și spiritul critic;

Băieților mei Adi și Alex pentru răbdare și înțelegere;

Domnului Bogdan Hrib și colegului Lucian Dragoș Bogdan, fără de care și acest text ar fi rămas un simplu fișier electronic;

Lui Liviu Surugiu, „nașul" acestui volum, cea de-a treia predicție adeverită în ce mă privește;

Lui Dănuț Ungureanu pentru încredere și critici constructive;

Lui Isabel, care și-a dorit să vadă tipărită povestea lui Andi;

Doamnelor Mariea Petrescu și Emma Cioponea, precum și prietenelor mele Gina, Mona;

Mirela, Raluca, Ana, Lili, pentru încredere;

Lui Alex Lamba care știe să ne țină aproape;

Tuturor celor care și-au găsit timp pentru poveștile mele;

Ție, cititorule, care urmează să citești sau deja ai citit despre niște anchete mai altfel.

TEODORA MATEI
cel-ce-simte

După romanul *Stăpânul castelului,* Teodora Matei demonstrează din nou că împletește cu mare ușurință elemente aparținând diferitelor genuri literare. Dincolo de intriga polițistă descoperim povești de dragoste, drame cotidiene, ori pășim pe terenul straniu al paranormalului. Sau mergem chiar mai departe, dezlegând enigme de nivel cosmic. Și toate astea cu același stil inconfundabil, plin de suflet, care te îndeamnă să dai pagină după pagină.

Lucian Dragoș Bogdan

Teodora Matei scrie la granița dintre genuri. Oare nu cumva a inventat un gen nou? Dar nici nu are importanță unde ar trebui să o încadrăm. Cărțile ei se citesc pe nerăsuflate. *Cel-ce-simte* este o confirmare. Nu o veți lăsa din mâna până la ultimul rând.

Bogdan Hrib

TEODORA MATEI
cel-ce-simte
După romanul *Stăpânul castelului*, Teodora Matei demonstrează din nou că împleteşte cu mare uşurinţă elemente aparţinând diferitelor genuri literare. Dincolo de intriga poliţistă descoperim poveşti de dragoste, drame cotidiene, ori păşim pe terenul straniu al paranormalului. Sau mergem chiar mai departe, dezlegând enigme de nivel cosmic. Şi toate astea cu acelaşi stil inconfundabil, plin de suflet, care te îndeamnă să dai pagină după pagină.
Lucian Dragoș Bogdan
Teodora Matei scrie la granița dintre genuri. Oare nu cumva a înventat un gen nou? Dar nici nu are importanță unde ar trebui să o încadrăm. Cărțile ei se citesc pe nerăsuflate. *Cel-ce-simte* este o confirmare. Nu o veți lăsa din mână până la ultimul rând.
Bogdan Hrib
Recomandare:
www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog
ziarul de duminică
Mystery Thriller & Festival
TRITONIC
virtual project

Table of Contents

Trois
Greu de dezlegat
PROFILER - O fugă
PROFILER - Pefugă
PROFILER - Cel-ce-simte

Table of Contents

Trois	4
Greu de dezlegat	26
PROFILER - O fugă	51
PROFILER - Pefugă	76
PROFILER - Cel-ce-simte	103